

Giới thiệu Chết Cũng Không Thể Yêu

Truyện Chết Cũng Không Thể Yêu, muốn giúp nàng được hạnh phúc không hẳn là phải dùng tiền, địa vị là có thể mang lại cho nàng hạnh phúc. Trước tiên anh muốn nàng được hạnh phúc thì anh hãy dùng số tiền đó để mà phụng dưỡng cha mẹ anh thật tốt rồi mới nghĩ tới chuyện đó.

Nhưng thật chất hẳn không hiểu những gì nàng nói, càng ngày càng bá đạo. Nàng là một nữ nhi ngoan ngoãn, còn hẳn giống như một người cha nghiêm khắc với con gái. Vốn tưởng yêu hẳn trong yên lặng nhưng không ngờ bạn gái hẳn cho cô ăn nguyên bình dấm chua. Cô biết rõ đáng lẽ là không nên yêu con người này nhưng càng lúng thì càng sâu. Chính vì một bí mật, tình yêu của nàng phải có một kết cục diệt vong.

Một câu chuyện thật bi thương, rõ ràng là không yêu sao lại trở thành yêu như vậy, thật sự nàng cũng không hiểu chính mình, còn hẳn thì thật lòng muốn giúp nàng có được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chết Cũng Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Thôn Nghênh Hi ở sâu trong vùng núi cao trung bộ, trong thôn có không ít hộ dân, nhiều năm lại lên núi khai khẩn các loại cây ăn quả để phục vụ đời sống người dân, người trong thôn khi nhiều nhất có đến gần ngàn người, xem như là một thôn không nhỏ. Thôn Nghênh Hi là nơi may mắn, bởi có thể thưởng thức cảnh tượng mặt trời mọc đẹp nhất. Mỗi khi mặt trời mới nhú lên, thôn Nghênh Hi giống như được Thượng Đế khâm điểm, toàn thôn chậm rãi bao phủ một vòng thánh khiết kim quang (tia sáng hào quang, chính là ánh sáng Mặt Trời), làm người ta nín thở dừng lại mọi thay đổi mà thưởng thức. Rất nhiều người khi đến thôn, cơ hồ đều đón Đông Phương, màu vàng của hoa hướng dương khắp thôn, làm người ta khắc sâu ấn tượng. Điểm ấy, lần thứ hai đến đây Đường Tắc An cảm nhận được khắc sâu hơn nữa. “Đường tổng, như thế nào? Chúng ta đã xác thực thôn Nghênh Hi rất thích hợp khai phá thành một khách sạn nghỉ phép hưu nhân (dành cho người nghỉ phép hoặc nghỉ hưu đến nghỉ ngơi)?” Trưởng thôn cực lực lấy lòng đại lão bản trẻ tuổi sắp đầu tư xây dựng khách sạn nghỉ phép lớn nhất này. “Đúng là rất thích hợp, cảnh sắc tuyệt đẹp, không khí tươi mát, giao thông lại thông suốt không trở ngại, làng du lịch lại phát triển ngoài sức chờ mong.” Đường Tắc An gật gật đầu. Thôn Nghênh Hi, trước kia hẳn đã tới một lần, trong trí nhớ cũng không có nhiều thay đổi, ngay cả ánh nắng xinh đẹp vẫn sáng lạn như vậy. “Chính là ! Nếu ngài ở phía đông kia cho xây dựng một mô hình hội quán, như vậy thực khách có thể xem mặt trời mọc mỗi ngày, nhiều bằng a!” Trưởng thôn không ngừng cố gắng. “Àn, phía đông sao? Giang thư ký, chúng ta thử qua nhìn xem.” Đường Tắc An nói với thư ký. “Tổng giám đốc, khu vực phía đông là một bãi tha ma.” Thư ký tế nhị báo cáo. “Bãi tha ma?” Đường Tắc An nhú mi một chút, đưa mắt trông hướng trưởng thôn. “Cái kia. Không phải! Nơi đó vốn có phế phẩm bỏ đi, một vài chỗ, nên. Nên dọn thì đều dọn đi rồi.” Trưởng thôn trả lời có phần lấp bắp. “Tôi còn nghe nói ở đó có chuyện ma quái.” Thư ký lại nói. “Chuyện ma quái?” Đường Tắc An chau mày càng nhanh. “Ài, kia chính là mọi người loạn truyền! Nơi đó đối diện là mặt trời mọc, ánh sáng lờ lờ, dương khí thịnh, làm sao có thể có chuyện ma quái được?” Trưởng thôn liếc mình giải thích. “Vẫn là đi xem đi, Giang thư ký.” Đường Tắc An trực tiếp bước vào trong xe. “Là.” Giang thư ký cung kính đáp lời, ngồi vào vị trí điều khiển. Mười phút sau, trưởng thôn dẫn đường, bọn họ đi vào khu rừng phía đông thôn Nghênh Hi, tuy rằng là giữa trưa, nhưng là khắp khu rừng lại lộ ra một loại cô quái âm trầm cùng đen tối. Đường Tắc An xuống xe tuần xem, trầm ngâm nói: “Là đủ dài, nhưng cảm giác trong không khí thực trầm lắng.” “Đó là bởi vì có nhiều cây cối, cây rừng hình dạng nhìn qua không cây nào giống cây nào, mới có thể thoát nhìn âm u, chỉ cần đem cây chặt đi, sửa sang lại một chút, nhất định là cô cùng sáng sủa.” Trưởng thôn triển khai lưỡi dày ba tấc không nạt miệng. (ý nói là nói phóng đại, nói quá) “Àn.” Đường Tắc An lo lắng “Xuyên qua rừng cây có thể thấy toàn bộ sơn cốc, hơn nữa phía trước không có gì trở ngại, phong cảnh rất thoáng!” Trưởng thôn ra sức đề cử. “Hảo, dẫn tôi đi nhìn một chút.” Đường Tắc An gật đầu. “Ách. Ngài muốn đi vào.?” Trưởng thôn biến sắc, dường như có điểm chần chờ. “Như thế nào?” Đường Tắc An lạnh lùng nhìn hẳn. “Trưởng thôn không phải sợ ma quỷ gì chứ?” Giang thư ký trào phúng hỏi. “Đi. Trước đây cũng từng đi, thế nào. Nào có ma quỷ chứ? Chúng tôi là thôn lý nhưng là sạch sẽ.” Trưởng thôn hít mấy ngụm khí, kiên trì dẫn đầu tiến vào trong rừng u ám. Trong rừng cỏ dại mọc khắp nơi, ngay cả con đường đi đều không có, ngẫu nhiên có vài chỗ không có, bóng cây thì thoáng lay động, tăng thêm vài phần quỷ quái. Ngay cả lá gan to như Giang thư ký cũng hiểu được cây chíp bông (cây bông nhỏ như cây cỏ có thể lấy ruột làm chăn đệm, làm sợi dệt vải, ... đặc biệt có thể dùng ruột để thắp đèn, làm bắc đèn hay còn gọi là đăng tâm), trưởng thôn đã sớm không còn thẳng lưng nữa mà run lên, Đường Tắc An cảm thấy bất an nhìn bốn phía, cảm giác như có người ở nhìn trộm. “Đợi chút, thật sự có người! Anh đứng lại, ánh mắt nhìn sang bên trái, hẳn cảm tìm tòi vị trí xuất hiện cảm giác quái dị. Nhưng nhìn kĩ, chẳng qua là một gốc cây thấp xen bên trái một gốc cây đại thụ, làm cho người ta có ảo giác giống như hình người. “Tổng giám đốc, người nhanh đi lên cùng tôi.” Giang thư ký phát hiện như bị lạc, lập tức la lớn. Anh đuổi theo đi nhanh lên trước, rốt cục xuyên qua rừng cây ứ đọng âm khí, không gian trước mắt rộng mở trong sáng, đúng là một cảnh rừng núi tráng lệ sông nước hữu tình, tầng tầng xanh biếc, như bức tranh màu nước ánh vào mi mắt, toàn bộ cảnh đẹp thanh linh tráng lệ tràn đầy trong ngực, làm người ta vừa rung động vừa cảm động. “Thật đẹp.” Đường Tắc An không tự giác nín thở, thì thào tự nói. Với kinh nghiệm làm ăn bấy lâu, anh dám khẳng định, cảnh sắc này tuyệt đối giao dịch tốt, hơn nữa, nhất định còn là vượt trội! “Nhìn đi! Tôi đã nói nơi này là cảnh sắc tuyệt nhất ở thôn Nghênh Hi rồi mà.” Trưởng thôn nhếch môi cười nói. “Nhưng muốn xử lý chỗ cây rừng này, khả năng tổn không ít thời gian cùng tiền bạc.” Giang thư ký khôn khéo nhắc nhở boss. Đường Tắc An quay đầu lại nhìn thoáng qua rừng cây âm u, trong lòng hiểu rất rõ ý tứ của Giang thư ký, muốn san bằng những phiến cây rừng này cũng không phải chuyện dễ dàng. “Ách. Nhưng cảnh sắc tốt như vậy, Đường tổng nếu định bỏ qua, khả năng lập tức có thương nhân khác đoạt mất.” Trưởng thôn thông minh đưa ra ý kiến, có điểm hơi nóng. Đường Tắc An liếc nhìn trưởng thôn một cái, cười lạnh nói: “Nếu ông muốn chỉ đối thủ của tôi là tập đoàn Thịnh Vượng, thì tôi có thể nói cho ông, bên trong quay vòng tài chính của họ có vài vấn đề, nên không có khí lực đến nơi đây cùng tôi thưởng thức.” Trưởng thôn sững sốt, còn chưa có hiểu rõ ý tứ của boss, Giang thư ký liền tiếp lời châm chọc, “Tập đoàn Thịnh Vượng không lâu nữa sẽ không còn là tiêu chuẩn thế giới, trưởng thôn thực xa rời trần thế, tin tức thế nào lại không thông thế!” Trưởng thôn vốn không hiểu lắm thương trường đấu tranh chém giết, bất quá hẳn là nghe thấy, vị Đường Tắc An thoát nhìn anh tuần cao lớn này tuy là boss công ty lớn thứ hai, lại hoàn toàn không phải là quý công tử kiểu ngạo tự mãn cùng phóng túng, năng lực được các giới khẳng định, làm việc quyết đoán gọn gàng, tuổi không đến ba mươi, đã một mình đảm đương một phía, gần hai năm Đường gia đã có thể nhanh chóng khuếch trương trên bản đồ, đều là công lao của anh, có tập chí phong cho anh biệt danh “Đường ngao” đâu! Đồng tình, vị boss này cùng tập đoàn

Thịnh Vượng đều có hứng thú với nơi này là bị này nhưng là boss đã xử lý..... “Là là..... Tôi thật sự không biết.....” Trương thôn đầu óc xoay chuyển rất nhanh, phát hiện mình nói sai, vội vàng cười gượng tự giễu. “Chỗ đất này quyền sở hữu hiện trạng chắc là không có vấn đề gì chứ?” Đường Tắc An lạnh lùng cắt đứt lời nói của Trương thôn, trực tiếp hỏi. “Đương nhiên không có vấn đề, chỗ này là của tôi, ba năm trước đây tôi đã mua.” Trương thôn lập tức nói. “Giang thư ký, điều tra một chút, tôi muốn sạch sẽ.” Đường Tắc An chuyển hướng nói với thư ký. “Là.” Trương thôn mắt thấy sẽ bán được, nhin không được đề nghị: “Kia có nên bàn giá.....” “Chuyện này chờ tôi đã điều tra xong rồi nói sau.” Đường Tắc An vẫy vẫy tay, xoay người đi trở về. “Là vì.....” Trương thôn ngượng ngùng cười. Đường Tắc An lại lần nữa đi vào rừng cây, đối với nơi này khỏi anh thực vừa lòng, nhưng này đó cây cối đúng là phiền toái..... Toàn bộ cảnh vật xung quanh vẫn thế, phút chốc, một loại cảm giác quý dị lại tập trung lại, anh hướng bên phải nhìn lại, một bóng đen tránh ở một góc bên trong cửa sổ, đang nhìn chằm chằm ba người..... “Giang thư ký!” Anh run sợ hô to. “Tổng giám đốc, làm sao vậy?” Giang thư ký đuổi tới bên cạnh anh vội hỏi. “Ngươi xem, nơi đó..... Có cái bóng!” Anh mắt anh dừng ở phía cửa sổ, bóng người còn tại đó. Giang thư ký liền đi qua, đồng dạng chân động, sợ hãi hô to: “Quý! Có quý! Trương thôn, ông xem.....” Trương thôn cũng thấy được, bởi vì thấy được, nên vẫn đứng thẳng bất động ở tại chỗ, động cũng không dám động. “Trương thôn!” Giang thư ký khó thở gắp nhẹ. “Kia..... Đó là.....” Trương thôn lắp bắp nói không ra lời. “Là ai ở nơi nào? Đi ra!” Cuối cùng, vẫn là Đường Tắc An có lấy dũng khí hô lên. Bóng dáng đột nhiên động, theo sau cửa sổ biến mất, vọt đến phía sau. Đường Tắc An lập tức đi nhanh tiến lên, Giang thư ký kinh ngạc kêu: “Tổng giám đốc, ngài..... Ngài muốn làm gì?” “Nếu muốn xây khách sạn nghỉ dưỡng ở trong này, phải xác nhận đó là người hay là quỷ!” Đường Tắc An bỏ lại một câu, người đã chạy vội tới phía sau. Giang thư ký lo lắng, xoay người tiến lên bắt lấy Trương thôn, bắt buộc hắn cùng đi qua. Kia đồng phá phòng ở cạnh vách tường, cây cối trong đó thật dày đặc, cùng với quý cốc không khác là mấy, mà bóng dáng kia trốn phía sau góc tường phòng ở, Đường Tắc An khẩn trương, tìm đập gia tốc, đi bước một đến gần, trong lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi..... Phút chốc, bóng người chạy trốn đi ra, tính theo một hướng khác chạy trốn, anh cả kinh, liền đuổi theo, cánh tay dài chụp tới, nhanh chóng chế trụ cánh tay của đối phương, hô to: “Đứng lại cho ta!” Bóng người tóc dài vung ra, quay đầu trừng hai mắt, đồng thời cũng hé lộ ra..... Mặt quỷ! “Oa!” Boss hoảng sợ rút tay về, sợ tới mức rút lui từng bước. Người nọ cũng bị dọa đến, vội vàng gục đầu xuống, mái tóc dài che khuất mặt, lại lùi về góc tường. “Tổng giám đốc!” Giang thư ký lời Trương thôn vừa đuổi tới, thấy bóng người kia với mái tóc dài rồi tung, trong lòng cũng động một chút, bật thốt lên hỏi: “Kia..... Là người đi?” Bởi vì, không phải quỷ, là người, nhưng lại là một cô gái..... Đường Tắc An hoảng hồn còn chưa ổn định, hướng cô gái kia nhìn mi hỏi: “Ngươi là ai? Lén lút ở trong này dọa người làm cái gì?” Cô gái kia ngồi chồm hổm, đem mặt chôn ở giữa hai đầu gối, bất động, cũng không lên tiếng. “Uy.....” Giang thư ký cũng có chút tức giận. “A!..... Là Quý Đồng sao?” Trương thôn đột nhiên mở miệng, khác hẳn bộ dạng nhất gan ban này, đến gần cô gái, lớn tiếng mắng chửi: “Thật là! Mau bị người hù chết, người không có việc gì lại chạy tới nơi này làm gì? Đi, tránh ra.....” Cô gái vẫn là không phản ứng. “Quý Đồng?” Đường Tắc An kinh ngạc nhìn Trương thôn. Cô gái này gọi là Quý Đồng? Nào có người lại đặt loại tên này? “Nga, là, cô gái này được nữ tu sĩ ở giáo đường nhận vào nuôi, không phải quý! Chính là cô ấy bộ dạng xấu xí, cho nên..... Mọi người đều gọi là Quý Đồng..... Cô gái này cam đoan là người, đừng sợ..... Tôi đã nói trong thôn chúng tôi không có quỷ mà.....” Trương thôn vội vàng giải thích. Đường Tắc An nhìn mi, nhớ tới vừa rồi thấy khuôn mặt cô gái..... Bị che kín đi cùng vết sẹo bên má phải..... “Kia cô ấy ở trong này làm gì? Giả thần giả quỷ dọa người sao?” Giang thư ký tức giận hỏi. “Ai, cô gái này vốn là người kỳ quặc, nhất là sau khi nữ tu sĩ ở giáo đường chết, cô ấy giống như một du dân, không ở trong giáo đường nữa, chính là chạy đến chỗ này..... Không có việc gì không có việc gì, tôi lập tức đuổi cô ấy đi.....” Trương thôn nói xong đến gần cô gái, nhanh nhẹn như bắt một con gà con, dùng sức đem nàng lôi ra khỏi góc tường, thuận thế bỏ ra. “Đi, đi, tránh ra, về sau không cho phép lại đến nơi này, biết không? Đi mau!” Cô gái không đứng vững, vật ngã trên mặt đất, tay chân gầy guộc cùng quần áo rộng thùng thình lại bị tác dụng nên làm lộ ra lộ ra, kia tay cùng chân, tái nhợt như bức tượng đá lâu. Giang thư ký lập tức lui ra, rất sợ bị nàng dính vào, Đường Tắc An lại nhìn xem một trận kinh hãi. Cô gái này..... Cho dù không phải quỷ, cũng không khác quỷ là mấy. “Đi mau, về giáo đường đi, phòng ở trong nơi này có ma, về sau người đến cho ta thử xem xem” Trương thôn ác ý đe dọa. Vừa nghe muốn cái phòng ở, cô gái thân mình chân động, mạnh mẽ ngã đầu trừng mắt Trương thôn. Lúc này, Giang thư ký thấy rõ được nửa khuôn mặt của cô gái, không khỏi bật thốt lên: “Ông trời à! Khuôn mặt của cô thật là khủng khiếp!” Cô gái tựa hồ bị lời nói đó làm đau đớn, lại vội vàng gục đầu xuống, tự ti chạy đi. Bóng dáng cô gái gầy, hơn nữa mái tóc dài bay loạn, ở trong rừng âm u, thoát nhìn giống như là quỷ..... “Ai, đừng để ý, nha đầu kia mười năm trước sau khi bị một tai nạn xe, mặt liền ra như vậy.” Trương thôn sợ dọa đến Đường Tắc An, lập tức thuyết minh. “Tai nạn xe?” Đường Tắc An ngăn ra. “Đúng vậy! Một nhà ba người đều ở trên xe, kết quả xe ở trên một đoạn đường núi tai nạn, ba nàng mẹ đều đã chết, chỉ có nha đầu ấy sống sót. Ai, nghe nói lúc ấy xe còn cháy, nha đầu kia a, có thể sống qua thực là kỳ tích, chỉ cháy hòng nửa khuôn mặt.....” Trương thôn lại nói. Đường Tắc An mặt lãnh nghiêm nghe, mày mình càng nhanh. “Mười năm trước, khi đó cô ấy mấy tuổi?” Giang thư ký hỏi. “Bảy tuổi đi.” “Cô ấy mười bảy tuổi? Ta còn tưởng là tiểu cô nương (tưởng là chưa đến 17 tuổi).....” Giang thư ký cảm thấy kinh ngạc, nhưng lại không khỏi cảm thán, “Thật đáng thương, mới bảy tuổi đã gặp loại sự tình này, kia không phải là nhà tan cửa nát sao?” “Àch..... Thế sự khó lường thôi..... Bất quá mệnh cô ấy cũng lớn, một người cũng có thể sống tới ngày nay, lợi hại a!.....” Trương thôn trong giọng nói chẳng những không có đồng tình, còn mang theo một tia ha hả cười mỉa. Đường Tắc An trừng trừng thôn liếc mắt một cái, lại hỏi: “Quý Đồng..... Thật sự nghĩa là gì?” “Ai, là họ Đồng thôi, cho nên trẻ con trong thôn mới gọi là Quý Đồng..... Bất quá tên gọi là gì tôi cũng không biết. Ai, Đường tổng quản tên gọi làm gì? Bất quá chỉ là nha đầu quái dị, đừng để ý thì tốt hơn.....” Đường Tắc An sắc mặt nháy mắt tắc nghẽn, người đứng cứng đờ. Đồng? Đồng? Người nào? “Tổng giám đốc, ngài làm sao vậy?” Giang thư ký phát hiện về mặt boss thay đổi, buồn bực hỏi. “Không có gì.....” Hắn rất nhanh hít ngậm khí làm dịu đi cảm xúc, hướng Giang thư ký nói: “Tốt lắm, kiểm tra xong địa hình, chúng ta đi thôi.” “Là.” Đi ra rừng cây, giống như từ tâm phật trở lại dương thế, ánh mặt trời tuy rực rỡ chói mắt, Đường Tắc An tâm lại như xông vào hầm băng giá địa ngục, một trận lại một trận rừng mình. Trên đời không có quỷ, nhưng trong lòng người lại có quỷ. Trong lòng anh là có quỷ, đã ngủ say nhiều năm như vậy, tựa hồ trong nháy mắt vừa rồi, bị cái kia “Quý Đồng” làm bùng tỉnh, sau đó, lại lần nữa giương nanh múa vuốt cào cào, xé rách tâm anh..... Đồng Húc Hòa lui theo đường góc tường, phòng bị trừng mắt nhìn thẳng khách không mời mà đến một thân tây phục này. Dáng người cao gầy, mày rậm mắt tuấn, diện mạo đoan chính, nhưng đường cong nơi khe miệng lại hiện ra tia lạnh lùng cùng kiên cường trong anh, còn có một chút ồ ạt không thể nói rõ. Cô nhớ rõ anh, anh, ngày đó anh đi cùng với Trương thôn ở trong rừng cây, nhưng lại bắt lấy cô, đem cô trở thành quỷ xa lạ. Chính là người này làm sao có thể đột nhiên chạy đến giáo đường đến? Hôm nay cũng không phải Chủ nhật, không có người đến giáo đường, như vậy, anh muốn làm gì? Nên sẽ không là..... Hướng về phía cô đến đi? “Cô..... Họ đồng, rất giống đứa trẻ đó, là?” Anh nhìn cô, trên mặt biểu tình cô quá mà phức tạp. Cô không hề rằng, chân cũng đã chậm rãi hướng một bên, chuẩn bị chạy trốn. “Họ đồng, tên gọi Húc Hòa, tên này, là cha cô giúp cô đặt, đúng không?” Anh lại nói tiếp. Cô đang đi bộ xoay mình dừng lại, nhìn chằm chằm anh trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Anh..... Làm sao có thể biết? “Nghe nói, mười năm nay cô vẫn ở tại giáo đường này, từ nữ tu sĩ chiếu cô cô, nhưng là ba năm trước đây nữ tu sĩ đã qua đời, bởi vậy cũng chỉ còn lại cô một người.....” Anh hai tay đứng ở trong túi quần, nhìn toàn bộ xung quanh giáo đường cũ. Thành tường dài vẫn thế không hề thiếu nhưng đã bị nứt, nóc nhà cùng bốn phía trên tường có một mảnh phiến vách, thủy tinh phía trên cửa sổ có chút đã tổn hại, liền ngay cả phía trước tại giá chữ thập trên ảnh Jesus Christ cũng đều bị kín một tầng tro bụi..... Xem ra, giáo đường này nên sửa chữa rồi. “Anh là ai? Tới nơi này có chuyện gì?” Cô cảnh giới hỏi. Thanh âm của cô khàn khàn mềm mại ngoài tưởng tượng của người nghe, từ ngữ rõ ràng, anh mi vi chọn, tầm mắt kéo dài, định ở bên mặt cô dùng mái tóc dài hỗn độn để che đi. “Có từng đi học sao? Đọc quá sách sao? Biết chữ sao?” Anh hỏi. “Anh là ai?” Vấn đề vô lễ này cô không nghĩ trả lời, chỉ muốn biết anh là người nào. “Mười bảy tuổi, nếu là cái thất học, liền có vẻ hao tổn tâm trí.....” Hắn làm bầm lâu bầu. “Anh rốt cuộc là ai?” Cô bất an cùng tức giận đề cao âm lượng. “Tôi là Đường Tắc An, một người có ý muốn giúp cô.” Hắn nói. “Đường Tắc An? Tôi không biết anh, anh vì sao phải giúp tôi?” Mười năm nay, mọi người trong thôn không có người nào có ý giúp nàng, người toát ra vẻ đẹp hoàn mỹ này từ bên ngoài đến vì sao lại muốn giúp cô đi bệnh viện? (ý là

muốn giúp chữa vết sẹo trên mặt í) “Coi như đó là làm việc thiện đi! Tôi có rất nhiều tiền.” Anh tự giễu gọi lên khoe miệng. Loại đáp án này rất cần rõ lại đã thương người, cô cần rằng, cả giận nói: “Tôi không cần anh giúp đỡ, tôi hiện tại rất tốt rồi.....” “Giống như ăn mày, tự ti trốn ở chỗ này, nhìn không thấy ánh sáng, mặt mờ, bị người trong thôn bài xích phi nhò, không thể đến trường, cả ngày giống như một du hồn, cái này gọi là rất tốt?” Anh không chút khách khí cắt đứt lời của cô. Cô kinh trùng mắt hai mắt, xoay mình nghẹn lời. Anh..... Điều tra cô? Một chút sợ hãi phút chốc tỏa khắp lưng. “Cuộc sống của cô đã qua không nổi nữa, nữ tu sĩ sau khi qua đời lưu lại tiền hân là đã muốn dùng hết, sự giúp đỡ của người trong thôn cũng có hạn, nói vậy cô cũng không muốn nhận, quan trọng hơn là, giáo đường này cũng sắp phá hủy, cô không thể lại ở nơi này.” Anh nói thẳng, “Giáo đường muốn phá bỏ? Vì sao?” Cô kinh hãi không thôi, giáo đường muốn phá bỏ cô làm sao có thể không biết? (nguyên văn convert thì là “giáo đường muốn sách” tuy nhiên Mit thấy không hợp lí nên dịch lại) “Đây là đất tư nhân, năm đó cấp cho giáo hội mượn sử dụng, nay toàn bộ kiến trúc đã cũ, giáo hội cùng đất được người trong hiệp thương quyết định sửa đổi, tuần sau là khởi công dỡ bỏ.” “Không..... Không thể..... Nữ tu sĩ nói..... Tôi vẫn có thể ở lại nơi này.....” Cô kinh ngạc nói. Mười năm nay đều ở trong này, nếu phá hủy đi, cô có năng lực đi nơi nào? “Nhưng giáo đường này không phải của nữ tu sĩ, thời điểm nữ tu sĩ ở đây, còn có thể thu nhận cho cô ở, nhưng là nữ tu sĩ đã chết, nên vốn không có người bảo hộ cô.” Cô thất thần kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy vô cùng hoang mang. Thượng đế không buông tha cho cô sao? Vì sao ngay cả một nơi sống yên ổn cũng không cho cô? Vì sao..... Không nên đem cô bức đến đường cùng? Nó theo trên người cô cướp đi còn chưa đủ nhiều sao? (ý nói là cướp đi gia đình cùng khuôn mặt trước đây của cô) “Đừng lo lắng, nếu nơi này không thể ở lại, cô liền theo tôi đi đi.” Thấy vẻ mặt cô tuyệt vọng, anh lại nói tiếp. “Cùng..... Anh đi?” Cô hoang mang nhìn hân. “Đúng, theo tôi xuống núi đi, tôi sẽ chiều cô cô.” Anh trầm giọng nói. Anh..... Chiều cô cô? Rất kỳ quặc! Rất không hợp lý! Một người chưa bao giờ gặp mặt, lại còn nói muốn chiều cô cô? (chiều cô là chăm sóc, chăm lo....) “Anh có mục đích gì?” Cô một chút cũng không tin tưởng người này. (Mit: tình tảo, hok tin là đúng, anh í là có ý đồ cả) “Mục đích? Như thế nào, cô nghĩ rằng tôi và cô tâm có mưu đồ (ở đây hiểu là suy nghĩ không trong sáng), tương đối với cô làm cái gì sao?” Anh tự nhiên cười khò. Cô trầm mặc không nói, nhưng xác thực cho rằng như vậy. “Tôi cho dù tâm có mưu đồ, cũng nên đi tìm cô gái xinh đẹp, không tất yếu tìm tới cô, không phải sao? Nói sau, người kinh doanh cũng sẽ không muốn một nữ nha đầu giống quý.” Anh châm chọc. “Anh.....” Người này..... Rất quá đáng! “Cho nên cô yên tâm đi, tôi giúp cô, thuận tủy là vì cha cô..... Đồng Định Hưng tôi có gặp mặt một lần.....” Anh dùng ngữ khí rất nhỏ nhắc tới tên cha cô rồi dừng lại một chút. “Anh..... Gặp qua ba tôi?” Cô ngây dại. “Đúng vậy.” “Cái gì..... Là khi nào?” Cô có chút kích động, hốc mắt không tự giác đỏ, bởi vì mười năm đến nay lần đầu tiên nghe được có người nhắc tới cha cô. “Mười năm trước.” Anh ngữ khí cứng rắn hơi lạnh lạnh. “A? Mười năm trước a.....” Yết hầu của cô đột nhiên nóng. Nguyên lai cái người tên gọi Đường Tắc An này..... Mười năm trước gặp qua ba ba, khi đó ba ba nhìn trông thế nào, cô còn không nhớ rõ..... “Cha cô nếu nhìn thấy cô có ngày quá tự ti cùng cố gắng gượng như vậy, nhất định sẽ rất thương tâm, cho nên theo tôi xuống núi đi, tôi sẽ an bài chỗ ở cho cô, mặt khác còn có thể hỗ trợ cô tiếp tục đi học, còn có, tôi sẽ dùng tiền giúp cô chữa khỏi vết sẹo trên mặt của cô.” Anh còn thật sự nói. “Mặt..... của tôi?” Cô cả người chấn động, giống như bị đụng phải lửa vội lấy tay phủ lên má phải. “Đúng vậy, mặt của cô trước mắt có thể dùng kỹ thuật chỉnh hình mới nhất của khoa học khôi phục nguyên trạng, tôi cam đoan.” Anh ngữ khí kiên định. Có thể khôi phục nguyên trạng? Khôi phục nguyên lai bộ dáng của cô? Thật sự có thể chứ? Có thể bỏ vết sẹo này trên mặt đã làm cô vừa thống hận vừa đau khổ? Nhưng, người này có thể tin tưởng sao? Cô mở to hai mắt, nhìn thẳng. “Vì sao còn muốn do dự? Chẳng lẽ cô cũng không muốn biến khuôn mặt chính mình đẹp một chút sao? Muốn để người trong thôn vẫn gọi cô là ‘Quý Đồng’ sao?” Anh cố ý khiêu khích cô. Quý Đồng..... Từ này mang theo sự hèn mọn cùng cười mỉa làm cô chấn động toàn thân, vừa bức tức vừa đau khổ. Cô đã quên ai là người đầu tiên gọi cô như vậy, cô chỉ biết là, mỗi khi người trong thôn gọi cô một lần như vậy, lòng của cô giống như bị một đao đâm vào, cô là cái cớ nào xấu xí giống người mang đến điềm xấu, luôn bị xa lánh, bị thương tổn..... “Không..... Tôi không cần lại nghe hai chữ đấy!” Cô thống khổ nói to. “Đúng vậy, vậy theo tôi đi, đi chỉnh hình đi! Làm cho người dân trong thôn biết cô không xấu xí, cô không phải quý, cô cũng có thể quang minh chính đại sống một cuộc sống thái bình.” Có thể..... quang minh chính đại sống một cuộc sống thái bình, có thể tự nhiên đối mặt với ánh mắt của người khác, có thể làm một người chân chính, có tôn nghiêm..... Đây là chuyện cô chờ khát vọng a! “Đến đây đi, hé ra khuôn mặt hoàn hảo, nhất định có thể cho cô sống được căng tự tại chút, cũng nhất định có thể thay đổi tương lai của cô.” Anh vươn tay. Nội tâm của cô mệnh mông như nước, tay anh ở trước mắt, tựa như cây gỗ duy nhất trong biển nước di động, là người duy nhất cô muốn dựa vào để sống, cô giống bị thôi miên, chậm rãi đưa tay ra..... Phút chốc, ngoài cửa lớn giáo đường truyền đến thanh âm của trường thôn – “Giáo đường này thật sự nên hủy đi, bị hư hỏng như vậy quả thực giống như cái quỹ ốc, may mắn Đường tổng giám đốc nguyên ý quyền tiền tài trợ, chỗ này phá bỏ, chúng ta còn lấy có thể đuổi Quý Đồng đi.....” “Đúng vậy! Đường tổng giám đốc ra tay thực rộng rãi! Ngài có thể đến trong thôn đầu tư xây dựng kiến trúc hội quán thật sự là quá tốt.....” (hội quán ở đây chính là khu nghỉ dưỡng) Cô đột nhiên cả kinh, khó có thể tin lúi tay về, trừng thẳng mắt nhìn Đường Tắc An. Trường thôn trong miệng gọi “Đường tổng giám đốc” Nền sẽ không chính là..... Đường Tắc An hẳn nhanh đôi môi, trong mắt hiện lên một tia ân hận vì chuyện tốt bị làm hỏng. Người này quả nhiên có vấn đề, anh cần bản chính là muốn đoạt đi này gian giáo đường, đem cô đuổi đi như trứng thối! Mặt cô đột nhiên biến sắc, xoay người bỏ chạy. Đường Tắc An động tác nhanh hơn, anh một phen kéo cô. “Không..... Ngó.....” Cô đang muốn mở miệng hô to, miệng đã bị bàn tay to của anh gắt gao giữ lại. “Thật có lỗi, tôi không muốn nói chuyện cùng trường thôn, cho nên cô đừng lên tiếng.” Anh ở bên tai cô nói xong, đem cô kéo đi hướng cửa. Cô phát không ra tiếng, chỉ có thể liếc mình giãy dụa vụn vụn. Anh lại càng dùng thêm sức, giống con gà con đem cô khiêng trên vai, trực tiếp hướng cửa ra khỏi giáo đường, đi đến cửa chiếc xe hơi màu đen ở ngoài cửa. Giang thư ký lập tức xuống xe, nghẹn họng nhìn trần trời boss của mình rất giống người bắt cóc đem Quý Đồng kia tiến thẳng vào bên trong xe. “Tổng..... Tổng giám đốc?” Tình cảnh này thật sự rất hoang đường! Làm cho Giang thư ký vốn bình tĩnh cũng há hốc mồm. Vừa rồi tổng giám đốc nói muốn vào xem bên trong giáo đường, cư nhiên lại bắt Quý Đồng đi ra..... “Giang thư ký, lái xe, lập tức rời khỏi nơi này!” Anh ra mệnh lệnh, đồng thời ngồi vào ghế sau. “Không cần! Buồng, tôi không cần đi theo anh.....” Đồng Húc Hòa sợ hãi rống, liếc mình muốn chạy trốn. “Mau lái xe.” Anh lại quát một tiếng. “Nhưng là.....” Giang thư ký vội vàng ngồi vào vị trí điều khiển, quay đầu lại nhìn boss. “Yên tâm, tôi không phải bắt cóc cô ấy, chính là muốn thu dưỡng cô ấy, từ giờ trở đi, tôi là người giám hộ của cô ấy.” Anh chế trụ hai cổ tay của Đồng Húc Hòa, theo trong túi lấy ra pháp viện phán định thư. (giấy chứng nhận quyền giám hộ của pháp luật) Nguyên bản Đồng Húc Hòa vẫn tưởng là có thể trốn được lại giống bị nguyên rủa tâm bị dồn xuống, khuôn mặt nhò nhắn trắng bệch trừng mắt nhìn tờ giấy kia. Người giám hộ? Anh..... Là người giám hộ của cô? “A?” Giang thư ký mặt đồng dạng trắng bệch. Đầu của boss không có vấn đề đi? Làm sao có thể đi thu dưỡng một cái..... Một cô gái giống như quý? “Đi thôi, đừng trì hoãn, ta buổi tối còn có hẹn.” Đường Tắc An thế này mới buông ra tay của Đồng Húc Hòa, điều chỉnh lại caravat bị lệch. Đồng Húc Hòa nắm chặt bàn tay cầm tờ giấy chứng nhận, trừng mắt nhìn rõ ba chữ “Đường Tắc An” ở trên vị trí người giám hộ, hoàn toàn ngây người. Thượng đế nhất định là đang nói giỡn với cô..... Nhất định là.....

Bạn đang đọc truyện *Chết Cũng Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Thượng đế nhất định là đang nói giỡn với cô..... Nhất định là..... Nếu là mơ, cũng nên sớm tỉnh lại, nhưng là giấc mơ của cô vẫn là đi xuống, giống ra hoàn toàn thoát ly khỏi quỹ đạo thông thường mà diễn ra liên tục, không ngừng mà tiếp tục, biên kịch không chịu thu tay lại, liên vĩnh viễn sẽ không dừng lại. Cho dù, cô đã chột dạ không nghĩ sẽ diễn, bởi vì, cô như thế nào đều cảm thấy, chính mình không phải là nữ nhân vật chính..... “Hiện tại cô tin đi?” Thanh âm của Đường Tắc An kéo cô từ sâu trong những suy nghĩ khiếp sợ, cô quay đầu nhìn anh, cảm thấy anh chính là lí do của toàn bộ cảnh tượng trong mơ, diễn ra việc này, đều là từ một tay anh biên đạo. “Không.....” Cô thì thào nói nhỏ, vẫn không thể tin được. Làm sao có thể lập tức liên tin tưởng, cho dù là sự thật, cũng nên cho cô một chút thời gian để tiếp nhận chứ? Trong lòng run sợ bị đưa đến Đài Bắc, Đường Tắc An trực tiếp đem cô đến một văn phòng luật sư, luật sư của anh hướng cô kể lại cùng giải thích toàn bộ sự việc. “Cô chưa đầy hai mươi tuổi, trên pháp luật thì cần có người giám hộ bảo hộ. Từ sau khi nữ tu sĩ Trương qua đời, trong khoảng thời gian này cũng không có người ra mặt nhận nuôi, cô lại không hề có khả năng tự mưu sinh, bởi vậy Đường tiên sinh đã xin pháp viện phán định.” Luật sư nói một cách chuyên nghiệp. Cô nghe, biết thế, nhưng cũng không hiểu cho lắm. Đường Tắc An tuổi còn trẻ, nghe nói anh gia cảnh giàu có, là tổng giám đốc một tập đoàn, mới hai mươi bảy tuổi, lại nhận nuôi một cô gái mười bảy tuổi từng bị bỏ nên thay đổi, nam nhân này nếu không phải ý nghĩ có vấn đề, thì khả năng..... Là cái biến thái! “Đường tiên sinh là thành ý thật tưởng chiều cô cô, bất quá cô cũng đừng lo lắng, tình trạng này sẽ không duy trì lâu, chỉ cần ba năm, khi cô tròn hai mươi tuổi, quan hệ này của hai người sẽ tự động biến mất.” Luật sư lại nói. Ba năm, ý nói là, tương lai ba năm cô đều phải bị Đường Tắc An giám hộ hoặc..... Theo dõi? “Văn kiện này là thật, không phải giả dối.” Luật sư lại nghiêm chỉnh tuyên bố. Là, hết thảy đều là thật sự, Đường Tắc An thật sự thành người giám hộ của cô..... Nhưng, vì sao? “Anh..... Vì sao phải làm như vậy?” Hào hào ngày bắt quá, vì sao phải vì chính mình tìm phiền toái chiều cô? Là người bình thường sẽ không làm loại này việc ngốc này. (anh í có phải người bình thường đâu, là bt mà) “Tôi không phải đã nói rồi sao? Tôi có rất nhiều tiền.....” Anh tự giễu nói xong đột nhiên nghiêm mặt nói: “Dù sao mặc kệ cô tiếp không tiếp nhận, tôi đều phải giúp cô, giúp cô có được hạnh phúc.” Giúp cô có được hạnh phúc? Đây..... Đây là có ý tứ gì? “Một cô gái mười bảy tuổi nên như thế nào, tôi sẽ từng chút từng chút giúp cô tìm về.” Ánh mắt anh vừa thâm trầm vừa mê hoặc. Cô ngẩn ngơ cả người, bởi vì anh nói, về mặt của anh, cũng không giống trẻ con. “Tôi sẽ dùng ba năm này một lần nữa tái sinh cho cô, cô chỉ cần phối hợp thật tốt là được.” Đường Tắc An ngữ khí không hề bình thường mà uy nghiêm. “Vi sao là tôi?” Tuy rằng những nghi vấn đều đã giải thích rõ ràng, nhưng cô vẫn là không rõ, anh vì sao tìm tới cô? Nếu thâm nghĩ quá nghiêm làm việc thiện, anh có thể thu dưỡng một người đẹp hơn, càng đáng yêu, sửa đổi thường, càng ít (người nhỏ)..... *** Từ đây ta đổi cách xưng hô nhớ, sẽ là tôi và em, anh và tôi *** Anh yên lặng nhìn cô, trầm mặc một lát, mới nói: “Bởi vì em là Đồng Húc Hòa.” Cô kinh ngạc ngẩn ngơ cả người. Là bởi vì..... Cô là cô? “Em chỉ cần nhớ kỹ, đây là tôi nợ em” Anh áp áp nói xong. Hình như có điều gì ẩn chứa trong lời nói của anh, làm cho cô trong lòng nghi hoặc không giảm mà lại tăng. Anh thiếu nợ cô cái gì? Cô rõ ràng chưa bao giờ nhận thức anh a! Giữa lo sợ và nghi hoặc, cô bị mang ra khỏi nơi cô đã ở một thời gian dài. Xe dừng lại, sắc mặt của Giang thư ký vẫn tối sầm từ khi còn ở trên núi, quay đầu nhìn Đường Tắc An, muốn nói lại thôi. “Tổng giám đốc.....” “Chuyện này trước mắt đừng nói ra ngoài, còn có, giúp ta tìm một quán gia chuyên nghiệp, gọn gàng.” Đường Tắc An ra mệnh lệnh. “Là. Nhưng tổng giám đốc.....” “Gọi điện thoại cho bác sĩ Vương, ta muốn hẹn trước thời gian xem bệnh.” Anh không cho Giang thư ký có cơ hội đặt câu hỏi. “Tổng giám đốc.....” “Tốt lắm, người có thể đi rồi.” Anh dứt lời đẩy ra cửa xe, lôi kéo Đồng Húc Hòa xuống xe. Giang thư ký nhìn thoáng qua hành động Đường Tắc An một thân giữ lấy Đồng Húc Hòa, mặt nhăn thành một đoàn, âm thầm thở dài một hơi, ngoan ngoãn ngậm lại miệng, lái xe rời đi. Theo sau, Đường Tắc An dẫn Đồng Húc Hòa đi thang máy lên lầu, chưa từng đi nên Đồng Húc Hòa ở trong thang máy giống như bị điện giật ngã nghiêng, anh nhanh cầm lấy tay cô để đi lên. Đường Tắc An xem về mặt cô hiểu kỳ lạ khản trương, trong lòng một trận bị thương không nói được gì. Tầng mười tám chỉ có một phòng ở, Đường Tắc An mở khóa cửa, nhìn cô nói: “Vào đi, về sau đây là nhà của em” Cô sợ hãi đi theo vào trong nhà, không khỏi thở dốc vì kinh ngạc. Phòng ở toàn bộ bên trong trang hoàng tràn ngập gọn gàng, mỗi một chỗ đều sạch sẽ sáng ngời, không nhiễm một hạt bụi, quả thực tựa như cô xem được trên tạp chí cũ nội thất phiên bản mới! Cô cả người không được tự nhiên với sắp đặt này, không dám bước vào. “Như thế nào không tiến vào?” Đường Tắc An quay đầu hỏi. “Tôi..... Sợ đem nhà của anh làm bẩn.....” Nơi này rất sáng, thực làm cho cô tự biết xấu hổ. Đường Tắc An mi hơi hơi thu lại, không hờn giận nói: “Đừng nói vậy, em không bẩn.” Cô ngẩn ngơ, không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy, tâm, rất nhanh ấm một chút. Mới trước đây, mọi người trong thôn xa lánh cô, ánh mắt ghét bỏ, từng làm cho cô một ngày dù tắm rửa mười lần, vẫn nghĩ chính mình dơ bẩn. Là nữ tu sĩ nói cho cô, cô chính là tương mạo bị thương (ý chỉ vết sẹo trên khuôn mặt), kia cũng không tỏ vẻ cô dơ bẩn, mà là những người nhìn xem cô trong lòng không đủ sạch sẽ. Nhưng là nữ tu sĩ trong lời nói tuy rằng làm cho cô thoải mái, lại không ngăn cản được cô tự ti. “Mau vào.” Anh nói không khinh miệt. Cô thế này mới lớn mật bước vào phòng khách, không được tự nhiên dùng mái tóc của mình che khuất má phải. “Ngồi đi.” Cô cẩn thận ngồi xuống ghế sofa băng da cao cấp màu đen. “Từ hôm nay trở đi, em với tôi cùng nhau ở nơi này.” Anh ngồi xuống phía đối diện cô. “Cùng với..... anh cùng nhau ở đây?” Cô bất an xôn xao. Tuy rằng cô cùng anh là kém mười tuổi, nhưng..... Nhưng nhất tưởng đến cùng với anh sống dưới một mái hiên, cô trong lòng khủng hoảng liên tưởng đến. “Yên tâm, qua vài ngày sẽ có quản gia đến hỗ trợ việc nhà, mà tôi bình thường làm việc, thời gian ở nhà cũng không nhiều, cuộc sống của em tự do, từ nay quản gia sẽ chăm sóc em” Anh nhìn ra lo lắng của cô, thuận miệng lại nói. “Kia..... Tôi phải cùng anh ở đây tới khi nào?” Cô bất an hỏi. “Ở đến khi em tròn hai mươi tuổi. Quyền giám hộ của tôi cũng chỉ có ba năm, thời gian rất nhanh sẽ đi qua, em hãy nhẫn nại một chút đi.” Anh rút ra cổ áo caravat, thả lỏng chính mình. “Năm ba năm..... Tôi phải làm cái gì?” Ba năm làm sao có thể được? Cô cảm thấy ngay cả một ngày đều rất khó ở, càng đừng nói thường thường phải đối mặt với một người xa lạ là anh. “Chuyện em phải làm, chính là học được thế nào là cuộc sống của một người bình thường.” “Có ý gì?” Cuộc sống của người bình thường? “Tôi sẽ giúp em an bài việc đến trường, nội trong ba năm sẽ giúp em từ khiếm khuyết việc học cùng bằng cấp bổ sung đầy đủ.” “Đến trường? Không, tôi không cần.....” Cô kinh hô, bộ dáng cô như thế này nào có thể đi ra ngoài gặp người chứ? Anh chăm chăm nhìn cô, biết cô đang sợ cái gì. Mười năm trước lửa không chỉ làm bỏng khuôn mặt của cô, cũng đem sự tự tin của cô thiêu hết, muốn cô đi ra ngoài gặp người, tương đương với muốn mạng của cô. “Đừng lo lắng, trước khi cho em đến trường, chuyện đầu tiên tôi muốn làm cho em chính là.....” Nói xong anh đứng dậy đi hướng cô, vươn tay về phía mặt cô. Cô sợ tới mức thẳng phía sau lui về, lưng dán sát vào lưng dựa ghế sofa, kinh hãi trừng mắt nhìn anh. Tay anh dừng lại ở giữa không trung, vài giây sau, yên lặng thu hồi, biểu hiện trầm lại mà còn thật sự, nói tiếp: “Chính là chữa khỏi mặt của em” Cô ngẩn ra, hô hấp ngừng mất vài giây, mới ngáp ngừng nhu hỏi: “Mặt của tôi..... Có thể chữa được không?” “Nhất định có thể, bất luận dùng gì phương pháp, tôi sẽ đem dung mạo trước đây trả lại cho em” Anh thấp giọng nói xong, xoay người tránh ra. Tinh tường nghe thấy anh dùng từ “Còn”, cô có chút hoang mang. Từ lúc anh xuất hiện ở giáo đường, đến bây giờ, cô vẫn cảm giác được anh tìm tới cô hình như là “Trách nhiệm” với người nào đó, nào đó..... Không thể không hoàn trả lại..... Thật là rất kỳ quái! Anh rút cuộc thiếu nợ cô cái gì? “Đến đây đi, Húc Hòa, đây là phòng của em” Anh đứng ở trước cửa một căn phòng, tự nhiên gọi tên của cô. Cô run sợ một chút, ngơ ngác nhìn anh, đồng tử mắt trong nháy mắt nổi lên một tầng sương. Mười năm qua, chỉ có nữ tu sĩ gọi cô như vậy, nhưng từ nữ tu sĩ qua đời, ba năm nay, không có ai gọi tên cô thân thiết như vậy, cái loại cô đơn này, giống như bị toàn bộ thế giới từ bỏ, rốt cuộc không có người nào nhớ rõ cô. Nhưng hiện tại, người xa lạ này dùng thanh âm xa lạ gọi cô, tựa như ở trong bóng tối, vì cô mà mang đến một ánh sáng ấm áp. Anh thấy cô bất động không nhúc nhích, quay đầu nhìn cô. “Làm sao vậy?” “Không có gì.....” Cô chạy nhanh cúi đầu, nguyên bản khoảng cách đối với Đường Tắc An, trong nháy mắt này tiêu trừ hơn phân nửa. Hiểu được tâm tình của cô, anh lại không nói thêm cái gì, mở ra cửa phòng, cẩn thận nói: “Đây là phòng của em, đi vào nghỉ ngơi đi.” Cô đi bước một vào căn phòng xinh đẹp toàn một màu trắng, thật kinh diễm, lại càng nhiều cảm giác không yên. Bị thu dưỡng, có nhà mới, cuộc sống quá tốt, đem mặt cô biến trở lại..... Giống như chuyện

cô cầu nguyện trong mười năm này tất cả đều được ứng nghiệm, lại bởi vì phát sinh quá nhanh, thế cho nên cô bắt đầu hoài nghi, hết thảy, có thể hay không chính là giống như hư không? Hoặc là, là ảo tưởng của cô? Co, kỳ thật bây giờ còn ở trong giáo đường trên núi, đang mộng tưởng hào huyền?

“Trong ngăn tủ có rất nhiều quần áo, chính em chọn lựa mà mặc. Ngày mai tôi muốn dẫn em đi gặp một chuyên gia chỉnh hình nổi tiếng, kế tiếp sẽ có rất nhiều việc, cho nên đêm nay đi ngủ sớm một chút đi.” Đường Tắc An dặn dò. Ở..... Phòng này ngủ? Nhất tưởng đến trong phòng chỉ có cô cùng anh, cô liền lo lắng hai tay vây quanh ôm trụ chính mình. “Nếu lo lắng, em có thể khóa cửa.” Anh bổ sung một câu, lại liếc nhìn cô một cái, mới nói: “Ngủ ngon.” Dứt lời, anh nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Cô cơ hồ lập tức liền tiến lên đem cửa khóa lại, sau đó khiếp đảm ngẩng đầu nhìn toàn bộ căn phòng bố trí như phòng công chúa, trong lòng càng không ngừng hỏi cô phải là đi đến thiên đường cùng nữ tu sĩ, này đến tốt cùng là cạm bẫy ngọt ngào của ác ma? Vẫn là ân điển của thượng đế đi? Một đêm này, cô không dám đụng vào này nọ ở trong phòng, ngồi lui ở góc sàn, thức trắng đêm suy nghĩ. Anh tên gọi Đường Tắc An, năm nay hai mươi bảy tuổi, là tập đoàn Thịnh Đường lớn thứ hai của Đường gia, trước mắt ở tập đoàn đảm nhiệm chức tổng giám đốc, tổng cộng sở hữu rất nhiều công ty con, nghe nói còn kiêm nhiệm quỹ hội đồng quản trị. Người như thế, hẳn là bề bộn nhiều việc, không có thời gian đi quản một cô gái cùng anh không có chút nào quan hệ mặt lại còn bị bóng, nhưng anh lại quản, nhưng lại nhận nuôi cô..... Đồng Húc Hòa ở ngày thứ năm, theo quán gia hiện tại là Trần tẩu nghe được một ít là có liên quan đến Đường Tắc An. Trần tẩu nghĩ đến cô là biểu muội Đường Tắc An, ở nông thôn mới nhận nuôi đưa lên Đài Bắc, chuẩn bị chữa trị vết sẹo trên mặt, bởi vậy đang nói chuyện phiếm khi liền không e dè nói về gia thế của Đường gia. “Đường tiên sinh là con trai độc nhất của Đường gia, vừa ra sinh ra đã được coi trọng, người như thế nhưng áp lực rất lớn đi.” Trần tẩu miệng nhớ kỹ, cũng không nhất định cô phải trả lời, bởi vì từ ngày đầu tiên bà đã được cho biết, Đồng Húc Hòa thực im lặng, không thích cùng người ta nói chuyện. Đồng Húc Hòa cũng xác thực rất ít khi lên tiếng trả lời, cô ngồi im ở một góc sofa, luôn lẳng lặng nghe Trần tẩu nói chuyện với Đường Tắc An. “Đường tiên sinh ở thương giới phong bình là thật cường hãn đâu! Mọi người gọi cậu ấy ‘Đường ngao’, cô có biết, ngao là nhiều cường thế hung mãnh thế nào! Dùng loại biệt hiệu này, có thể thấy được cậu ấy là nhân vật rất lợi hại..... Nhưng là đâu! Chính mắt sau khi nhìn thấy cậu ấy, lại cảm thấy người khác hẳn tốt thôi, tuy rằng không phải là người thực thân thiết, nhưng sẽ không làm cho người ta cảm thấy cao ngạo, ngược lại rất đứng mực lãnh đạm, rất giống phong cách của một quý công tử..... Còn cô, tôi thấy cậu ấy đối với biểu muội là cô chiều cô thực cẩn thận, thật tốt thật cảm động.....” Trần tẩu nói xong thờ dãi một chút, nghĩ rằng: Đầu năm nay boss tuần suất như vậy có tiền lại trầm ổn ôn nhu, lại tuổi trẻ đầy hứa hẹn đúng là hảo nam nhân, thật sự thiếu chi lại thiếu a. Đồng Húc Hòa nghe được mi tâm nhũn lại. “Đường ngao”? Lấy biệt danh như vậy thật đúng là chuẩn xác đâu! Trần tẩu chỉ nhìn thứ nhất, không biết thứ hai, Đường Tắc An chẳng những không thân thiết, còn thực quá đáng, anh chiều cô cô “cẩn thận” đến cơ hồ có thể nói là độc tài cùng bá đạo. Mấy ngày trước, anh thấy cô vẫn ngủ ở dưới sàn, sắc mặt lập tức trầm xuống. “Vi sao không ngủ trên giường?” Anh hỏi. “Tôi..... Ngủ dưới sàn quen rồi.....” Câu trả lời của cô giống như làm anh tức giận, anh đột nhiên tiến lên một tay giữ lấy cổ khiêng lên, trực tiếp đặt tại trên giường, nói: “Đừng làm cho chính mình vẫn là kẻ tự ti đáng thương! Em muốn sống như một người bình thường, tốt nhất sớm bỏ đi loại này luôn sa vào thói quen đau khổ, em phải học được coi trọng chính mình, làm cho chính mình hiểu được, em cũng có quyền lợi hưởng thụ vui vẻ thoải mái.” Kia trong nháy mắt, cô thật sự bị anh làm cho sợ hãi, đồng thời cũng bị lời nói của anh làm cho kinh sợ. Chẳng lẽ, cô không tự giác vẫn làm cho chính mình bị vây bên trong tự ti hối tiếc cùng đau buồn, không muốn, thậm chí sợ hãi phải thay đổi sao? Đêm đó, cô đối với anh tuy rằng thái độ có chút thâm oán, nhưng vẫn là ngoan ngoãn lên giường ngủ, trên chiếc giường bông mềm mại ấm áp, vừa ngủ đã cảm giác trời sáng. Trừ bỏ yêu cầu cưỡng chế cô ngủ ở trên giường, Đường Tắc An cũng đối với cô thủy chung không muốn cô không chịu mặc quần áo anh đã vì cô mà chuẩn bị, cô luôn mặc nguyên bộ quần áo cũ nhỏ bụi bặm đầy nên giận dữ. “Đổi đồ khác.” Anh lạnh lùng nói. “Không cần.” Cô không đổi, là vì bộ quần áo này là nữ tu sĩ tự tay may cho cô, tựa như là một tầng bảo hộ của cô vậy. Nhưng mà, trừ điều đó ra, còn có một nguyên nhân khác là đối với cái loại khẩu khí mệnh lệnh này của anh thì đây là một bản năng phản kháng. Anh là người thu dưỡng cô, nhưng không nhắc tới bất kỳ việc gì cô cũng đều phải nghe anh. “Em không đổi, tôi liền giúp em đổi.” Anh hạ giọng cảnh cáo. Cô trừng lớn hai mắt, không dám tin nhìn anh. “Cho em một phút đồng hồ, đem chính mình đổi quần áo khác.” Anh nói xong thật sự bắt đầu tính thời gian. “Không cần.” Cô cũng bực, lớn tiếng cá giận nói. Anh không nói hai lời, xông lên trước quắc trợn tay cô, đem cô kéo vào phòng, mở tủ ra, theo một loạt quần áo mới còn nếp gấp xinh đẹp bị tay anh tùy ý lấy ra, đưa về phía cô. “Muốn chính mình đổi, vẫn là tôi làm giúp?” Anh hỏi lại một lần. Cô cắn môi dưới, quật cường không nói, cũng không động. Anh bực bội, thân thủ nhéo cổ áo của cô, một phen xé rách quần áo của cô. Cô thẳng đến giờ khắc này mới biết được anh là còn thật sự, hoảng sợ gấp gáp cất giọng hét chói tai: “Không cần—” Nhưng anh không ngừng tay, trên mặt lộ vẻ không đem quần áo cũ tháo bỏ thì không cam tâm dừng lại. “Dừng tay! Mau dừng tay!” Cô dọa khóc. Anh rút cục dừng lại, trừng mắt nhìn cô, “Có đổi không?” Cô vươn tay tức giận đến phát run, cô nắm lên quần áo liền vọt vào phòng tắm, đóng sầm cửa, lưng đặt trên cửa, lệ chảy ròng. “Muốn làm một người hoàn toàn mới, phải có dũng khí bỏ đi con người cũ của chính mình, chính em không đi khỏi đáy cốc âm u (ý nói khu rừng âm u được ví như cái Cốc âm u), cho dù tôi đem ánh mặt trời phủ đến trước mặt em, em nào có thể thấy được?” Anh thanh âm kịch liệt đau đớn vang lên ở ngoài cửa, nhưng vì phần nộ nên cô căn bản nghe không vào, chính là tức giận đến rống to: “Tránh ra! Người tên hồn dân này!” Khi đó, cô thật sự rất giận anh, giận đến không ăn cơm, cả một ngày đều đem chính mình khóa ở trong phòng. Nhưng là sau khi tỉnh táo lại, cô nhớ lại lời nói của anh, có thể hiểu dụng ý của anh là vì muốn cô hoàn toàn thay đổi, chẳng qua anh sử dụng phương thức quá cường hãn vô lễ (cường quyền bá đạo), làm cho người ta khó có thể chịu được. Trên thực tế, mấy ngày nay cô cũng ngầm quan sát Đường Tắc An, cô phát hiện người giám hộ này đối với chuyện của cô rất tích cực, cũng thực dụng tâm, nhưng là cũng chỉ như thế mà thôi..... Nên nói như thế nào đâu? Chính là thiếu một chút âm áp, phảng phất hiểu được anh đem việc chiều cô có trở thành việc quan trọng nhất, mà anh chính là một mình đi hoàn thành, cho nên mấy ngày nay tới giờ, anh cùng với cô trong lúc đó giúp đỡ tuy nhiều, đã có khoảng cách. Ở cùng một chỗ, cũng không cách nào tới gần. Đường Tắc An luôn bày ra bộ đáng chính mình muốn cô làm này làm kia, hoàn toàn không để ý tâm tình của cô, cô thường thường vì thế mà sinh hờn dỗi, nhưng là trong lòng lại rất rõ ràng, nếu chính mình tưởng quá một chút, tốt nhất ngoan ngoãn nghe anh an bài. Có khi ngẫm lại, anh tựa như đang sắm vai một người cha ngang ngạnh nghiêm khắc, hơn nữa diễn đạt thật đúng là rất thật sinh động. Mà cô, đối với nhân vật nữ nhi nhu thuận loại này một chút cũng không cảm thấy hứng thú..... “Đúng rồi, tiểu thư, Đường tiên sinh vừa rồi có gọi điện thoại về, nói cậu ấy tối nay trở về, còn muốn tôi nhắc nhở cô, ngày mai cô sẽ đi làm phẫu thuật chỉnh hình, đêm nay tốt nhất đi ngủ sớm một chút.” Trần tẩu hoàn thành công việc, giúp cô rót một chén nước, thuận tiện nhắc nhở. “Ngã.” Cô run sợ một chút. Chính là ngày mai à? Nghĩ đến ngày mai sắp mổ, cô cũng rất bất an. Khuôn mặt xấu xí này..... Thật sự có thể chữa được không? “Đừng lo lắng, nhất định sẽ thuận lợi.” Trần tẩu vỗ vỗ cô an ủi. Sẽ thuận lợi sao? Giống như Đường Tắc An nói, bất luận phải làm vài lần cấy da để thay, anh đều sẽ làm để khôi phục hoàn toàn khuôn mặt của cô mới thôi. Anh tựa hồ so với cô còn để ý mặt của cô, so với cô còn nóng vội..... Vì sao? Mỗi khi nghĩ đến điều này, trong lòng cô còn có vô số dấu chấm hỏi. “Tôi phải trở về đây, cô một mình ở nhà phải cẩn thận.” Trần tẩu lại nói. “Hào, cảm ơn.” Cô gật gật đầu. Thời gian làm việc của Trần tẩu mỗi ngày là bây giờ sáng đến bảy giờ tối, làm xong bữa tối sẽ rời đi, nếu Đường Tắc An về trễ, thời gian buổi tối bình thường chỉ có cô một mình ở nhà. May mắn cô đã sớm có thói quen ở một mình, Trần tẩu đi rồi, cô cũng không sợ hãi, ngược lại tự đắc này nọ. Nói sau, trong nhà có rất nhiều đồ vật mới gì đó hấp dẫn sự chú ý của nàng, tu vi giống như quyển sách màu bạc, còn có máy hút bụi tự động di động qua lại, tủ lạnh xinh đẹp khppng giống tủ lạnh thường..... Cô cũng không cho rằng chính mình không biết, dù sao giáo đường cũng có một chiếc tivi cũ, trước đây nữ tu sĩ đã dạy, cô chẳng những biết chữ, còn đem sách mọi người quỳ tặng giáo đường xem hết rồi. Nhưng là sách cũ có thể làm cho cô học được tri thức, nhưng không cách nào dạy cô khoa học kỹ thuật, cho dù ở mơ hồ trên tivi xem được không ít quảng cáo, nhưng hiện tại chính mắt thấy này đó đồ dùng bằng điện trong nhà, cô vẫn là... chặc chặc lấy làm kì lạ. Bởi vậy Đường Tắc An khi vào cửa, liền thấy cô quỳ rạp trên mặt đất nghiên cứu kia giống đĩa bay là máy hút bụi tự động, giống như một đĩa nhỏ, không ngừng mà ấn chốt mở, không ngừng mà ngăn cản nó, làm cho nó chuyển hướng, chơi thật sự hăng say..... Anh đứng ở cạnh cửa, yên lặng nhìn cô, đáy mắt có gọn sóng, là cảm động, là đau, là thương, là..... hỏi tiếc? “A.....” Cô không biết

anh đã muốn trở lại, cô nhìn anh cố gắng nở nụ cười. Lần đầu tiên nghe cô cười, trên mặt anh hiện lên một tia ôn nhu sùng nịnh, từ khi đó cô về cô liền buộc chặt khóa miệng, cũng hơi chút trầm tĩnh lại. “Chơi rất vui sao?” Anh lên tiếng hỏi. Đồng Húc Hòa hoảng sợ, quay đầu liếc anh một cái, chạy nhanh đi tắt máy hút bụi, có chút xấu hổ đứng lên. “Muốn chơi máy hút bụi, không bằng học cái này như thế nào, đến, cái này cho em.” Anh đi vào phòng khách, cởi áo khoác, ở trên sofa ngồi xuống, đem một cái di động hoàn toàn mới đặt lên bàn. Cô chậm rãi đi qua, cầm lấy chiếc di động màu bạc đẹp mắt, nhẹ nhàng mở ra xem, lại nhanh chóng đóng vào. “Thích dùng sao?” Anh hỏi. “Vì sao..... Cấp cho tôi di động? Tôi lại không dùng đến.” Cô khó hiểu. “Có di động muốn liên lạc với em tôi còn có phương tiện. Lại đây ngồi xuống, tôi dạy cho em một ít chức năng cơ bản để dùng.....” Anh ngoắc. Cô chần chờ một chút, ngồi xuống bên cạnh anh, lại vẫn duy trì khoảng cách nhất định. “Đến, xem cái này, nghe máy ấn phím này, tắt máy dùng phím này, tôi đã lưu số của tôi vào trong máy, muốn tìm tôi liên lạc này là lập tức gọi được.....” Anh cúi đầu thuyết minh, làm mẫu các thao tác. Cô lẳng lặng nghe, nhìn tay anh trượt trên bàn phím, không tự giác xuất thần. Tay anh thực thon dài, thoát nhìn sạch sẽ tao nhã, tựa như anh làm cho người ta ấn tượng, xuất thân tốt, chưa làm qua cái gì cu li, không có vết sẹo thô thiển nào, là bàn tay quả thực đẹp mê người. Nhưng này chỉ nhìn giống như bàn tay nhà nhân lại chưa từng đối với cô ôn hòa, nếu cô nhớ không lầm, bàn tay này đã quặc cô, kéo cô, giữ cô, xé rách quần áo cô, cầm tay cô, (cái này Mít chém, nguyên văn convert là “quặc quá năng, trào quá năng, mông quá năng, suất quá năng, khẩu quá năng, ninh quá năng.....”) Giống như móng vuốt, luôn đối với cô thực hung ác. “Nhớ kỹ sao?” “Àn.....” Cô nhanh chóng tỉnh lại, gật đầu. “Kia gọi thử sang cho tôi.” Anh đưa tay trả lại điện thoại cho cô, ra lệnh nói. “Tôi đã biết.” Đơn giản như vậy, căn bản không cần luyện tập, anh nghĩ cô là ngu ngốc sao? “Tôi gọi hay là em gọi.” Anh không hờn giận. Cô bắt đầu đi cầm lấy di động, tìm được số của anh ấn gọi, một tiếng nhạc vang lên, anh mở điện thoại ra đã chuyển cuộc gọi, còn lên tiếng: “Uy?” Cô nhìn anh, không mở miệng. Hai người mặt đối mặt nói qua di động, không phải là rất buồn cười sao? “Nói chuyện a!” Anh trừng cô. “Uy?” Cô đành phải giống cái người ngốc nói vào di động. “Húc Hòa sao?” Anh nhìn cô. “Là.....” Vì sao..... Thanh âm anh gọi tên cô nghe lại tốt như vậy? Cho dù nghe qua di động, ngực cô cũng run rẩy. “Phẫu thuật chỉnh hình ngày mai nhất định sẽ thành công, đừng khẩn trương.” Cô giật mình, ngẩng đầu hướng nhìn anh. Thanh âm anh trầm thấp theo di động truyền tiến vào trong tai cô, lại có ôn nhu không giống như bình thường. “Mặt của em sẽ tốt, tin tưởng tôi.” “Àn.....” Cô nhẹ giọng nói. “Đừng nghĩ nhiều quá, đi ngủ đi.” “Được.” Anh tựa hồ thực vừa lòng với lần thử nói thành công, tắt điện thoại, bàn tay thon dài vuốt mấy sợi tóc của cô, mỉm cười nói: “Tốt lắm, về sau có việc có thể đánh điện cho tôi, ngủ ngon.” Cô nín thở một giây, rất nhanh cúi đầu, không có đáp lời, chính là nắm chặt di động, bước nhanh trở về phòng. Hôm nay Đường Tắc An..... Không hề ương ngạnh bá đạo, lại hại cô kinh ngạc, tim đập có điểm nhanh.....

Bạn đang đọc truyện *Chết Cũng Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Đồng Húc Hòa hai tay càng không ngừng nắm chặt, lòng bàn tay chảy ra mồ hôi lạnh, vô cùng khẩn trương, giống chỉ tám chân bạch tuộc, dùng sức quặc trụ trái tim của cô, cơ hồ làm cô hít thở không thông. Sau khi phẫu thuật chỉnh hình, hai tháng mặt cô sưng đỏ, đau đớn, nóng rực, rất ngứa, nhiều lần đến bệnh viện, làm vô số lần điều dưỡng trị liệu, rốt cục hôm nay có thể đỡ xuống bằng vải trên mặt. Bác sĩ cẩn thận đem băng vải trên mặt cô đỡ xuống, một vòng lại một vòng, thẳng đến khi toàn bộ mặt của cô đều lộ ra ngoài. “Àn, phẫu thuật chỉnh hình thực thành công. Đến, Đồng tiểu thư, chính cô nhìn xem.” Bác sĩ nói xong hướng y tá vẫy tay. Y tá tay cầm một chiếc gương, chuyển qua trước mặt cô. Cô yên lặng nhìn chính mình trong gương, trong đầu có chút mờ mịt. Ai vậy? Là..... Cô sao? Cô..... Là bộ dạng này sao? Khuôn mặt thanh lệ tái nhợt, ngũ quan bình thường không có gì vụn vặt, cô gái trong gương, tựa như nữ sinh trung học thanh thuần đi ở trên đường, không xấu, cũng không dọa người, chính là, một chút cũng không chân thật..... Vươn tay, cô sợ hãi lấy đầu ngón tay khinh vuốt lông mi của chính mình, ánh mắt, cái mũi, môi..... Cuối cùng, đặt trên má phải của chính mình. Nơi đó đã không còn lớp da nhăn chấy đen cùng màu đỏ của thịt nha, trừ bỏ ở bên phải tới gần chỗ lỗ tai còn có cái sẹo nhỏ, đã nhìn không ra dấu vết của vết bỏng lớn trước kia, nhưng lại trơn bóng như tượng giả. Đúng vậy! Giống như giả, giống như, đeo một cái mặt nạ. “Thế nào? Cô vừa lòng sao?” Thầy thuốc ôn hòa hỏi. “Này..... Thật là tôi?” Kỳ thật, cô đã muốn không nhớ rõ chính mình lớn lên trông thế nào, bảy tuổi hình ảnh mình trong đầu, đã sớm trở nên rất mờ hồ, hơn nữa mười năm đến nay, cô không dám soi gương, luôn dùng tóc của chính mình che khuất, không cho người xem, cũng không muốn chính mình xem, chỉ sợ thấy mặt mình, lại nhớ tới rất nhiều chuyện..... Cô không cần nhớ lại, cho nên cô trốn, chẳng những trốn tránh người dân thôn, cũng trốn tránh chính mình, cô không thoải mái nhớ lại thời gian trốn tránh, trốn tránh người dân trong thôn, đồng tình, hoặc là ánh mắt chán ghét. Kia tai nạn xe cô, thiêu hủy không chỉ là thế giới của cô, còn có tự tôn của cô, cô ở trong mắt mọi người trở nên hèn mọn nôn nóng, trở nên khiếp nhược u buồn, đến cuối cùng, ngay cả cô cũng cảm thấy chính mình là cái quỷ! Khả hiện tại, mặt quỷ không còn, khuôn mặt của cô tốt lắm, cô lại giống cái tránh ở nơi âm u lâu lắm mà không thể gặp ánh sáng, không thể nhận ra khuôn mặt này, rất sợ này căn bản không phải là chính mình, chính là bác sĩ chỉnh hình chỉnh ra một gương mặt mới. “Đương nhiên a, tôi không có thay đổi khuôn mặt của cô, chính là làm cây da cùng áp dụng khoa học kỹ thuật trị liệu da mới nhất. Yên tâm, nếu cô trước đây không có bị bỏng, hiện tại cô không sai biệt lắm chính là như vậy.” Bác sĩ mỉm cười vỗ vỗ bả vai cô. Lời nói nếu trước đây không có bị bỏng..... Lòng của cô rút một chút, sắc mặt có chút tái nhợt, theo bản năng lại muốn tựa đầu kéo tóc đến trên mặt che đây. “Nga, không thể! Cô còn muốn che cái gì?” Bác sĩ rất nhanh ngăn cô lại, cũng đem mái tóc của cô thả ra phía sau, nói tiếp: “Đừng nghĩ lại dùng tóc che khuất chính mình, phải có tự tin. Đồng tiểu thư, cô nguyên bản chính là một cô gái xinh đẹp, ngẩng đầu ưỡn ngực, đem chính mình trước đây bỏ đi, phải học được đối mặt với người khác nhìn chăm chú, hiểu không? Tuy rằng trước mặt chỗ cây da màu da còn có chút khác biệt cùng vết sẹo nhỏ, bất quá này chính là tạm thời, trở về chỉ cần làm theo lời tôi dùng vài lần dưỡng trị liệu, không bao lâu nữa, mặt của cô sẽ thanh lệ như nét vốn có, ai nhìn thấy đều đã nhận không được khen ngợi..... Cậu nói có phải hay không a, Đường tiên sinh?” Bác sĩ nói xong quay đầu hỏi hướng Đường Tắc An chăm chú vẫn lặng im đứng thẳng ở phía sau. Đồng Húc Hòa tâm đột nhiên nhảy dựng, trộm liếc mắt nhìn anh một cái, đối với việc anh sẽ có cái gì phản ứng mà lo sợ bất an. Hai tháng này, cô biết Đường Tắc An vì cô mất không ít tâm lực, hơn nữa lúc vừa làm xong giải phẫu kia trong giai đoạn thống khổ lại không khỏe, anh luôn luôn ở tại bên người cô, giúp cô vượt qua thời kỳ khoa khăn, nếu so về vất vả, anh tuyệt không ít hơn cô, bởi vậy, tại đây một khắc, nàng sợ kết quả giải phẫu làm anh thất vọng. “Àn, xác thực xinh đẹp, tốt lắm.....” Đường Tắc An định nhìn thẳng của nàng mặt, nhìn như bình tĩnh, lại khó nén kinh ngạc. Mặt quỷ..... Không thấy..... Thay là hé ra da mặt trắng nõn trơn, hé ra dung nhan trắng nõn thanh lệ. Lông mi tinh tế, đôi mắt trong trẻo, cái mũi khéo léo, bờ môi phấn hồng, ngũ quan như là bỏ đi một tầng xác, trọng sinh. Là chỉnh hình cây da tô điểm cho đẹp sao? Vẫn là bởi vì không có nhiều lắm chờ mong? Đồng Húc Hòa nhưng lại so với tưởng tượng của anh nhìn thật hoàn hảo. Nghe thấy Đường Tắc An ca ngợi, cô kinh hi,

lại có chút không biết làm sao, bởi vì suốt thời gian qua, từ “đẹp” này căn bản không tồn tại trong hình dung cuộc sống của cô. “Xem, ngay cả Đường tiên sinh cũng đã nói, cô phải có tin tưởng thế nào!” Bác sĩ cười nói. “Là.....” Cô cúi đầu lại soi chiếc gương trong tay, chậm rãi hình thành thói quen người bên trong gương chính là mình. Một bàn tay to thon dài đột nhiên tiến vào trong gương, cô sững sốt một chút, tóc dài trên trán bị bàn tay kia kéo sang bên, cô hoảng sợ, đột nhiên ngẩng đầu, chỉ nghe Đường Tắc An lời nói giống như đề nghị: “Nếu mặt đã tốt, tóc nên cắt đi một chút, để quá dài.” Cô kinh ngạc thất thần, hai má ửng đỏ. Tóc lại không liên quan đến thần kinh, vì sao bị người này lay động lại mẫn cảm như vậy? “Đúng vậy, Đồng tiểu thư nên thay đổi kiểu tóc, nhất định sẽ càng xinh đẹp.” Bác sĩ cười gật gật đầu. “Nhưng là.....” Cắt tóc, cô thực không cảm giác an toàn. “Tóc quá dài, có vẻ ôn lả, hơn nữa đến trường cũng không tiện.” Anh nhìn cô, ngữ khí không bỏ qua, không tha cô kháng cự. “Nga.....” Đến trường,..... Nếu có thể, cô thực không nghĩ đi..... “Chờ một chút tôi liền mang em đến trường học.” Anh lại nói. Cô cũng chỉ có thể gật đầu; chuyện Đường Tắc An quyết định, cô giống như không có quyền lợi nói không. “Kia có liên quan một ít điều dưỡng sau khi phẫu thuật.....” Đường Tắc An hỏi bác sĩ. “Tôi sẽ kêu y tá gia thích cho cậu cách làm.” “Tốt, chúng ta đi thôi. Húc Hòa, em đi ra ngoài trước chờ tôi.” Đường Tắc An nhìn cô nói. “Được.” Cô thích anh gọi tên cô, mỗi lần anh kêu tên cô như vậy, một loại âm áp không hiểu nổi liền tự nhiên sinh ra, vì thế, một ít phản nghịch nho nhỏ trong lòng cô sẽ tự động vượt lên. Nghe lời đi ra phòng khám bệnh, bên ngoài có mấy nữ nhân trên mặt cũng che bằng gạc đang chờ đợi, cô nhìn những người đó liếc mắt một cái, nghĩ rằng: Mọi người chính hình nguyên nhân có lẽ cũng không giống nhau, nhưng là mục đích lại đều là vì làm cho chính mình hoàn mỹ hơn. Cô đâu? Thành hoàn mỹ hơn sao? Phòng chờ khám bệnh cao cấp trang hoàng như nhà hàng năm sao có một chiếc gương trên tường, có người nói đó là “Kính chiếu yêu”, bởi vì rất thanh rất lượng, có thể chiếu ra nữ nhân trên mặt sở hữu tỷ vết nào, chiếu quá người chỉ biết càng kiên định ý chí chinh hình. Cô chần chờ một chút, chậm rãi đi qua. Nhìn xuống chiếc gương, cô gái tinh tế tái nhợt, một thân đơn giản chiếc váy màu xám dài, dưới chân là một đôi giày màu đen giống trẻ con, thoát nhìn, thực không giống với..... Đây là cô sao? Nhẹ nhàng vén lên mái tóc dài che khuất nửa khuôn mặt, để ra phía sau, chính trưng khuôn mặt nhỏ nhắn liền hoàn toàn hiện ra. Nhìn ngây ngốc, cô không khỏi tìm hiểu đầu ngón tay vuốt khuôn mặt xa lạ của người trong gương, tự hỏi: Bên trong này không quá giống con người của chính mình..... Là ai? Đang lúc xuất thần, Đường Tắc An đi đến phía sau cô, nhìn chằm chằm hình ảnh cô trong gương, hỏi: “Suy nghĩ cái gì?” Tầm mắt của cô cùng anh ở trong gương giao nhau, nhưng chỉ có ngăn ngừa một cái chớp mắt, cô liền theo thói quen đem ánh mắt tránh đi. “Cảm giác..... Giống như con vịt nhỏ xấu xí biến thành thiên nga.....” Mang theo một tia tự giễu nói nhỏ. “Đừng quên, con vịt nhỏ xấu xí vốn chính là một thiên nga, chính là chính em không biết mà thôi.” Anh nhìn cô, ý vị thâm trường. Cô khẽ run, nâng lên mắt, chính lại trái tim vì anh trả lời mà chấn động. Đường Tắc An không phải người nói dễ nghe, thậm chí còn có điểm khắc nghiệt, nhưng là anh có khi nói một chút như vậy, lại tự tiện tiến thẳng vào lòng của cô khắc sâu ở đó. Nay, đại khái là cô rốt cục có thể đối với anh đỡ xuống nguyên nhân lớn nhất để phòng đi! Đương nhiên, gần ba tháng chung sống, cô cũng hiểu được anh là thật sự muốn giúp cô, tạm thời không đề cập tới quá trình hay không quá mức cấp tiến, nhưng chỉ là tâm ý này, liền đủ làm cô cảm kích. “Đi thôi.” Yên lặng theo phía sau anh, đi ra trung tâm chính hình, mặt trời vẫn là ở những ngày mùa hè nóng nằng gay gắt, cô không hề phòng bị, anh cởi áo khoác, đặt vào trên đầu cô. “Phải chú ý không được phơi nắng, phải nhớ kỹ.” Anh nhắc nhở. Cô lẳng lẳng giữ chặt lấy áo khoác của anh, nhưng lại đã quên phải về nói một tiếng, bởi vì áo khoác này đều là mùi vị trên người anh, liền như vậy khóa trụ hô hấp của cô..... Tim đập với tốc độ bão táp cô vội xoay mình, cuộc đời cô lần đầu tiên, vì một nam nhân, thở không nổi..... Mà nguyên nhân, không rõ..... Đồng Húc Hòa thay đổi, trở nên thực không giống với trước đây. Phẫu thuật chinh hình làm cô hé ra gương mặt tươi mới, hơn nữa đã đổi kiểu tóc mới, mái tóc dài xinh đẹp, nhẹ nhàng thả lên trên vai, sợi dài sợi ngắn (là tóc tia), làm cho cả người cô quả thực giống Audrey Hepburn từ trong phim đi ra, tinh tế lại thanh lịch, nhẹ nhàng uyển chuyển ấn tượng xinh đẹp. Có đôi khi, Đường Tắc An nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng ngạc nhiên. Ngăn ngừa chỉ có nhiều tháng, cô giống như trưởng thành không ít, trước đây rõ ràng còn giống cái tiểu cô nương, bây giờ đột nhiên biến thành thực nữ, duyên dáng yêu kiều hết như một đóa hoa. Quả nhiên nữ nhân mười tám tuổi có khác, anh bỗng nhiên có loại cảm giác nhà có con gái mới lớn. (Mít: anh gian thật, coi là con gái thì cảm có ý đồ *cười đều* ... ĐTA: *lờm lờm* ... Mít: *im re, vuốt vuốt mồ hôi*) Nhưng là, vẫn là có một chút làm anh không vừa lòng, anh hy vọng cô ăn sao để béo lên một chút, cho dù so với lần đầu tiên nhìn thấy cô cũng đã có da thịt hơn, nhưng còn chưa đủ, trong mắt anh, cô vẫn là gầy quá mức, mỗi lần nhìn cô té giống nhau gấp lại liền đoạn cổ tay, anh đều một trận kinh hãi. “Em ăn nhiều một chút, tốt nhất phải tăng thêm năm cân nữa mới được.” Khi ăn bữa sáng, anh lại nhắc một lần. Năm cân, cô phải ăn bao nhiêu này nọ mới có thể béo những năm cân? Đồng Húc Hòa ở trong lòng lẩm bầm. “Vì sao không nói lời nào?” Anh quét mứt hoa quả vào bánh mì và hỏi. “Đã biết.....” Cô thấp giọng nói, đang muốn vươn tay lấy bánh mì trong rổ, anh lại sớm hơn một bước cầm bánh mì quét mứt hoa quả trong tay đưa cho cô. Nàng ngoan ngoan tiếp nhận bánh mì, một ngụm một ngụm cắn. Cô thích vị mứt hoa quả nồng đậm trong bánh mì. “Còn có, bác sĩ đưa thuốc phải nhớ uống.” Anh nói xong cầm lấy bình cà phê, ở chén của chính mình rót xuống một ly cà phê, lúc này, cô đã xem hai khóa bơi hình tròn nhỏ đặt lên trước mặt anh. Anh tự nhiên khuấy cà phê. Anh uống cà phê chỉ thêm hai khóa bơi tròn nhỏ, không thêm đường. Nay đó động tác, hai người bọn họ đều là bất giác như thế nào, nhưng xem ở trong mắt Trần tẩu, lại cảm thấy kinh ngạc. Khi nào thì, bọn họ đã muốn đem thói quen của nhau hiểu rõ ràng như vậy? Xem ra tình trạng hiện tại của bọn họ, nếu không phải biết bọn họ là biểu huynh muội, bà thật sự sẽ nghĩ bọn họ là một đôi tình nhân yêu nhau đi. Trần tẩu ngắm bọn họ liếc mắt một cái, cười cười, giúp Đồng Húc Hòa đưa lên một ly sữa đậu nành nóng cùng salad. “Đến, tiểu thư, uống chút sữa đậu nành, cần thận nóng.” “Đúng rồi, hôm nay là ngày đầu tiên em đến trường, tốt nhất nên đi sớm một chút, đừng đến muộn.” Đường Tắc An vừa ăn vừa nhìn đồng hồ, nhắc nhở nói. Nói chuyện phải đến trường, Đồng Húc Hòa mặt cứng lại rồi. Mới hoàn thành phẫu thuật chinh hình mới chỉ là nhiệm vụ thứ nhất, Đường Tắc An không cho cô có cơ hội thờ ơ, ngay sau đó liền an bài cô đi học tại một trường trung học tư nhân. Bởi vì học lực cùng trình độ thực nghiệm của cô đạt thành tích phi thường nổi trội xuất sắc, giáo viên rất nhanh liền làm thủ tục nhập học cho cô, hơn nữa còn có phép có trực tiếp học luôn lớp cao nhĩ, về phần chương trình học của cô xuất các giáo viên khác sẽ dạy cô khóa phụ trợ. Nhưng..... Cô kỳ thật không nghĩ đi đến lớp học, lần trước khi đi xin nhập học, cô liền sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn không thể thích ứng cái loại hoàn cảnh nơi nơi đều là người này. “Tôi không thể đi được.....” Cô thà rằng ở lại trong nhà tự học. “Không thể.” Anh không đợi cô nói xong, liền trực tiếp cự tuyệt. Cô khinh nhúm mị, ngậm lại miệng. “Đó là một thế giới của con người, em không có khả năng vĩnh viễn sống một mình, em phải học cách tự chạy đi trong đám người, ngày sau mới có thể ở trong xã hội mà sinh tồn.” Anh muốn cô vượt qua nỗi sợ hãi gặp đông người, mới có thể bắt buộc cô đến trường, nếu không nên vì cô mời giáo viên đến nhà còn không dễ dàng. Là, anh nói đều đúng, nhưng là anh không thể cho cô một chút thời gian, từ từ sẽ đến sao? Thế nào cứ phải giống không trâu bắt chó đi cày, cứng rắn bắt buộc cô? T__T (không trâu bắt chó đi cày là một câu tục ngữ, ý nói dù thế nào cũng phải thực hiện cho bằng được) Lòng tràn đầy oán giận, cô chỉ có thể liếc nhìn ăn bánh mì, đem kháng nghị trong lời nói cùng nhau nuốt vào trong bụng. Đường Tắc An không để ý tới cô, lúc này mà mềm lòng, cô liền vĩnh viễn không đi ra ngoài được. Một trận im lặng buộc chặt, đem không khí hải hòa vừa rồi kia toàn bộ phá hủy, Trần tẩu đang muốn nói chút gì để không khí dịu đi, di động của Đường Tắc An liền vang. “Úy? Tôi là Đường Tắc An.....” Anh cầm lấy di động nghe. “Tắc An, em đã trở về?” “Thùy Vân? Em..... Không phải muốn du học nửa năm.....” Anh sắc mặt khẽ biến. Đồng Húc Hòa lẳng lẳng nhìn anh. Là ai gọi tới? Vì sao biểu tình của anh trở nên cổ cổ quái quái? “Em nghĩ đến anh a, cho nên về nước trước thời gian! Vui về sao?” “Em hiện tại ở nơi nào?” Anh hỏi. “Em ở sân bay, anh tới đón em đi!” “Anh hiện tại muốn đến sân bay em phải chờ một giờ, không bằng kêu tắc xi.....” Anh nhủ mảy. “Không cần, ở trên máy bay một mình bay hơn mười mấy giờ, em không nghĩ lại một mình gọi xe.” Anh nhanh chóng liếc mắt nhìn một cái Đồng Húc Hòa, trầm tư một chút, mới nói: “Được rồi, anh đi đón em, em chờ anh.” Trò chuyện xong, anh thu hồi di động, đối với Đồng Húc Hòa nói: “Tôi phải đến sân bay có chút việc riêng, chờ một chút tôi sẽ kêu Giang thư ký đưa em tới trường.....” “Anh muốn đi tiếp à?” Cô nhìn không được hỏi, hỏi xong lại thấy, hối hận chính mình làm sao hiểu kì như vậy. (bắt đầu có mùi dấm *cười toe toét*) Anh tạm dừng một chút, trả lời: “Bạn gái tôi.” Bạn gái? Đồng Húc Hòa ngây ngẩn cả người, Đường Tắc An..... Bạn gái..... Kỳ quái, đáp án này không nằm ngoài dự đoán của cô, một nam tử giống như vậy anh, không có bạn gái mới khác thường, không phải sao? Nhưng..... Vì sao

cô vẫn là cảm thấy kinh ngạc? Vì sao..... Lại cảm thấy ngực có một trận trát buồn? “Nguyên lai..... Đường tiên sinh có bạn gái à!” Trần tẩu cũng thực giật mình. “Tốt lắm, nhanh chút ăn đi.” Đường Tắc An không nghĩ nói chuyện nhiều, mở mồm to uống hết cà phê. Đồng Húc Hòa đột nhiên ăn không có khẩu vị, buông một nửa bánh mì, nhưng tay không cần thận dụng vào cái chén, sữa đậu nành nóng bị đổ, sữa nóng đầy tay. Cô thu khuôn mặt nhỏ nhắn, không hề rặng, ngược lại là Trần tẩu kinh hô to: “Ai nha! Tiểu thư a.....” Đường Tắc An đứng dậy một bước dài hướng lại gần, nắm lên tay cô, dùng một bên khăn mặt lạnh giữ lại chà lau, mắng chửi: “Em đang làm cái gì? Ăn một bữa sáng cũng sẽ làm đồ này nọ, em rốt cuộc mấy tuổi?” Cô lẳng lẳng lần lượt bị mắng, nhất thời không biết phải như thế nào đáp lời, bởi vì, anh hung ác trách cứ dọa nạt cô, bởi vì, khi anh nắm tay cô, so với sữa nóng hiện tại còn nóng hơn..... “Trần tẩu, đi lấy cuộn khăn băng đến đây.” Anh nhìn mi nói. “Là.” Trần tẩu lấy ra cuộn băng và thuốc bôi, sau đó nhanh chóng rửa sang lại mặt bàn. Anh chuyên tâm giúp cô hạ nhiệt độ chỗ bị phỏng, kiểm tra vết sưng đỏ, không phát hiện trên mặt chính mình có bao nhiêu lo lắng cùng đau lòng. Mà cô, vội vàng muốn ổn định hô hấp hỗn loạn của chính mình, nên cũng không phát hiện. “Tốt lắm, đến đây bôi chút thuốc, miễn cho không bị phỏng nước.” Anh tiếp nhận thuốc mỡ bôi phỏng từ Trần tẩu, giúp cô bôi thuốc lên tay. Cô không dám thở, cũng không dám lộn xộn, ngoan ngoãn im lặng tùy ý anh bôi thuốc mỡ, thẳng đến khi anh xử lý xong, buông cô ra, cô mới lùi tay về, đặt trong ngực, có điểm không phân rõ được chỗ bị phỏng là tay, hay là tâm “Về sau khi ăn cái gì không cần nghĩ lung tung.....” Anh còn muốn dặn dò thêm vài câu, nhưng vừa thấy cô phần nộ im lặng cúi đầu không nói, trong lòng tự dung trừu nhanh, lập tức dừng lại không nói. “Đường tiên sinh, cậu đừng mắng tiểu thư, cô ấy cũng không phải cố ý, hơn nữa bị phỏng đã muốn rất đau.....” Trần tẩu vội vàng thay Húc Hòa nói chuyện. Anh nhìn mi, không hề nhiều lời, xoay người đi hướng phòng khách, cầm lấy áo khoác cùng chìa khóa xe cái “Cậu muốn ra ngoài sao?” Trần tẩu hỏi. “Àn, tôi phải đến sân bay.....” Nói xong, anh nhìn Đồng Húc Hòa, dặn dò: “Ăn xong bữa sáng liền chuẩn bị một chút, chờ Giang thư ký tới đón em đến trường học, biết không?” Đồng Húc Hòa thấp đầu nhẹ nhàng gật một chút. Anh hướng cửa lớn đi từng bước, dừng lại, quay đầu lại nói: “Còn có, buổi chiều sau khi tan học ở cổng trường chờ Giang thư ký, đừng đi lung tung.” Cô lại gật đầu một cái. Anh lại từng bước đi tới phía trước, lại dừng lại, lại nói: “Mang theo đi động mang theo, có việc gì gấp cần nói, liền gọi điện thoại cho tôi.” Lúc này cô không hề động đậy gì, chính là lẳng lẳng ngồi tại chỗ, không nhìn anh. “Có nghe hay không?” Anh giơ giọng. Trần tẩu nhìn anh luôn mãi dặn dò, làm như lo lắng, vì thế nói: “Cậu đi công việc đi, tiểu thư cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, không có việc gì đâu.” Không phải đứa trẻ ba tuổi? Có khi anh lại cảm thấy cô mới ba tuổi, luôn cần người quan tâm. Anh ở trong lòng nói thầm, mở cửa rời đi. Cửa lớn mở ra, Đồng Húc Hòa mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn phòng khách trống rỗng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có một chút cô đơn. “Ài, tiểu thư, tiên sinh là rất quan tâm cô mới có thể trách nhiệm như vậy, cô đừng hướng trong lòng phóng a!” Trần tẩu vừa thu thập bàn ăn vừa nói. “Tôi biết.” Đường Tắc An là quan tâm cô, nhưng..... Hẳn chính là một loại nghĩa vụ đi? Tựa như anh nói, anh là bởi vì thiếu nợ cô, mới có thể đối với cô tốt, loại quan tâm này, sẽ không là phát ra từ trong nội tâm, mà là bắt buộc đi..... Nghĩ như vậy, cảm xúc của cô liền càng hạ, có người là vì bắt buộc đi mới đúng đối tốt, ân tình này, nghĩ đến liền đặc biệt trầm trọng mà tàn nhẫn. Anh rốt cuộc thiếu cô cái gì? Là cái gì..... “Nhưng thật ra, tôi không nghĩ tới Đường tiên sinh có bạn gái đâu! Cũng không thấy báo chí hay tạp chí nào nói quá, sẽ là cái dạng gì nữ nhân đâu? Làm cho Đường tiên sinh như vậy vội vàng còn đặc biệt đi một chuyến đến sân bay.....” Trần tẩu bỗng nhiên lẩm bẩm. Lòng của cô giống bị cái gì chích một chút, không muốn nghe, thấp giọng nói: “Tôi đi sửa soạn lại túi sách.” “Nga, tốt tốt, nhanh đi chuẩn bị, Giang thư ký hẳn là nhanh đến.” Trần tẩu cười nói. Kéo thân mình chậm chạp hướng phòng đi, cô không quá lý giải được chính mình lúc này buồn bực, là vì không muốn đến trường học, hay là bởi vì Đường Tắc An, vẫn là bởi vì..... Anh cái kia bạn gái..... “Tôi thực không hiểu tổng giám đốc suy nghĩ cái gì.....” “Anh ấy làm sao có thể nghĩ đến đi thu dưỡng cô đâu? Thậm chí còn đem cô cùng anh ấy ở cùng một chỗ, thật sự là rất khoa trương.” “Chuyện này nếu truyền ra ngoài? Anh ấy tốt xấu cũng là nhân vật của công chúng, tôi mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, chỉ sợ bị một số phóng viên nhảm chán đến chum tộm, nếu sự tình bị lộ ra, anh ấy hướng chủ tịch giải thích như thế nào, lại như thế nào hướng Lí Thụy Vân tiểu thư giải thích?” “Ba tháng này là bởi vì cô đều trốn ở trong phòng, rất ít khi ra ngoài, hơn nữa ra vào nơi này quản chế rất nghiêm khắc, mới có thể bình yên vô sự, khả hiện tại anh ấy lại muốn cô đi đến trường..... Thật sự là điên rồi, anh ấy rốt cuộc có biết hay không chính anh ấy đang làm cái gì?” “Cho dù là làm việc thiện, cũng không tất yếu làm được loại tình trạng này đi? Nhiều lắm là quyền tiền không phải tốt lắm? Làm sao đem chính mình thành một mối như vậy? Cô nhất định không biết anh vì cô đã bỏ qua bao nhiêu sự kiện?[ý nói bỏ qua công việc] Cô đi phẫu thuật anh ấy còn xin phép riêng đi chiếu cố cô, ngay cả một số hội nghị quan trọng cũng hoãn lại hoặc hủy bỏ..... Thật sự là đủ, cô rốt cuộc là loại người nào thế nào? Anh ấy vì sao như thế coi trọng cô?” [thác mắc đúng vấn đề] “Về sau cô cũng nên cẩn thận, tổng giám đốc vì cô trả giá nhiều như vậy, cô không thể báo đáp còn chưa tính, nhưng đừng làm ra cái gì ảnh hưởng anh ấy, biết không? Đừng tưởng rằng anh ấy đối với cô tốt là tiền thêm một thước,[ý là được một bước lại tiến một thước a] cũng đừng hiểu sai, anh ấy nhưng là đã có bạn gái, hơn nữa cùng Lí Thụy Vân tiểu thư tình cảm rất thâm hậu, nếu không phải Lí tiểu thư đi Canada du học, anh ấy làm sao có nhiều thời gian như vậy để ý tới cô?” [đáng ghét thế hok biết, có ai nhờ đi khóc thuê đâu chứ >_.

Bạn đang đọc truyện *Chết Cũng Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 4

Đường Tắc An lại nhìn xuống đồng hồ, có chút dăm chiêu. Buổi chiều hai giờ, hiện tại nên là đi đến trường học học chương trình buổi chiều đi? Cô không biết đi học như thế nào? Có ăn cơm thật tốt sao? Có thể hay không thích ứng? Cùng bạn học ở chung như thế nào? Trên tay bị phỏng không có việc gì đi..... “Anh là làm sao vậy? Tắc An. Từ lúc đón em lên xe đến bây giờ, anh đã nhìn đồng hồ lần thứ ba mươi rồi.” Lí Thụy Vân theo dõi anh, không được cao hứng đem chiếc đĩa buông xuống. Hơn bốn tháng không gặp, thế nhưng anh cùng cô ăn bữa cơm trưa mà cũng không yên lòng, tuy nói đã sớm biết cá tính của anh là trầm là lãnh đạm, nhưng người ta nói tiểu biệt thắng tân hôn, cô đã xuất ngoại lâu như vậy, chẳng lẽ anh một chút cũng không tưởng nhớ tới cô sao? “Thật có lỗi.” Anh sùng sốt, chỉnh lại thân, đối cô cười nhẹ. “Thực sự đã có việc gì sao? Là chuyện gì cho anh lo lắng như vậy? Có thể nói ra không?” Cô truy vấn. “Không có, không có việc gì.” Anh bắt đầu chuyển tâm ăn cơm trưa. Lí Thụy Vân biết, anh mỗi lần nói không có việc gì, chính là không nghĩ nói, mà anh đã không nghĩ nói chuyện, thì cô có làm gì cũng hỏi không ra được. “Là em nghĩ nhiều sao? Anh có vẻ không giống trước đây.....” Cô neho lại đôi mắt to. “Có sao?” Anh mang theo phòng vệ hỏi. “Àn, Anh không hề có âm khí nặng nề, trở nên có vẻ có tinh thần.....” “Chẳng lẽ anh trước kia không có tinh thần?” Anh cười khê. Cô chống cằm, nhìn kỹ anh, hừ nói: “Anh trước kia luôn trong trạng thái rã rời, mỗi ngày đều cùng một loại biểu tình, không có gì làm cho cảm xúc thay đổi được, giống như thế giới này đối với anh mà nói không có chuyện gì thú vị.....” “Phải không? Kia hiện tại thế nào?” Anh hỏi lại. “Hiện tại, anh tựa hồ tìm được tọng tâm cuộc sống, hơn nữa kia việc hợp tác làm ăn..... Có điểm, trì hoãn..... Nhưng lại rất cảm giác đạt được thành tựu.....” Cô phân tích. Anh tâm rùng mình. Thật sự là rõ ràng như vậy? “Nói, là chuyện gì làm cho anh trầm mê?” Cô thấy rất kì lạ. “Em lần này xuất ngoại du học học làm trình thám a?” Anh lấy trêu chọc phòng bị. “Nói thôi, anh gần nhất có việc gì?” Cô thật muốn biết. “Còn không phải giống nhau, là việc công ty thôi.” Anh thuận miệng nói. “Hừ, anh không nói cho em biết, em có thể đi hỏi

Giang thư ký. Chuyện của anh, Giang thư ký cái gì cũng đều sẽ nói.” Cô miệng nói hờn dỗi. “Đừng đi làm âm ỹ Giang thư ký, hẳn cũng bề bộn nhiều việc.” Anh khinh mi một chút. Chuyện Đồng Húc Hòa, tạm thời vẫn là như trước giữ bí mật khả năng có vẻ tốt. “Thật là, anh chính là như vậy, rất nhiều chuyện cũng không làm cho em biết.” Cô trừng anh liếc mắt một cái, thực không có tư vị. Giang thư ký muốn làm không tốt còn so với cô hiểu biết anh hơn. “Chúng ta quen nhau ba năm, kết giao hai năm, em còn có thể có cái gì không biết?” Anh thờ dài. “Nga, anh còn nhớ rõ chúng ta quen nhau bao lâu? Em nghĩ anh đã quên đâu!” Cô lờm anh một cái. Ba năm trước đây trong một lần tham gia tiệc tối, trưởng bối hai gia đình giới thiệu mà quen biết Đường Tắc An, hai người ngay từ đầu vẫn chưa có quen biết qua, chính là người cùng tuổi lại có bối cảnh gia đình tương tự, còn chơi thân nhiều năm, cho nên ấn tượng về nhau tương đối tốt. Thẳng đến hai năm trước, hai người không hẹn mà cùng đáp máy bay đi Mỹ mà ở sân bay gặp mặt, mới chính thức đưa ra suy nghĩ, chính thức kết giao. Nhưng hai năm đến nay, cô thường thường cảm thấy chân chính nói chuyện yêu đương chỉ có mình cô mà thôi, có khi cần thận nghĩ lại, Đường Tắc An thủy chung không có đối cô chân chính rộng mở trái tim, cho dù cùng cô nói chuyện phiếm, ôm nhau, trên giường, nội tâm của anh vẫn sẽ có một phần riêng kín nào đó mà cô không thể chạm đến, cũng là cô không thể hiểu được. Đây là vấn đề lớn nhất trong lúc đó của cô cùng anh, cảm tình của bọn họ, cách cô muốn “Ý hợp tâm đầu” hoặc “Tâm linh tương thông” Còn có một khoảng cách rất lớn. “Anh làm sao có thể quên? Trí nhớ của anh luôn luôn rất tốt.” Liên bởi vì trí nhớ rất tốt, mới quên không được kia sự kiện đi! Anh ở trong lòng tự phùng. (Là chuyện 10 năm trước có liên quan đến cha con Đồng Húc Hòa) “Phải không? Vậy anh có nhớ hay không hôm nay là ngày gì?” Cô có ý hỏi. “Hôm nay?” Anh chỉ nhớ rõ hôm nay là ngày Đồng Húc Hòa đến trường. “Còn dám nói mạnh miệng, anh ngày cả hôm nay là ngày sinh nhật của chính mình đều đã quên!” Cô cười lớn tiếng nói. Anh sững sốt, hôm nay. Là ngày sinh nhật của anh? Anh sững sốt, hôm nay. Là ngày sinh nhật của anh? “Bằng không em chọn riêng hôm nay trở về làm gì? Làm sao muốn anh trực tiếp tới đón em? Vì muốn cùng anh chúc mừng sinh nhật a!” Cô cười, sau đó đứng dậy vươn qua cái bàn, lớn mật nâng lên mặt anh, cho anh một nụ hôn nóng bỏng nồng nhiệt. Anh nhẹ nhàng đẩy cô ra, có điểm chống đỡ không được loại hành vi lớn mật này của cô. “Tốt lắm! Đây là đang ở nơi công cộng.” “Có cái gì quan hệ? Chúng ta là người yêu a.” Cô mới không sợ người khác xem đâu! “Em a, vẫn đều là lớn như vậy mà tính điểm đậm.” Anh nhìn cô, cười khỏ. (Ý anh ấy là một chút điểm đậm, kiểm chế đều không có) Lí Thụy Vân vừa nhìn thật đúng là người mình điểm, tự nhiên hào phóng, đối với mọi việc đều chủ động tích cực, mà. Đồng Húc Hòa lại luôn có rúm khiếp sợ, tự ti tiêu cực, luôn. Làm anh không an tâm. Vừa nghĩ đến cô, theo bản năng, anh lại nhìn đồng hồ một chút. “Đừng nhìn đồng hồ nữa! Em sẽ tức giận a!” Cô trừng mi nũng nịu. “Được, không nhìn.” Anh bắt đầu dĩ cười. “Đến, đây là quà sinh nhật.” Cô từ trong bao da lấy ra một cái hộp nhỏ, đưa cho anh. “Đây là cái gì.” Anh tò mò mở ra, phút chốc, cả người ngây dại. Trong hộp, một pho tượng tiểu cô nương được khắc bằng đá đặt nằm, công pháp thuần khiết cổ sơ, đơn giản tạc khắc, liền đem dáng điệu tiểu cô nương thơ ngây ngủ gà ngủ gật đang ghé vào trên một tảng đá lớn, biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, kia bộ dáng đáng yêu đúng là chân thật ám áp, làm cho người xem không khỏi yêu mến cùng sùng bái mà mỉm cười. Nhưng Đường Tắc An cười không nổi, trái lại, sắc mặt anh còn tái nhợt mất biến thành một mảnh trắng bệch. “Em mua ở một cửa hàng thủ công mỹ nghệ ở Canada, sau khi mua mới nghe nói là tác phẩm của một điêu khắc sư người Đài Loan, cái kia điêu khắc sư tên gọi là gì. Cái gì. Đồng cái gì? Ai, em quên mất.” Lí Thụy Vân không phát hiện anh không thoải mái, vẫn là hỏi tương tên của nhà điêu khắc. Đồng Định Hưng! Là như thế nào một cái châm chọc trùng hợp? Lí Thụy Vân xa tận Canada vội mang về quà tặng cho anh. Lại đúng là tác phẩm của cha Đồng Húc Hòa! Tay anh run nhè nhẹ, cơ hồ có thể đoán ra, bức tượng thạch điêu nghệ màu đen trong tay này, chính là Đồng Húc Hòa khi còn nhỏ, bởi vì Đồng Định Hưng sở hữu tác phẩm, tất cả đều lấy con gái làm chủ thể. “Chủ cửa hàng nói, điêu khắc sư này kỳ thật không có danh tiếng gì, tác phẩm cũng không nhiều, bất quá em thấy tiểu cô nương này rất đáng yêu, liền nhìn không được nghĩ mua đến đưa anh.” Lí Thụy Vân cười ngẩn đầu nhìn anh. Đây là ông trời đang ám chỉ cái gì sao? Vẫn là Đồng Định Hưng ở mình mình bên trong, tìm tới anh? Vừa nghĩ đến vậy, cả người anh phát lạnh, tay vừa trượt, pho tượng thiếu chút nữa té rớt. “Tắc An? Anh làm sao vậy?” Lí Thụy Vân kinh hô thân thủ giúp anh bình ổn. “Không có việc gì.” Cảm chắc pho tượng, anh thấp suyền hít một ngụm khí to. “Anh. Không thích món quà này sao?” Cô bất an hỏi. “Không, anh rất thích.” Là thật thích, chẳng qua, thích, lại sợ hãi. Đóng lại nắp hộp, anh chính là lo sợ hết sức, di động đột nhiên vang, vừa thấy dây số hiện lên, đúng là Đồng Húc Hòa gọi tới, trong lòng xuất hiện một tia rung động kỳ diệu, anh lập tức mở ra tiếp điện thoại. “Ừ? Hừ.” Thiếu chút nữa liền trực tiếp gọi tên Húc Hòa, may mà dừng lại đúng lúc, nhưng vẫn là đổi lấy ánh mắt nghi hoặc của Lí Thụy Vân. “Ừ? Xin hỏi. Anh là người nhà của Đồng Húc Hòa sao?” Bên kia di động là một giọng nam trẻ tuổi. Anh ngẩn ngơ, điện thoại của cô. Làm sao có thể là người khác sử dụng? “Là, ta là người giám hộ của Húc Hòa. Người là ai?” Anh nhíu mi. “Tôi là bạn học cùng lớp của cô ấy. Tôi nghĩ muốn hỏi. Đồng Húc Hòa có hay không về nhà?” Giọng nam có chút lo lắng hỏi. “Về nhà? Cô ấy hiện tại hẳn là ở trường học đi!” Anh giật mình kinh ngạc. “Không, cô ấy không có. Tiết thứ hai trong giờ học cô ấy khóc trong phòng học, người cũng trở nên có điểm kỳ quái, tôi vốn muốn đưa cô ấy đến phòng y tế nghỉ ngơi, nhưng cô ấy nói cô ấy nghĩ đi ra khỏi đây, tôi thấy bộ dáng cô ấy giống như rất khó chịu, liền mang cô ấy từ cửa sau đi ra ngoài.” “Người nói cái gì?” Mặt anh đột nhiên biến sắc. Đồng Húc Hòa khóc? Hơn nữa đã rời khỏi trường học? “Tôi nghĩ cô ấy chỉ đi một chút sẽ trở về, bởi vì túi sách của cô ấy còn tại trong phòng học, nhưng là.” Mãi cho đến hiện tại cô ấy đều không có xuất hiện. “Ta lập tức đến đó.” Đường Tắc An không có nghe hết đã đem di động cắt đứt. “Tắc An, phát sinh chuyện gì.” Lí Thụy Vân ngạc nhiên nói. “Em về nhà trước, anh có việc cần xử lý.” Dứt lời, anh cũng không thèm nhìn tới cô liếc mắt một cái, lập tức lao ra khỏi nhà ăn. Lí Thụy Vân hoàn toàn không rõ tình huống hiện tại dù rất muốn rõ ràng, liền chỉ biết ngu ngốc giương mắt nhìn anh rời đi. “Rốt cuộc. Là chuyện gì lại khẩn cấp như vậy a?” Cô cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Đường Tắc An như vậy kích động cùng lo lắng, hơn nữa anh lại càng chưa từng khi cùng cô ăn cơm chung có thể không định sự đứng dậy lao ra đường. Là ai điện đến? Là ai. Có thể làm cho nam nhân này trước nay cảm xúc luôn thủy chung không có nhiều lắm dao động ở trước mặt cô, như thế nào lại trở nên thất thường? Thậm chí còn đã quên mang đi quà tặng của cô đưa. Một mình ngồi ở nhà ăn, nhìn món quà sinh nhật bị bỏ lại, Lí Thụy Vân mặt cười hơi hơi trầm xuống. Đường Tắc An vừa lên xe liền gọi điện thoại về nhà, Trần tẩu lại nói Đồng Húc Hòa không trở về, anh nhíu chặt mi, một cổ bất an xoay mình quặc trụ trong lòng. Kìa bạn học nói cô khóc, vì sao khóc? Chẳng lẽ là bạn học khi dễ cô? Vẫn là đã bị thầy giáo mắng đi? Trong đầu suy nghĩ rối rắm, lòng anh nóng như lửa đốt, trên đường có quá nhiều xe, riêng đi từ nhà ăn đến trường học liền làm anh mất một giờ. Bởi vậy khi anh đến trường học, sự tình tựa hồ đã muốn náo loạn, trong phòng học âm ỹ, thầy giáo cùng hiệu trưởng trường học cũng đều ở đây. “Đường tiên sinh.” Hiệu trưởng vừa thấy anh đến, sắc mặt có chút bất an, rất sợ vị anh đến đây trách tội bọn họ không làm tốt chức trách trông giữ học sinh. “Vừa mới gọi điện thoại cho ta là ai?” Anh bình tĩnh hỏi. “Là tôi.” Tạ Tường Nghị đứng tiến lên. “Người nói cái gì với cô ấy?” Anh nhìn nam sinh trẻ tuổi, lớn tiếng chất vấn. Tạ Tường Nghị không dự đoán được “người nhà” của Đồng Húc Hòa là nam nhân anh tuần này, đang âm thầm phỏng đoán anh là người nào đó của cô, đã bị anh tức giận dọa đến. “Tôi. Tôi không có nói gì với cô ấy hết. Buổi sáng hôm nay cô ấy đi vào phòng học liền thực im lặng, nói cái gì cũng chưa nói, bất quá, tôi cảm thấy cô ấy giống như rất thương tâm.” Tạ Tường Nghị vội vàng giải thích. “Thương tâm?” Vì sao thương tâm? Buổi sáng rõ ràng rất tốt mà. “Buổi sáng ở công trường tôi nhìn đến cô ấy sau khi xuống xe sắc mặt liền trắng bệch.” Một bạn học nữ phút chốc nói xen vào. “Buổi sáng sau khi xuống xe?” Anh sợ run một chút, buổi sáng là Giang thư ký đưa cô đến trường, chẳng lẽ. Là Giang thư ký nói gì đó với cô? Khuôn mặt tuần tú lo lắng đi đến trước chỗ ngồi của Đồng Húc Hòa, nhìn túi sách bị bỏ lại, ví tiền, di động, anh vừa vội vừa tức. Cái gì cũng không mang theo, cô một người cứ như vậy rời đi, rốt cuộc là muốn đi nơi nào? Có năng lực đi nơi nào? “Cô ấy từ nơi này đi ra ngoài?” Anh lạnh lùng lại hỏi. “Từ cửa sau, ở chỗ bãi đỗ xe.” Tạ Tường Nghị thấp giọng trả lời. “Ai, Tạ Tường Nghị, em. Em làm sao có thể giúp bạn học mở khóa đâu? Thật sự là.” Thầy giáo nhìn không được nói. “Thực xin lỗi, em vì thấy cô ấy bộ dáng rất thống khổ, chỉ muốn cho cô ấy đi hít thở không khí có khả năng sẽ tốt lên một chút, ai biết.” Tạ Tường Nghị cũng thực tự trách. “Đường tiên sinh, đều là chúng tôi sai, muốn hay không chúng tôi hỗ trợ tìm kiếm.” Hiệu trưởng nói. “Không cần, chuyện này ta sẽ xử lý, nếu cô ấy trở về, lập tức báo cho ta biết.” Đường Tắc An lưu lại số điện thoại, cầm túi sách của Đồng Húc Hòa, hướng thầy giáo cùng hiệu trưởng vừa dứt lời, lập tức

bước ra khỏi phòng học. Thời tiết bên ngoài không biết khi nào trở nên xấu đi, còn nổi lên gió lớn, tựa hồ sẽ có một trận mưa to. Anh ngẩng đầu lên, nhìn xem sắc trời, trong lòng giờ phút này cũng như bầu trời kia, mây đen dày đặc. Đi qua vườn trường, lên xe, anh lập tức gọi điện thoại cho Giang thư ký, nghĩ muốn làm rõ ràng trên đường Đồng Húc Hòa đến trường học đã xảy ra chuyện gì. “Uy, tổng giám đốc.” Giang thư ký rất nhanh liền nghe. “Giang thư ký, người đã nói cái gì Đồng Húc Hòa?” Anh lạnh lùng chất vấn. “Ách?..... Làm sao vậy?” Giang thư ký thanh âm có chút chột dạ nói quanh co. “Người nói cái gì?” “..... Cô ấy nhanh như vậy liền hướng ngài tố cáo?” Giang thư ký đoán. “Cô ấy cái gì cũng không nói, mà là không thấy cô ấy!” Anh trầm giọng quát. “Cái gì?” “Không thấy cô ấy! Ở trường học rồi đi, chẳng biết đi đâu, người rớt cuộc nói cái gì với cô ấy?” Anh giận dữ hỏi. Giang thư ký trầm mặc vài giây, mới thẳng thắn nói: “Tôi nói cô ấy đừng quần quýt lấy ngài nữa.” “Người.....” Anh kinh sợ mặt biến sắc. “Tổng giám đốc, Cô ấy đi rồi cũng tốt. Ngài có biết ngài thu dưỡng cô ấy, còn cùng cô ấy ở chung một chỗ, chuyện này thật sự rất kỳ quái, nếu lộ ra ngoài, đối với ngài, đối với tập đoàn, đối với gia đình ngài, thậm chí đối với Lí tiểu thư cũng không tốt.....” “Người biết cái gì?” Anh cắn răng. “Nếu ngài chính là thấy cô ấy đáng thương, vậy quyền tặng chút tiền cho cô ấy không phải tốt lắm sao, làm gì nhất định phải cùng cô ấy ở chung một chỗ.....” *đá hay trứng thối... bất cứ thứ gì cũng có thể nhưng mọi người đừng đáp trong nhà ta nha, tạm thời phi nhỏ tên này đã, hồi sau xử lý cá thể, hắc hắc* “Đù! Người cái gì cũng không biết, là ta quần quýt lấy cô ấy, là ta đối với cô ấy vô cùng áy náy, là ta phải trả lại.....” Anh rống to. “Này..... Có ý tứ gì.....?” Giang thư ký bị dọa. Đường Tắc An đây là đang nói cái gì a? Cái gì áy náy? Cái gì trả lại? Chẳng lẽ..... Anh cùng Đồng Húc Hòa trong lúc đó từng có cái gì ân oán sao? “Đừng hỏi, dù sao không phải chuyện liên quan đến người.” “Tổng giám đốc.....” “Về sau đừng quản việc riêng của ta, có nghe hay không?” Anh nghiêm khắc cảnh cáo. “Là, tôi thật có lỗi.” “Còn có, mời người sửa lại thái độ đối với cô ấy, đối với cô ấy tôn trọng một chút, ta đem cô ấy trở thành muội muội của ta, người thân là một thư ký, có tư cách gì bảo cô ấy đi? Người đừng cho rằng ta coi trọng người, liền quá kiêu ngạo.” Anh cứng rắn nói. *hé hé, bị sỉ nhục ồy* “Tôi..... rất xin lỗi.....” “Người tốt nhất cầu nguyện cô ấy không có việc gì, nếu ta tìm không thấy cô ấy, nhất định tìm người hỏi tội!” *hơ hơ, ít nhất anh í sẽ dùng dấm dìm chết tên kiêu ngạo này* Cầm giận đóng lại đi động, anh khởi động xe, đạp mạnh chân ga, vòng vo tìm phương hướng, quay đầu xe theo hướng nam. Hiện tại, anh đoán nơi duy nhất có thể tìm được Đồng Húc Hòa, chính là thôn Nghênh Hi! Anh hy vọng cô sẽ ở nơi đó..... Hy vọng cô sẽ ở đó..... Nhập thu, trời u ám sớm, nhất là trên núi, nhất là ngày mưa. Đường Tắc An một đường lái xe lên núi, đầu tiên liền đi thẳng đến giáo đường. Nơi đó mười năm qua là nhà của Đồng Húc Hòa, theo tính tình của cô, nếu về thôn Nghênh Hi, nhất định sẽ đến nơi đó. Nhưng, khi anh đi đến trước giáo đường, cả người liền ngây dại. Giáo đường đã phá hủy, chỉ còn lại có một khoảng không, cái gì cũng không có. Mưa theo đỉnh đầu anh rơi xuống, anh thực sự kinh ngạc, thế này mới nhớ tới Giang thư ký từng hướng anh báo cáo, này giấy tờ anh cung cấp tài chính trường tu lại giáo đường, dự tính đến mùa hè khởi công..... Nếu Đồng Húc Hòa trở lại nơi này, thấy cảnh tượng này, cô sẽ có cảm tưởng gì? Nhất tưởng đến khả năng cô sẽ tuyệt vọng, khả năng sẽ mất mát, khả năng sẽ làm việc ngốc gì, anh liền cảm thấy từng đợt co rút đau đớn. “Húc Hòa! Húc Hòa!” Anh đè lại cảm giác, lớn tiếng la lên. Trong bóng đêm, trả lời anh chỉ có tiếng mưa rơi róc rách, nơi đây vắng vẻ và không hề có bóng người, làm anh lo âu sắp phát cuồng. Cô ở nơi nào? Đến tột cùng là làm sao? Có thể hay không cô căn bản không lên núi? Không có nhờ được xe, cũng có khả năng cô ở lại Đài Bắc đi lang thang nơi nào đó? Vừa nghĩ vậy, lòng anh như treo ở giữa không trung, rất khó chịu, đơn giản lại mở điện thoại gọi về nhà hỏi Trần tẩu một chút. “Không có, tiểu thư không trở về, cũng không gọi điện thoại..... Đã bây giờ, cô ấy chạy đi nơi đâu a.....” Trần tẩu cũng không dám rời đi, vẫn ở lại. Đồng Húc Hòa vẫn là không trở về, vẫn là không rõ hành tung..... Anh ủ rũ trở lại trên xe, cảm giác đau đớn lại đến nên anh tựa vào lưng ghế dựa, nhất thời rối loạn phương hướng, mờ mịt hoang loạn lái xe đi lại ở trong thôn. Anh không có xuống xe tìm người trong thôn hỏi. Anh tin chắc Đồng Húc Hòa tuyệt đối sẽ không đi tìm người trong thôn giúp đỡ, huống chi trải qua phẫu thuật chỉnh hình, người trong thôn cũng sẽ không nhận được cô. Tinh thần không yên lái xe, dọc theo các con đường, cuối cùng nhưng lại đi vào trong phía trước hội quán, anh giật mình, dừng xe lại, trong đầu đột nhiên nghĩ đến, anh lần đầu tiên nhìn thấy Đồng Húc Hòa chính là ở trong này! *hội quán này chính là khu nghỉ dưỡng đang xây dựng, trước đây là rừng cây* Chẳng qua, khi đó nơi này là một rừng cây, hiện tại cũng đã chặt đi rất nhiều cây, xung quanh được vây lại công trường đang thi công, bên trong chất đầy đất đá, sắt thép. Đồng Húc Hòa hẳn là không có khả năng trốn ở chỗ này. Anh lắc đầu, đang định đem xe quay lại, một tia chớp phút chốc phách xuống, nháy mắt chiếu sáng bốn phía, anh thấy có một vật gì đó ở giữa không trung vây xung quanh là đất đá, một thân ảnh mảnh khảnh ngồi ở chỗ cao nhất đôi cây gỗ cao nhất. Anh trong lòng bùng lên, lập tức lao xuống xe, chạy vội đi qua. Nhưng sau tia chớp hết thấy lại lâm vào trong bóng tối, anh đem hết nhãn lực ngẩng đầu nhìn bóng đen phía trên cây gỗ, rồi xác định hô to một tiếng: “Húc Hòa?” Bóng dáng kia không nhúc nhích, phảng phất cùng màu sắc hắc ám đồng nhất thành một thể. “Húc Hòa? Là em sao?” Anh hô lớn. Lúc này, một tia loang loáng lại vụt lên không trung, bốn phía chợt sáng, cái này mắt anh tinh tường thấy Đồng Húc Hòa kia thân mặc đồng phục trường học, xác định người đó chính là cô. “Húc Hòa! Mau xuống dưới!” Anh khẩn trương gào thét. Chỗ cô đứng cao gần bằng một tầng lầu, tia chớp càng không ngừng chém thẳng xuống dưới, tựa như muốn đánh vào giữa người cô, làm anh kinh hãi lo lắng. Đồng Húc Hòa lại vẫn là không chút động đậy, không quay đầu lại, cũng không đáp lại, giống như đã hóa thành pho tượng. Thấy cô bất động, trong lòng anh bốc lên tức giận, rõ ràng chính mình muốn đi lên, chính là tám vạn gỗ ẩm ướt khi vừa có tia chớp, anh mới sai bước từng bước đi lên lại bị ngã xuống dưới. “Shit!” Anh thắp rủa một tiếng, thật không biết cô là như thế nào đi lên? *OMG! Anh chửi thề* Lấy lại khẩu khí, anh lại lần nữa đặt chân lên, lúc này giữ đúng khoảng cách, đi bước một, thật cẩn thận đi lên một cái độ cao, nhưng là cũng chỉ dừng ở đây, như thế nào cũng không thể đi lên vị trí cao nhất cô đang đứng. “Húc Hòa!” Anh lại gọi nàng một lần. Cô đưa lưng về phía anh, cúi đầu, thanh âm nhỏ bé yếu ớt mà nghẹn ngào, “Anh tới làm gì? Tránh ra!” “Tôi đến đưa em trở về, đến, theo tôi về đi!” Anh vươn tay. “Muốn đi đâu chứ? Tôi không có nơi có thể trở về.....” Cô thấp giọng khóc. “Đừng nói ngốc vậy, em còn có gia a!” Anh nhìn mi nói. “Kia chính là nhà của anh..... Không phải nhà của tôi.....” “Nói bậy!” “Tôi..... Mặt của tôi đã rất tốt..... Anh có thể không cần xen vào nữa..... Tôi sẽ chính mình sống thật tốt.....” Cô không nghĩ quần quýt lấy anh, không nghĩ hại anh. “Mặt của em tốt lắm, nhưng tâm của em còn không có tốt, tôi không có biện pháp mặc kệ em.....” Anh thở dài. “Cùng tôi ở chung một chỗ, anh khả năng sẽ gặp xui xẻo, tôi..... Thực ra là điềm xấu..... Người trong thôn nói chính là tôi hại chết ba mẹ tôi, là tai tinh..... Ai cùng tôi ở chung một chỗ thì liền gặp tai ương.....” Cô khóc nói. *tai tinh: người mang tai họa* Anh nghe được tâm một trận xé rách, đau đến cơ hồ không thể hô hấp, là ai đối với cô đưa ra giáo huấn ác liệt này lại chỉ là những lời vô vắn? “Đừng nghe bọn họ nói lung tung, em không phải tai tinh, em không có tội.....” Anh cả giận nói. “Tôi không nghĩ trở thành gánh nặng của anh..... Không nghĩ làm anh khó xử.....” “Tôi một chút cũng không khó xử, tôi là cam tâm tình nguyện chiếu cố em, không có gì miễn cưỡng, hiểu không?” Anh vội vàng giải thích. “Nhưng là..... Nhưng là người kia nói..... Hắc nói.....” Cô nhất tưởng đến lời nói của Giang thư ký, liền đau lòng như bị đâm. “Em không cần để ý tới lời nói của Giang thư ký, người thu dưỡng của em là tôi, không phải hắc, chỉ có tôi nói mới là thật, người khác nói em đều đừng nghe, cũng đừng tin.” Phải không? Chỉ cần nghe anh, chỉ cần tin anh, là có thể sao? Cô run sợ, rốt cục quay đầu nhìn anh. “Đến, xuống dưới đi, theo tôi trở về.” Anh vươn đôi cánh tay dài, chờ cô. Nhìn anh một thân ướt sũng, tự mình đuổi tới trên núi tìm đến cô, nước mắt của cô càng không thể dừng lại được. Rời khỏi trường học, một mình tuyệt vọng đi lại vô mục đích trên đường như kẻ du dương, càng đi càng sợ hãi, con người và cảnh vật bốn phía hoàn toàn xa lạ, như quỷ mỵ áp bức mỗi một tắc cảm giác của cô, một khắc kia, cô rất muốn gặp anh, lòng tràn đầy suy nghĩ về nhà tìm anh, nhưng là cô cũng không thể trở về, rốt cuộc..... Không thể trở về..... Trong lòng giằng xé vô cùng đau đớn, chẳng khác nào nói cho cô biết, Đường Tắc An đối với cô có bao nhiêu quan trọng, chẳng bao lâu nữa, anh đối với cô mà nói, không đơn giản chỉ là người giám hộ, không chỉ là như thế này mà thôi..... Bất lực ở trước ngã tư đường chạy như điên, tâm điên cuồng vẫn hướng đi phía trước, nước mắt làm mờ hồ tầm mắt của cô, cô cái gì đều không còn thấy rõ. Không biết chạy bao lâu, cuối cùng cô vô lực quỵ rạp xuống ngã tư đường khúc, khiến cho một nữ sĩ trung tuổi đi ngang qua thân thiết đến gần, hỏi nửa ngày, cô chỉ nói ra cô nghĩ về trên núi, về thôn Nghênh Hi..... Nữ sĩ hảo tâm nghĩ đến cô là cô gái muốn về nhà, gọi một chiếc tắc xi đưa cô đến nhà ga, lại giúp cô mua vé xe, còn đưa cho cô một chút tiền, kêu cô hãy ngoan ngoãn về nhà. Cô cảm ơn nhanh về tàu cùng tiền, ngay cả cảm ơn đều không kịp nói, đã bị thúc lên xe. Vì thế, cô một mình một người vòng vo hai lần ngồi xe vận chuyển hành

khách, một đường nghiêng ngã lao đảo trở lại thôn Nghênh Hi. Chính là trở lại nơi này, mới phát hiện ngay cả chỗ dung thân cũng đã biến mất, giáo đường thành một mảnh trống không, trong phút chốc, cô chỉ cảm thấy đến một mảnh không hoang mang, nước mắt, đã khóc khô. Cô không hiểu chính mình vì sao sinh ra trên đời này? Nếu cô đối với bất luận kẻ nào mà nói đều là dư thừa, như vậy ngay từ đầu không nên sinh ra. Cô như du hồn hoảng loạn đi đến trốn trong rừng cây trước kia, biển công trường lại làm cô bị đá kích lớn hơn nữa. Rừng cây xanh biếc, đã bị thay thế bởi một đồng đang ở dựng lên ôn tuyền hội quán, cái gì cũng thay đổi, cô nhớ lại mới trước đây ba ba thường ôm cô tại phiến đá này xem mặt trời mọc, cũng giống này những cây đại thụ này, bị trừ bỏ tận gốc. Cô, thành một người chưa từng tồn tại đi, cũng không có tương lai, phía trước bị phá hỏng, phía sau không có đường, cô còn có thể đi nơi nào? Bi thương, hiện lên thành đôi sạm bản, cô thầm nghĩ đứng ở chỗ cao một chút, có lẽ đứng ở điểm cao này cao, thượng đế sẽ cúi nhìn cô, đem cô mang đi. Thời gian chậm rãi trôi qua, dần dần, cô không cảm giác mưa gió, nghe không thấy Lôi Điện, chết lặng ngồi xồm trên đỉnh sạn bản, hy vọng chính mình cứ như vậy hóa thành pho tượng ba ba khắc trước đây, như vậy cô sẽ không đau đớn, sẽ không bị thương, lại càng không rơi lệ. Nhưng, ngay tại giờ khắc tuyệt vọng này, Đường Tắc An đến. Anh cất tiếng gọi, giống như ma pháp, giải trừ tâm linh cùng thân thể đóng băng của cô, đem cô theo địa ngục âm u kéo lại. Sau đó, nghĩ đến nước mắt đã muốn ngừng, lại lại lần nữa bốc lên tràn ra, cô thế này mới hiểu được, trong lòng đau nhất, không phải không chỗ để đi, không phải cô đơn một mình, mà là. Không thể cùng anh ở cùng một chỗ. Cô không nghĩ rời đi Đường Tắc An, cô muốn ở lại bên người anh, cô muốn mỗi ngày đều được nhìn thấy anh. Mà loại tình cảm này, không phải ý lại, mà là yêu! Cô. Không biết khi nào đã muốn yêu thương anh, yêu thương người giám hộ của chính mình. “Đến, lại đây tôi ở nơi này.” Anh yên lặng nhìn cô, ôn nhu thúc giục. “Anh. Sẽ không hối hận?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đã phân không rõ là mưa hay là nước mắt. “Vĩnh viễn sẽ không.” Anh kiên định nói. Cô trong lòng một trận mệnh mông, chậm rãi đứng dậy, ở không xong sạn bản hoạt động, đi hướng anh. Trời mưa lớn hơn nữa càng gấp, tứ chi của cô sớm tê dại, anh nhìn cô run rẩy đi tới, đang muốn tới gần một chút giúp cô đi, không ngờ chân mới tiến một bước, sạn bản liền mất đi cân bằng, ngược lại làm hại cô cả người ngã về phía trước. “Cẩn thận!” Anh kinh hãi, tay dài chụp tới, chế trụ tay cô, đem cô kéo lại tiến vào trong lòng. Một động tác lớn như vậy, làm sạn bản phút chốc nghiêng, anh gất gao ôm cô, giành trước nhảy xuống, may mắn một bên có cái sa đôi, chặn lại lực va đập, anh cùng cô song song ngã nhào trên đất cát. Xôn xao! Một trận hỗn loạn, sạn bản lập tức giống như quân bài lật lại, anh hoảng sợ đem cô chặn ngang ôm lấy, lần nhanh thoát khỏi. Một lát sau, hết thảy yên lặng, anh mới buông cô ra, tay vẫn gất gao ôm lấy lưng của cô, phát ra hơi thở mạnh, lòng còn sợ hãi. Nàng lặng lẽ nằm ở trong lòng anh, nhắm mắt lại, cũng không cảm thấy hoảng sợ, bởi vì chân chính hoảng sợ cô đã hưởng qua, kia không phải mạng sống bị uy hiếp, không phải an toàn không bảo đảm, mà là. Rốt cuộc không thể ở bên người anh. “Em không sao chứ?” Anh cúi đầu hỏi. Cô hơi hơi lắc đầu. “A, anh trên người đều là nê sa.” Anh phát hiện chính mình cả người là sa thượng Trần Nê, sợ chính mình làm bẩn cô, vội vàng đẩy cô ra. Nhưng cô lại nhanh kéo áo somi của anh không để bị đẩy ra, kia động tác trẻ con, làm trái tim anh đều cuộn đau lên. Không tự chủ được, anh lại đem cô ấn tiến vào trước ngực, dùng sức ôm. Cảm giác rồi rầm không đau nữa, tâm treo ở giữa không trung cũng rơi xuống đất, khủng hoảng trong ngực kia cũng được tiêu trừ, bởi vì anh đã tìm được cô. “Về sau đừng chạy loạn nữa, biết không?” Anh thấp giọng nói, chính mình không phát giác được thanh âm có bao nhiêu sùng nịnh. Cô gật gật đầu, nói cho chính mình: Trừ phi anh không cần cô, nếu không cô không bao giờ nữa rời anh đi. Đường Tắc An không thể nói rõ trong lòng tràn đầy tình cảm phong phú nên như thế nào hình dung, nhưng hẳn hiểu được, có thể đem Đồng Húc Hòa bình yên tìm trở về, chính là món quà sinh nhật tốt nhất ông trời ban cho anh. “Đến, lên xe đi, chúng ta cần phải trở về.” Anh nói xong, nắm ở vai của cô, đi hướng xe. Cho dù mưa gió cuồng bạo, cho dù toàn thân ước đắm lạnh như băng, nhưng này là một khắc từ lúc chào đời tới giờ Đồng Húc Hòa cảm thấy vui vẻ nhất. Cô, có thể về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chết Cũng Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Theo trên núi trở lại Đài Bắc, Đồng Húc Hòa không có việc gì, nhưng Đường Tắc An lại bị bệnh, bệnh cũng không hề nhẹ. Liên tục sốt cao ba ngày, cả ngày mê man, đừng nói đi công ty, anh ngay cả xuống giường đều có vấn đề. Này tình hình nhưng làm Đồng Húc Hòa sợ hãi, cho dù bác sĩ mời đến đã khám qua, cũng dặn dò, uống thuốc rồi, cô vẫn là lo lắng, cả ngày ở bên anh, ngay cả trường học cũng không muốn đi. “Cô không đi, Đường tiên sinh lại càng không cao hứng, cậu ấy mất hứng, bệnh liền lại càng không dễ dàng tốt lên.” Trần tẩu có gắng dùng lời lẽ thuyết phục cô, vì thế, cô vẫn là ngoan ngoãn đến trường học, chẳng qua Đường Tắc An đã mời một người lái xe khác đưa đón cô, không hề cho Giang thư ký đưa đón một lần nào nữa. Nhưng cô vừa tan học một chút liền khẩn cấp về nhà, sau khi Trần tẩu rời đi, tiếp nhận chiếu cố Đường Tắc An. Cho dù ở trường học cả một ngày, nhưng cô một chút cũng không cảm thấy mệt, bởi vì giúp anh lau mồ hôi, uống thuốc, hạ nhiệt độ, ban đêm canh giữ ở bên giường, nhìn anh an ổn đi vào giấc ngủ, đều làm cho cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Không ai có thể lý giải những rung động trong lòng cô, giống như giờ phút này, còn lại một ngọn đèn nhỏ, ở một bên nhìn, nghe anh nặng nề hít thở, lòng của cô sẽ tràn ngập khoái hoạt cùng thỏa mãn. Ở chỗ này vài tháng, hiện tại cô rốt cục nhận định, nơi này chân chính là nhà của cô, mà Đường Tắc An, chính là người nhà của cô. Cẩn thận lật trang sách, chính còn thật sự đọc tiếng Anh, sách giáo khoa đột nhiên rớt xuống hé ra một phong thư, cô sững sờ một chút, nhặt lên vừa thấy, cư nhiên là lớp trưởng Tạ Tường Nghị viết thư cho cô. Nếu học tập có vấn đề gì, có thể hỏi tôi, tôi sẽ cố gắng có khả năng giúp được bạn. Cũng hy vọng bạn có thể khoái hoạt một chút, chờ mong sớm đến ngày nhìn thấy nụ cười của bạn. *khoái hoạt là vui vẻ* Tạ Tường Nghị Cô mỉm cười, thầm nghĩ: Không biết vào thời điểm nào trộm đưa thư cho cô a? Tạ Tường Nghị là một nam sinh sáng sủa lại vững vàng, đối với cô thực chiếu cố, hơn nữa cái kia lúc cô trốn đi, hẳn tựa hồ tự trách bản thân, bởi vậy luôn cố ý như vô tình mà đi theo phía sau cô, giống như sợ cô lại muốn trốn đi. Cô kỳ thật thực cảm tạ hắn, ít nhiều hắn, cô dần dần có vẻ thích ứng với hoàn cảnh lớp học, cảm giác sợ hãi cũng giảm bớt không ít, tuy rằng vẫn có chút không được tự nhiên, nhưng đã muốn có thể ngẫu nhiên cùng các bạn học nói chuyện với nhau. Đem phong thư đặt xuống, đang muốn đọc sách tiếp, vừa nhắc mắt, rõ ràng phát hiện Đường Tắc An không biết khi nào đã muốn thanh tỉnh, chính mình nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt có tia ửng đỏ. “A? Anh tỉnh rồi sao? Có hay không cảm thấy tốt hơn một chút? Muốn hay không uống nước?” Cô vội hỏi. “Mấy giờ rồi? Em còn không đi ngủ, ở trong này làm gì?” Thanh âm của anh vì yết hầu nhiễm trùng mà khàn khàn, cũng càng trầm thấp. “Em còn không nghĩ ngủ.” Cô nói xong đứng dậy muốn rót nước, cuốn sách vừa vịn rơi xuống trên giường, bên trong phong thư đi theo lộ ra ngoài. “Đây là cái gì?” Anh chậm rãi ngồi dậy, cầm lấy phong thư, nhìn phía trên trung quy trung củ chữ viết cùng kí tên, mi nhíu lại một chút. Tạ Tường Nghị? Này không phải là cái người tự tiện giúp Đồng Húc Hòa mở khóa trốn đi sao? “Nga, đó là của lớp trưởng viết.” Cô đem cốc nước đưa cho anh. “Hắn viết cái này cho em làm gì?” Anh hỏi ngữ khí không quá cao hứng. “Đại khái là muốn giúp đỡ em đi.” Cô đoán vậy. “Hắn sẽ không phải muốn đuổi theo em đi?” Anh hừ lạnh, mồm há to đem nước uống hết, đem cái cốc cùng phong thư kia cùng nhau vứt thật mạnh xuống một bên giường. *Chưa quá Đường ca a! * “A? Làm sao có thể.” Cô sững sờ. “Đưa em đến trường học là muốn cho em đọc sách, không phải đi yêu đương, phải đem tâm

tư đặt ở trong sách vở.” Anh nghiêm túc nói. “Vâng, em biết.” Cô cảm thấy anh thật sự là suy nghĩ nhiều quá, cô so với Tạ Tường Nghị còn lớn hơn một tuổi a! “Biết cũng đừng cùng nam sinh thân thiết quá, phải bảo trì khoảng cách.” Anh lại nói. “Được, anh đừng quan tâm loại việc nhỏ này, nhanh chút nghỉ ngơi đi.” Cô thầm cảm thấy buồn cười, bất quá là phong thư bị lộ ra, anh làm sao như vậy khản trương a? “Em a, từ nhỏ đã không gia nhập cuộc sống trong một tập thể, rất đơn thuần lại rất thiên chân, người khác nói cái gì đừng tin tất cả, phải nhận biết cái gì là nói thật, cái gì là nói dối.....” *Tiện học luôn anh khi nào thì nói chưa như vậy* “Em không ngạc nhiên vậy!” Cô tức giận nói. “Hiểu hay không đạo lý đối nhân xử thế cùng ngu ngốc cũng không có quan hệ gì.” Anh hừ nhẹ một tiếng. Cô không biết, kia về mặt nhỏ nhắn cùng bộ dáng mềm mại của cô, thật khó bỏ qua mà khi dễ. *Mít: Khi dễ thế nào hả anh, chứng minh chứng minh a.... Đường ca: *cười gian* muốn xem sao? Dễ khi nào ca khi dễ cho xem. ..hắc hắc.... Mít: bt! Đường ca: *lườm lườm* Mít nói jè đây? ... Mít: *nịnh nọt* Ca, em nói ca bình thường í mừ... Đường ca: thực ra ca thích biến thái :> ... Mít: “...T...T...”

*Người này có phải hay không vì sinh bệnh, mới trở nên nhiều lời như vậy? Không, bình thường cũng rất nhiều lời..... Cô ở trong lòng nói thầm, lười cùng anh ở nửa đêm lại tranh cãi chuyện này đồ vô nghĩa, giống như đồ tiêu hài từ cô đối với anh nói: “Vâng, em sẽ nghe lời anh nói, biết để tâm thế nào. Hiện tại, anh làm ơn mau ngủ đi!” Anh nhìn cô liếc mắt một cái, không biết là đầu vẫn như cũ phát đau, vẫn là yết hầu vẫn bị thiếu đau, tâm tình chính là phiền muộn không vui, vẫy tay nói: “Em đi trước ngủ đi, anh nghĩ đổi cái quần áo.....” “A? Quần áo ẩm ướt sao? Em đến giúp anh.....” Cô thế này mới phát hiện trên người anh toát ra không ít mồ hôi. “Không cần! Mau đi ra, miễn cho bị anh lây bệnh.” Anh đẩy cô ra, tính tự đi xuống giường, nhưng là chân mới chạm đất, cả người liền đầu văng mắt hoa trái phải đều lay động. Cô lập tức đu anh ngồi xuống, vội la lên: “Anh cần bản còn không có tốt, mau ngồi xuống.” Hắn thờ phỉ phò ngồi xuống, buồn bực nhìn tinh thần cực tốt của cô. “Kỳ quái, cũng bị mắc mưa, vì sao em không có việc gì?” Theo lý mà nói, cô đã ở trong mưa thời gian so với anh còn dài hơn, thân thể lại so với anh cũng nhỏ bé yếu ớt hơn, như thế nào mà cô ngay cả cái hắt xì cũng không có, anh lại bị cảm mạo nghiêm trọng? “Bởi vì em từ nhỏ lớn lên ngay tại núi rừng a! Trên núi chịu mưa gió đã sớm tập thành thói quen. Mà anh a, em thấy anh từ nhỏ đến lớn căn bản không chịu mưa quá lớn như vậy.” Cô khẽ cười nói. Anh bị nói như vậy thì ngẩn ra, xác thực, thân là con trai độc nhất, từ nhỏ đã được bảo hộ vô cùng tốt, đừng nói gặp mưa, có khi ngay cả ánh nắng Mặt trời cũng khó chiếu đến, chẳng qua anh cố ý tập thể hình vận động..... “Cho nên, đừng nhìn em gầy nhỏ liền đã cho rằng em rất yếu, kỳ thật em nhưng là da đồng cốt thiết đầu! Sức chống cự rất mạnh.” Cô mang điểm nhỏ tự phụ nói. Xem cô nói được kiêu ngạo, mắt anh hơi hơi nheo lại. “Phải không? Anh đây muốn nhìn xem sức chống cự của em có hay không thật sự mạnh như vậy.....” Anh dở trò đùa dai đem cô kéo lại gần, phả hơi thở lên mặt cô, ý đồ lây bệnh cho cô. “A?” Cô hoảng sợ, không đứng vững, cả người liền như vậy trực tiếp ngã ngồi ở trên đùi anh. Từ thế ái muội này, làm cho hai người đều sợ run một chút, trong thời gian ngắn ngửi bốn mắt nhìn nhau, trong không gian mờ ám hơi thở va chạm lẫn nhau..... Ngay người ba giây, hai người lại giống như xúc điện tách ra, anh cảm thấy máu trong người hướng thẳng lên trên, sớm buồn đau không thôi cái gây tựa như củi khô đánh mạnh vào. Mà cô, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn bộ bị thiếu thành hồng, kích động đứng nghiêm dậy, cúi đầu lắp bắp nói: “Em..... Em..... Đi lấy áo ngủ..... sạch.....” Dứt lời, cô vội vàng tránh ra, từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ áo ngủ khác, lại theo trong phòng tắm lấy ra khăn mặt, đi đến trước mặt anh, lại thế nào cũng không dám giúp anh cởi quần áo. “Anh chính mình làm đi.” Anh xoa cái gáy bị đụng đau, tự mình cởi bỏ áo ngủ, lấy khăn mặt, sát mồ hôi trên người, đã có điểm sử dụng không được lực. Thấy anh lau một cách vô lực, cô không đành lòng, đành phải tiếp nhận khăn tiếp tục lau, dọc theo bờ vai kiên định tới eo lưng của anh lau xuống. Lần đầu tiên thấy nam nhân hòa thân, *50% thôi a* cô vừa hoảng vừa thẹn, không dám nghĩ nhiều, cũng không dám nhìn anh, động tác cứng ngắt vì anh chà lau xong, lại nhanh chóng thay áo ngủ mới. Hắn lẳng lẳng nhìn cô khom người vì anh cầm sẵn áo ngủ thay vào người, trong đầu lưu chuyển hỗn độn một ý niệm kỳ quái. *dễ xôm, hắc hắc* Hai má của cô đỏ tươi như hoa, lông mi dài buông xuống mà cong lên, sợi tóc nhét vào phía sau vành tai, cái gáy trắng nõn kéo dài đến xương quai xanh, bày biện ra một loại tinh tế gọi cảm lại thêm đường cong mê người..... Nháy mắt, anh hô hấp không tự giác dồn dập lên, tim đập cũng không quy tắc mà tần suất chấn động, cả người nhiệt độ tựa hồ lại lần nữa tăng lên! “Thế nào? Không thoải mái sao?” Cô cảm giác được anh khác thường, ngẩng đầu hỏi. *Đồng tử vui tính thế, hỏi một câu cứ phải gọi là thâm thúy, thâm thúy a! * Cánh môi phẩn nộ, đồng tử mất trong suốt, về mặt hỗn nhiên, cái miệng ngon ngọt đủ để dập nát ý chí một người nam nhân..... Anh giống như mê muội vờn tay, nhẹ vỗ về khuôn mặt của cô. *thi triển móng vuốt, hắc hắc* Cô ngẩn ngơ, nín thở đứng thẳng bất động. Kia không phải ánh mắt bình thường của anh, đó là ánh mắt một người nam nhân nhìn chăm chăm nữ nhân, tràn ngập lửa tình, dục vọng, khát khao..... Đầu ngón tay dọc theo hai má hướng đến cánh môi, phủ trên môi ôn nhu khiêu khích, lòng của cô nổi lên bão táp, lưng run rẩy, động cũng không dám động. Chạm rãi, anh ngừng mặt, hướng về phía trước, lại dần về phía trước, cơ hồ sẽ hôn lên môi cô..... Khi hơi thở nóng rực của anh sắp đốt cháy đến, cô rút cục thanh tỉnh lên tiếng: “Đường..... Đường tiên sinh.....?” *Mít: haiz. ..Đồng tử đúng là hok có tên đồ bt* Ba chữ “Đường tiên sinh”, giống một chậu nước đá đổ vào dầu, ma quỷ nháy mắt giải trừ, anh sắc mặt bất ngờ biến, ngậy người vài giây, lập tức dùng sức đẩy cô ra, quát khê: “Đi ra ngoài! Mau đi ra!” “Đường.....” Cô lui ra từng bước, kinh ngạc nhìn anh. “Tôi nghĩ ngủ, em cũng nhanh đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi học.....” Anh thay đổi nhanh quá, không nhìn cô, ngữ khí như là ăn phải thuốc nổ. “Nhưng là.....” Cô không rõ anh nổi giận cái gì. “Ngủ ngon.” Một tiếng thật mạnh, bỏ qua câu nói của cô. “Vâng..... Ngủ ngon.....” Lòng của cô rất nhanh co rút, lại nhìn anh một cái, lẳng lẳng ra khỏi phòng, mang theo cửa phòng đóng lại. Xác định cô đã đi ra ngoài, anh thở吁 một hơi, nheo lỏng ngực cuồng loạn, vừa nhấc mắt, liền thấy cô đã quên mang đi phong thư của cô, nhìn trông thật chướng mắt. Thật sự là điên rồi! Anh vừa rồi suy nghĩ cái gì? Là đầu nóng đến hông sao? Nếu không anh làm sao có thể đối một cô gái nhỏ hơn anh mười tuổi có tâm tư? Huống chi cô còn không phải người bình thường a! *hok bình thường thì là jè hả anh(* Cô là Đồng Húc Hòa! Là anh trong lòng quý! Là cô gái anh vĩnh viễn cũng không có thể đụng chạm. U đột, anh chậm rãi cầm lấy phong thư kia, rõ ràng nghĩ đến nhét vào trong sách, nhưng là khi anh lấy lại tinh thần, phong thư đã ở trong tay anh bị vò thành một đoàn..... Đồng Húc Hòa đối theo anh, từng cảm thấy anh giống như đang giận cô. Hai ngày nay, Đường Tắc An để Trần tẩu lưu lại chiếu cố, không cho phép cô lại thức đêm trông anh, điều này làm cho cô có cảm giác suy sụp, hơn nữa anh ngay cả bữa tối cũng ở trong phòng ăn cơm, còn dặn Trần tẩu không được cho bất luận kẻ nào âm ỷ anh, tựa hồ bỏ qua chính là không nghĩ muốn nhìn thấy cô, hại cô hai đêm khổ sở lại lo lắng ngủ không yên. Buổi sáng hôm nay, anh rút cục đi ra khỏi phòng, xem ra bệnh tình đã muốn tốt hơn nhiều, trừ bỏ sắc mặt còn có điểm hơi tái, cả người nhưng thật ra rất có tinh thần. Chính là từ lúc anh đi ra đến bây giờ, thập phần chung, anh đều không có liếc nhìn cô một cái. “Đường tiên sinh, cậu hôm nay muốn đi công ty a?” Trần tẩu hỏi. “Àn, nghỉ ngơi năm ngày, một đồng công việc chờ tôi xử lý.” Anh đem cặp tài liệu sửa sang lại cho tốt, đi đến bàn ăn ngồi xuống, mở báo ra đọc. Tờ báo thật to vừa vắn ngăn trở mặt anh. Đồng Húc Hòa nhìn ra được anh không muốn cùng cô nói chuyện, cũng không hy vọng cô quấy rầy hân, vì thế nhẹ nhàng buông bánh, đứng dậy nói: “Tôi ăn no, anh dùng từ từ.” Trần tẩu nhìn bữa sáng trên bàn hoàn toàn như cũ là không chạm qua, lập tức hô nhỏ: “Cô lại chưa ăn, tiểu thư, hai ngày này bữa sáng cô cũng không ăn, như vậy không được a!” Đường tắc đặt tờ báo xuống, trừng mắt nhìn cô, “Vì sao không ăn bữa sáng?” “Tôi..... Không đói bụng.....” Cô cúi đầu, nhỏ giọng nói. “Không đói bụng? Làm sao có thể không đói bụng? Có phải hay không làm sao không thoải mái?” Anh nhìn thẳng vào mặt của cô, mới phát giác cô bắt đầu có điểm tiêu tụy. Như thế nào? Rõ ràng kêu Trần tẩu lưu lại chiếu cố anh, vì làm cho cô nghỉ ngơi nhiều, vì sao cô ngược lại mệt mỏi thành như vậy? “Không có.” Thật muốn nói làm sao không thoải mái, hẳn là để trong lòng đi! Cô tưởng. “Kia mang bữa sáng đi học ăn cũng tốt.....” Trần tẩu đề nghị. “Không cần, ở trường học nếu đói bụng, tôi sẽ đến nhà ăn mua này nọ, hơn nữa bạn học có khi cũng sẽ mời tôi ăn bánh bích quy điểm tâm.....” Vì làm cho Trần tẩu an tâm, cô đành phải thuận miệng nói. Đường Tắc An đột nhiên mặt trầm xuống, toát ra một câu: “Quan tâm mời em ăn điểm tâm, là vì kia bạn học Tạ đi?” “A?” Cô ngẩn ngơ, chuyện này liên quan gì đến Tạ Tường Nghị? “Em không ăn bữa sáng, là vì đi học ăn điểm tâm hẳn thay em chuẩn bị rất ngon sao?” Anh hừ lạnh. “Không phải.....” Cô lẳng lẳng lắc đầu. “Quên đi, có lẽ người ngoài đưa bữa sáng có vẻ ngon miệng hơn, tùy tiểu thư thôi, Trần tẩu.” Anh mặt lạnh lùng châm chọc, căn bản không chú ý tới khẩu khí của khẩu khí có bao nhiêu đã kích. Đồng Húc Hòa giận đỏ hốc mắt, cô cái gì cũng chưa làm, lại rước lấy một chút chỉ trích, anh rút cuộc đối cô làm sao không hài lòng? Áp chế lửa giận, cô dời ngồi trở lại bàn ăn, nắm lên bánh, từng ngụm từng ngụm nhét vào

miệng, nhét vào toàn bộ miệng chặt ních vẫn không dừng tay. “A? Tiểu thư!” Trần tẩu kinh hô. Anh đem báo chí quăng đi, thò người mình qua bắt lấy tay cô khiển trách: “Em làm cái gì vậy?” Cô bỏ tay anh ra, tiếp tục nhét bánh vào miệng, thẳng đến yết hầu bị tắc, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trướng thành màu tím. “Mau nhổ ra!” Anh kinh hãi rống to, kéo cô lên nhằm phía thùng rác đi đến, đè thấp đầu của cô, vỗ vỗ lưng của cô. “Khụ khụ khụ.” Thẳng đến khi đem toàn bộ bánh trong miệng phun rớt ra, cô mới liều mình ho khan thờ. “Em điên rồi! Quả thực ở hồ nháo!” Anh vừa tức vừa vội, xoa lưng của cô vẫn không nhìn được mảng to. Cô ghé vào thùng rác không kham nổi đến, bà vai hơi hơi co rúm. “Có hay không như thế nào? Tôi xem xem.” Anh nâng cằm của cô lên, muốn xác nhận cô có hay không có việc gì, lại phát hiện hai hàng lệ trên mặt cô, cả người ngẩn ngơ, tâm trầm xuống rất nhanh rất nhanh. Cô ủy khuất trừng mắt nhìn hắn, nói cái gì cũng không nói. Không tự giác, Anh đem mặt của cô ấn tiền trước ngực, thấp giọng tự khiển trách “Tốt lắm, là anh sai lầm rồi, đừng khóc.” Vừa rồi anh là phát cái gì thần kinh mới có thể nói những lời ngây thơ thế này? Anh nhìn mi, đối chính mình phiền chán trong đầu không hiểu vì sao đã giảm xuống. Có ý tránh mặt không tiếp xúc với cô hai ngày, như thế nào tâm vẫn là giống nhau hỗn loạn? Cô lẳng lặng dựa vào anh, nghe tiếng tim đập nặng nề của anh, hai ngày qua cảm giác không thoải mái nháy mắt liền biến mất. “Đến, lau cái mặt, nên đi trường học.” Anh kéo cô, rút ra giấy lau mặt, chà lau nước mắt trên mặt cô. Trần tẩu ở một bên nhìn, vừa bực mình vừa buồn cười thì thào tự nói: “Thật là, không biết sự tình còn tưởng rằng cô dâu mới nổi giận cãi nhau đâu!” Đúng lúc này, cửa lớn đột nhiên mở ra, một thân lệ Lí Thụy Vân mang theo cái chìa khóa cùng bữa sáng, trực tiếp đi đến. “Tắc An, em đến xem anh, bệnh của anh có hay không.” Cô đang hoan hỉ nói to, nhưng nhìn thấy tình huống ở trong phòng khách liền kinh ngạc thanh âm im bật. Đường Tắc An sống một mình, trong phòng lại có một cô gái cùng một người trung niên tựa như cha mẹ, mà anh, chính là nắm vai của cô gái vì cô lau lệ. Đồng Húc Hòa cùng Trần tẩu đều ngây dại! Nhưng cả hai rất nhanh liền hiểu được, nửa nhân trước mắt này vào cửa giống như ở nhà chính mình, khẳng định chính là bạn gái Đường Tắc An. “Thụy Vân, sao em lại tới đây?” Đường Tắc An cũng là về mặt kinh ngạc. Anh nguyên bản nghĩ tới một thời gian nữa sẽ đem ngọn nguồn nói cho Lí Thụy Vân nghe, lại để cho cô cùng Đồng Húc Hòa gặp mặt, không nghĩ tới cô lại trực tiếp chạy tới. “Đây là. Sao lại thế này? Tắc An.” Lí Thụy Vân trừng mắt nhìn Đồng Húc Hòa cùng với Trần tẩu ở trong phòng, cuối cùng, đem nghi hoặc cùng ánh mắt tức giận dời về phía bạn trai của cô. Ngày đó anh vội vàng rời đi, cô có điểm không quá cao hứng, có ý không gọi điện thoại, nghĩ rằng anh sẽ chủ động gọi cho cô mới đúng. Khởi đầu liên tục năm ngày không có tin tức gì. Cô nổi giận bất quá, quyết định trực tiếp đến công ty hướng anh kháng nghị, nhưng là đi đến công ty, gặp gỡ Giang thư ký, cô mới biết được anh sinh bệnh xin phép ở nhà, lập tức đau lòng lại lo lắng, lập tức đi mua bữa sáng rồi đến thẳng nhà anh. Nhưng trước mắt đây là cái tình huống gì? Vì sao trong nhà của anh lại có hai nữ nhân xa lạ? Mà. Anh cùng một người trong đó còn giống như thân mật? Đường Tắc An cố gắng bình tĩnh, nói: “Này chờ một chút anh sẽ giải thích với em.” Anh nói xong lại chuyển hướng Trần tẩu nói: “Trần tẩu, tẩu đưa Húc Hòa xuống lầu, Húc Hòa nên đi học.” “Vâng” Trần tẩu gật gật đầu, kéo Đồng Húc Hòa hướng cửa lớn đi đến. “Đừng lại! Hiện tại liền đem nói rõ ràng, hai người họ là ai?” Lí Thụy Vân ngăn hai người lại, mặt cười kết sương. Cô như thế nào nhìn không ra anh tưởng cho hai nữ nhân này rời đi? “Để cho cô ấy đi học, cô ấy sắp bị muộn.” Đường Tắc An không nghĩ trước mặt Đồng Húc Hòa thảo luận chuyện này. “Cô ấy? Đi học? Xem ra cô ấy là ở nơi này.” Lí Thụy Vân đi hướng Đồng Húc Hòa, nhìn chăm chăm, sâu sắc phát hiện trong phòng nơi nơi đều có hơi thở của Húc Hòa, bởi vậy bắt đầu dò xét, không khách khí chất vấn: “Người là ai?” Cô rất nhanh liền phân tích được, Trần tẩu kia là quản gia, không phải trọng điểm, trọng điểm là này tình tế uyển chuyển hàm xúc, cô gái mặc đồng phục trung học. Đồng Húc Hòa không có trả lời, lòng của cô theo khi Lí Thụy Vân xông vào cửa kia một khắc khởi, không ngừng mà đi xuống trầm trọng. Bạn gái Đường Tắc An, nguyên lai là một nữ nhân thành thực xinh đẹp như vậy. “Thụy Vân!” Đường Tắc An thấp kêu một tiếng. “Nói a, người rốt cuộc là ai? Vì sao lại ‘trụ’ ở trong này?” Cô kéo cao âm lượng. “Cô ấy là cô gái anh thu dưỡng.” Anh nói thẳng. Lí Thụy Vân ngẩn ra, hoắc mắt quay đầu trừng mắt nhìn anh, nghĩ đến chính mình nghe lầm “Thu dưỡng?” Quái gờ lạnh lùng như Đường Tắc An, không quá thích cùng người khác lui tới như Đường Tắc An, cư nhiên thu dưỡng một cái như vậy. Một cô gái lớn như vậy? “Đúng vậy, anh bốn tháng trước thu dưỡng cô ấy, hiện tại anh là người giám hộ của cô ấy.” Anh đi đến bên người Đồng Húc Hòa, nhẹ nhàng đem cô kéo đến phía sau. Động tác bảo vệ nhỏ này đã chọc giận Lí Thụy Vân, cô kinh nghi bất định, trong lòng bốc lên lòng đố kỵ quý dị. “Vì sao? Lý do là cái gì?” Anh không để ý tới cô, vẫn là lôi kéo Đồng Húc Hòa đi hướng cửa lớn, thúc Húc Hòa đi ra ngoài. “Em đi học đi, đi mau.” “Đem nói rõ ràng trước đã, không được rồi đi!” Lí Thụy Vân tiến lên. “Thụy Vân!” Anh ngăn trở cô, thấp xích. “Anh nói anh thu dưỡng cô ấy? Em xem anh là muốn nhận thức cô ấy đi? Anh rốt cuộc đem cô ấy trở thành cái gì? Cô gái lớn như vậy đã muốn có thể làm tình nhân.” Lí Thụy Vân chỉ vào Đồng Húc Hòa, chỉ cảm thấy vỡ vụn. “Đủ! Tôi đem cô ấy trở thành em gái! Chính là em gái! Em đừng miên man suy nghĩ được không?” Anh rống giận đánh gãy cô trong lời nói, mạnh mẽ lên án. Em gái. Câu trả lời này cũng không thuyết phục được Lí Thụy Vân, lại làm cho Đồng Húc Hòa mặt toàn bộ biến trắng. Đường Tắc An. Liền đem cô làm em gái. Nguyên lai, cô chính là cái. Em gái. “Trần tẩu, đưa Húc Hòa đi xuống, lái xe đang đợi.” Anh quay đầu yết làm Trần tẩu nghĩ đến Đồng Húc Hòa sợ hãi, vì thế mang theo tim đập mạnh và loạn nhịp vội vàng mở cửa xuống lầu. Lí Thụy Vân trừng mắt nhìn hai người rời đi, trầm ngâm vài giây, gạt mình quay đầu nhìn về phía Đường Tắc An. “Nguyên lai anh trở nên tinh thần sáng láng, là vì cô ấy?” Đường Tắc An đi hướng bàn ăn, thân nhiên nói: “Nếu đến đây, cứ tới đây cùng nhau ăn bữa sáng đi.” “Anh ngày đó vội vã rời đi, cũng là bởi vì cô ấy?” Cô lại truy vấn. “Trước ngồi xuống bàn đi đã.” Anh vẫn là đáp lại không đúng vấn đề. “Đường Tắc An! Không cần lảng tránh! Em muốn anh đem tất cả nói rõ ràng! Anh có biết anh rốt cuộc đang làm cái gì sao?” Cô không thể nhìn được nữa nổi giận la hét. “Anh đương nhiên biết!” Anh xoay người trở về hô to. “Anh có biết? Với danh nghĩa của anh đi thu dưỡng một cô gái lớn như vậy, anh là tâm tồn tại cái gì? Chẳng lẽ anh thích cô ấy?” Cô vọt tới trước mặt anh, ép hỏi thúc giục. “Em đừng đoán mò! Anh làm sao có thể thích cô ấy? Anh thu dưỡng cô ấy, là vì anh nợ cô ấy rất nhiều!” Anh bình tĩnh nói. “Thiếu cô ấy? Anh nợ cô ấy cái gì? Tiền sao? Nghĩa tình sao?” Cô cười lạnh, trực giác nhận định anh đang nói dối. “Cũng không phải.” “Hừ, này nên sẽ không là anh lấy cớ đi? Dùng làm cớ để che dấu anh thay lòng đổi dạ lạn lạn?” Cô vì anh phản bội mà đau lòng. “Em có thể hay không bình tĩnh một chút hãy nghe anh nói?” Anh bắt lấy cánh tay của cô. “Cái này em như thế nào có thể bình tĩnh? Xuất ngoại một thời gian, một hồi đến liền thấy bạn trai của chính mình chứa chấp một cô gái, nếu là anh, anh có thể tâm bình khí hòa* sao? Có thể sao?” Cô càng lúc càng kích động, đến sau lại cơ hồ không khống chế được hét chói tai. *tâm bình khí hòa: bình tĩnh không nóng giận “Anh thu dưỡng cô, là vì anh nợ nàng hai cái mạng! Bởi vì anh giết cha mẹ cô ấy!” Anh khàn khàn rống to. Nàng kinh ngạc trở mắt. Anh. Anh đang nói cái gì? “Là anh hủy hoại nhà cô ấy! Hại người nhà cô ấy chết, hại cô ấy hết thầy không biết đến hung thủ, chính là anh.” Anh như bị bệnh tâm thần lỏng lẻo, quanh quẩn ở trong phòng toàn bộ rống to nói hết. Thời gian, tựa hồ tại đây một khắc cấp tốc trở về, trở lại mùa hè năm anh mười bảy, sự việc kia làm tâm linh anh trong nháy mắt thăng huyết đông lại. Gió thực lạnh, đêm thực tĩnh, bóng đêm ở rừng núi rất đẹp. Anh nhắm mắt lại, hưởng thụ khoái cảm rong ruổi, nghe tiếng gió ở bên tai gào thét, khơi gợi tế bào cảm nhận của tuổi trẻ. Thật vất vả gạt người nhà một mình đi ra ngoài, chiếc xe mới mua là xe nhập khẩu có tính năng siêu bông, quả thực giống như muốn bay lên trời, tốc độ xe càng lúc càng nhanh, anh hưng phấn càng mãnh liệt, anh cười to, điên cuồng mà gầm rú. Đi quá một cái lại một cái biển báo, anh không giảm tốc độ, ở trên đường núi uyển chuyển anh liều mạng giống như khiêu chiến với sự cam đảm của chính mình – Đột nhiên, có một ánh sáng trên đường núi tiến vào trong mắt anh – Anh không kịp tránh, phanh gấp, trượt, suýt xe. Có tiếng động thật lớn phía sau, ngay sau đó là một trận nổ mạnh, ánh lửa như nước mắt của quỷ, thiêu cháy hướng anh – Quần áo anh cháy, đầu của anh cũng phát hỏa, da anh cũng cháy – “Không. Không. Không cần!” Hắn kinh hãi kêu chạy như điên, toàn thân là lửa, tức không xong, phác bắt diệt, phảng phất muốn đem cả người anh đốt thành tro. “Không —” Đường Tắc An lỏng lẻo ngồi dậy, hoảng sợ mở mắt ra, mới phát hiện chính mình lại nằm mơ. Bảy năm đến nay chưa từng gặp lại cơn ác mộng, nay hướng Lí Thụy Vân nói ra bí mật sau, tâm linh lâu không động giờ như quỷ giày khởi trời buộc, lại lần nữa đem anh bắt giữ, sẽ cắn nuốt anh. Cúi đầu nhìn bàn tay chính mình, hơi hơi phát run. Chôn sâu mười năm, cố gắng quên đi đến gây tê chính mình, làm cho đầu óc nghĩ đến chuyện gì cũng không từng phát sinh, cố ý bắt nó trở thành một hồi ác mộng, chỉ cần tỉnh lại, mộng liền biến mất, chưa từng tồn tại. Nhưng, nó quả thật đã xảy ra, cũng quả thật tồn tại, cho dù trong đầu anh đã quên, tâm cũng sẽ giúp

anh chặt chẽ nhớ kỹ. Nặng nề mà thở ra một hơi, sắc mặt anh trắng bệch đĩa xuống giường, mở giá sách ra, theo khóa ngăn kéo mở ra hé ra mảnh giấy cất từ báo đã ố vàng, trên báo là hình ảnh chụp cảnh cháy sạch hoàn toàn, ảnh chụp và tiêu đề bài báo cũng không lớn, viết: Nửa đêm sườn núi mất hồn, hư hư thực thực rượu giá chẳng son. Phóng viên đối với sự kiện chiếc xe bị cháy ở nơi sườn núi hẻo lánh đưa tin thật sự là giảm đi nhiều, phảng phất chỉ là một địa phương nhỏ nên tin tức trên trang báo được viết bằng văn vẻ nhẹ nhàng, nếu không nhìn kỹ, thực dễ dàng sẽ bị xem nhẹ. Bất quá, tin tức nhỏ này đối với Đường Tắc An mà nói, lại lớn đến đủ để phá hủy toàn bộ cuộc sống của anh, lớn đến ảnh hưởng đến toàn bộ tính tình cùng cuộc sống sau này của anh. Ánh mắt anh dừng lại ở dòng chữ nhắc tới: “Nhà họ Đồng ba người có hai người chết một người bị trọng thương”, cùng với “Cảnh sát không bỏ qua khả năng chủ xe vì né tránh xe đối diện mà ra sự việc đáng tiếc, hoài nghi khả năng xe đối diện ở sườn núi hoành hành đi với tốc độ lớn, sau khi gây chuyện lại chạy vô tung vô tích.....” Những chữ đó, thân thể nhện không được run run, ngược lại là một trận buồn đau run rẩy. “Hô..... Hô..... Hô.....” Hần liệu mình hô hấp, cố gắng làm dịu đi vết rách dưới đáy lòng đang bị một lực đạo mãnh liệt xé ra. Anh, chính là người gây ra họa lại hốt hoảng bỏ chạy, là hung thủ giết một đôi vợ chồng, là tội phạm đã gây họa lại thấy chết mà không cứu! Là anh! Anh a! Khi đó, nếu anh lập tức tiến lên cứu giúp, nhà họ Đồng có lẽ..... Có lẽ sẽ không thảm như vậy, nhưng anh lại không làm vậy, mà sợ tới mức đào tẩu..... Sau đó, anh không có can đảm hướng cha mẹ hoặc người trong nhà thừa nhận chính mình gây tội đi, càng sợ sự kiện khi sáng tỏ sẽ phá hủy bộ mặt của Đường gia, tổn hại hình tượng của tập đoàn, cho nên chỉ có thể khâu nhanh miệng, nuốt vào sợ hãi cùng bất an, một mình chịu đựng lương tâm khiển trách cùng giằng xé. Bí mật này, giữ kín suốt mười năm..... Mấy năm trước, anh luôn lo lắng đề phòng, rất sợ ai đào ra quá khứ xấu xí dơ bẩn của anh. Nó tựa như quả bom hẹn giờ, lúc nào cũng uy hiếp anh, làm cuộc sống hàng ngày của anh trở nên bất an. Nhưng theo thời gian trôi đi, tin tức nhỏ đó rất nhanh đã bị tin tức mới che lấp, ngay từ đầu vốn không có gây nhiều sự chú ý lắm, sau lại càng không có người nào nhớ rõ, cho dù là anh, cũng chậm chậm đem chuyện này thành phai nhạt, chậm rãi theo tội ác đi vào lãng quên, anh nghĩ đến anh rốt cục có thể giải thoát... Nhưng là ai ngờ được đến, anh lại sai sót ngẫu nhiên vì mở một khu nghỉ dưỡng, mà quay về thôn Nghênh Hi, sau đó, lại lần nữa gặp gỡ người duy nhất sống sót của nhà họ Đồng. Theo ngăn kéo lại xuất ra một phần tư liệu điều tra, trên đó viết lại hết thảy về Đồng Húc Hòa, bao gồm ngày tháng năm sinh cùng cuộc sống trưởng thành trong mười bảy năm. Đồng Húc Hòa, khi anh nhìn đến của khuôn mặt của cô, nghe đến cô gặp được cô, anh mới bắt đầu điều tra bối cảnh của cô, rốt cục xác nhận người bị trọng thương năm đó của Đồng gia là một tiểu cô nương, chính là cô. Anh nghĩ đến cô đã chết, không nghĩ tới cô vẫn còn sống, sống sót, chờ đưa anh chế tài..... Anh mới hiểu được, anh nghĩ đến bí mật của anh đã đi qua, không nghĩ tới sự tình căn bản còn không có đi qua..... Vĩnh viễn không qua được..... “Cho nên, anh là vì chuộc lỗi mà thu dưỡng Đồng Húc Hòa?” Lí Thụy Vân ở biết được tiền căn hậu quả sau, vẫn một bộ khó có thể tin. “Đúng vậy, anh nợ cô ấy nhiều lắm. Mười năm nay, cô ấy sống rất khổ, hiện tại anh có thể làm, chính là bằng mọi cách giúp cô ấy tìm hạnh phúc về.....” Anh cứng rắn nói. “Hạnh phúc? Anh tính làm cho cô ấy hạnh phúc như thế nào? Chẳng lẽ người nghĩ chiều cô cô ấy cả đời?” Lí Thụy Vân kinh ngạc nghĩ hoặc trừng mắt nhìn anh. “Không, dù không ở bên anh vẫn chiều cô cô ấy, chờ cô ấy trưởng thành, anh sẽ cấp cho cô ấy một khoản tiền, cấp cô ấy một ngôi nhà tốt, sẽ giúp cô ấy tìm một người chồng tốt đáng tin cậy.....” Đây là kế hoạch của anh. “Phải không? Nguyên lai anh là nghĩ như vậy.....” Lí Thụy Vân thở ra một hơi nhẹ nhõm. “Cô ấy có quyền được hưởng một cuộc sống tốt, mà anh, chính là muốn đem hết thảy thuộc về cô ấy, đều trả lại cho cô ấy.” “Em đã hiểu, nếu đây là tâm nguyện của anh, em sẽ giúp anh.” Cô còn thật sự nói. “Em sẽ giúp anh?” Anh sững sốt một chút. “Đúng vậy, chỉ cần cô ấy hạnh phúc, cảm giác tội lỗi trong lòng anh mới có thể biến mất, đúng không? Cho nên anh yên tâm, em cũng sẽ hào hào đối đãi cô ấy, cũng tuyệt đối sẽ không đem chuyện này nói cho bất luận kẻ nào.....” Cô còn thật sự hứa hẹn. *nghe đã thấy gian* “Cảm ơn em.....” Anh thực cảm kích cô chẳng những không đi tố giác anh, ngược lại còn tiếp nhận rồi giúp anh bù lại tội lỗi đã phạm phải. “Cảm ơn cái gì? Em thật cao hứng khi anh đem tâm sự giữ kín nhiều năm nói cho em, trước kia anh không nói nhưng cuối cùng em cũng cảm thấy anh thật tâm sự với em, hiện tại em rốt cục hiểu được vì sao.....” Cô nói xong chủ động ôm trụ anh. “Thụy Vân.....” Anh phản ứng giống như máy móc đưa tay ôm cô. “Anh biết không? Kết giao lâu như vậy, đây là lần đầu tiên em cảm thấy có thể gần sát tâm của anh, cũng có vẻ hiểu biết anh.....” Cô ở trong lòng anh mỉm cười. Anh đột nhiên giật mình, không biết vì sao, nghe cô nói như vậy, đáy lòng lại có điểm trầm xuống. “Nhưng là, Tắc An, anh phải đáp ứng em, dù cảm thấy áy náy như thế nào, cũng không có thể đối Đồng Húc Hòa quá tốt, tuy rằng cô ấy mới mười bảy tuổi, nhưng chung quy vẫn là một nữ nhân, điều này sẽ làm em ghen tị.....” Cô đột nhiên đưa ra yêu cầu. “Ghen tị?” “Đúng vậy, em sợ anh sẽ không cẩn thận yêu thương cô ấy, hoặc là..... Cô ấy sẽ yêu thương anh.....” Cô hừ nhẹ. “Em nói bậy bạ gì đó? Loại sự tình này tuyệt đối không thể phát sinh!” Anh cứng nhắc bác bỏ phỏng đoán buồn cười của cô. “Không có khả năng sao? Trên đời này rất nhiều chuyện đều rất khó nói.....” Cô theo dõi anh, trực giác phụ nữ nói cho cô biết, vẫn là không thể khinh thường. “Không, anh cùng cô ấy trong lúc đó, tuyệt đối không thể có chuyện gì.” Anh giống như đang cảnh cáo chính mình, nói được như chém đinh chặt sắt. Tuyệt đối không thể có chuyện gì..... Buổi sáng cùng Lí Thụy Vân nói chuyện, giờ phút này hồi tưởng lại, kia bốn chữ lại có vẻ như là nói dối. *4 chữ là chỉ dòng trước đây, viết tiếng Trung thì là 4 chữ nhưng dịch ra tiếng Việt thì hơn 4 chữ* Anh là làm sao vậy? Ngược vì sao lại bởi vì chính mình nói những lời này mà trở nên trầm trọng? Anh đối với Đồng Húc Hòa, chính là cảm giác áy náy đi? Hẳn là..... Chính là như vậy đi? Kinh ngạc nhìn tư liệu cá nhân của Đồng Húc Hòa trong tay, nghĩ rằng: Làm cho Lí Thụy Vân biết ngược lại lại tốt, cô sẽ giúp anh nhắc nhở, đừng vượt tường. *Cái này Mít chém, cv viết là đừng lướt qua giới* Nhưng là, anh lại khó tránh khỏi lo lắng cô có thể hay không ở trước mặt Đồng Húc Hòa giữ nồm giữ miệng? Anh không nghĩ làm cho Đồng Húc Hòa biết nhiều lắm, nói anh ích kỷ cũng tốt, nói hần nhất gan cũng được, tóm lại, anh không hy vọng Húc Hòa lại chịu một lần thương tổn nữa, càng sợ cô sẽ chịu không nổi kích thích do chấn tượng này mang đến. Hiện tại cô, thật vất vả mới dám bước ra khỏi bóng tối, đang muốn đi lên con đường có ánh sáng bằng phẳng, anh không cần bóng ma quá khứ lại quấy nhiễu cô, cũng không cho bất luận kẻ nào bán trụ cô, nhất là chính anh..... Đem mảnh giấy cất từ báo cùng tư liệu thả lại ngăn kéo, đồng thời, anh cũng đem tâm tư của chính mình bỏ vào, cùng nhau khóa lại.

Bạn đang đọc truyện *Chết Cũng Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Đồng Húc Hòa không biết vì sao Lí Thụy Vân lại đột nhiên đối với cô tốt như vậy, sáng sớm ngày đó, cô ấy rõ ràng rất tức giận, nhưng là cách mấy ngày sau, khi Đường Tắc An chính thức an bài cho cô cùng cô ấy gặp mặt, cô ấy đã trở thành một người thân thiết như đại tỷ, thân thiết..... Làm cho cô kích động, làm cho cô..... Thực không được tự nhiên. Cô ấy bắt đầu thường xuyên cùng cô ăn cơm, hoặc là đột nhiên chạy tới trường học tiếp cô tan học, thậm chí mang theo cô đi dạo phố mua quần áo. Chỉ có hai người thì cũng không nói làm gì, cô tình cờ khi còn rủ thêm Đường Tắc An, ba người đi, cô liền tự nhiên thành lạc lõng thành một người dư thừa, sau đó bị bắt trở thành bóng đèn, bị bắt..... Nhìn bọn họ hai người ở trước mặt cô thân thiết rúc vào cùng nhau. *Cái này là người diễn hài có người xem a, có người đồ dâm hài có người ăn, hắc hắc* Kỳ thật Lí Thụy Vân không tất yếu phải cố ý làm như vậy, bởi vì từ lúc Lí Thụy Vân xuất hiện kia một khắc, tình yêu của cô cũng đã nhất định phải diệt vong, cô, một chút suy nghĩ cùng với cô ấy tranh

giành cũng không dám có. Cô rất rõ ràng, bọn họ là một đôi có cỡ nào xứng đôi, cũng hiểu được Đường Tắc An đối với cô tốt, chính là một loại chiều cố của anh trai, hoặc là chính là loại thương hại thôi, cô giống như loại cô nhi hai bàn tay trắng xấu xí, nên nhận thức rõ thân phận cùng lập trường của chính mình, không nên đi si tâm vọng tưởng. Nhưng là cô đều đã muốn nhận thức nên làm một muội muội, vì sao bọn họ lại không có buông tha cho cô? Vì sao không cho cô chậm rãi xoa dịu đau đớn trong lòng? Thế nào cũng phải muốn như vậy, lúc nào cũng bức bách cô đối mặt với hình ảnh tàn khốc như vậy? Giống hôm nay, khó có được ngày nghỉ, cô đang muốn tránh ở trong nhà hạo hạo đọc sách, Lí Thụy Vân liền lại nữa bắt buộc kéo cô đi dạo phố, làm spa, sau đó giống như kế hoạch đã sắp từ trước, ở giữa trưa đem Đường Tắc An đang tăng kêu đi ra cùng nhau dùng cơm. Vì thế, tra tấn lại bắt đầu. “Tắc An, anh xem, em giúp Húc Hòa chọn quần áo này như thế nào?” Đường Tắc An vừa đến, Lí Thụy Vân liền cười meo meo tiến lên ôm lấy cánh tay anh tranh công. Đường Tắc An nhìn chằm chằm Đồng Húc Hòa, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm. Sắc áo gió giống màu của sâm banh, trên eo nhỏ là cái đai lưng, váy dài dưới chân chạm đến gầy, trên mặt đồ trang sức trang nhã, hơn nữa tóc thổi chỉnh vì cuốn, Đồng Húc Hòa tựa như đột nhiên giống như tăng thêm hai tuổi, trở nên thật mát mà xinh đẹp, uyển chuyển hàm xúc tao nhã đạt được vẻ ngoài mê người. Rất mê người. Đồng Húc Hòa cúi đầu, co quắp không dám nhìn anh. Hôm nay mặc thành như vậy, cô chỉ cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới đều không thích hợp, tứ chi cũng không biết nên làm sao mới tốt. “Cô ấy vừa mới tròn mười tám tuổi, em liền đem cô ấy cho là rất thành thực.” Anh lăm lăm nhìn, trong lòng không thể nào thích cô biến thành như vậy. Như vậy sẽ bị người khác chú ý đến. Xem, trong nhà ăn nam nhân cơ hồ đều đang nhìn cô. “Ài, ngẫu nhiên một chút như vậy có quan hệ gì? Hiện tại mọi cô gái đều trưởng thành sớm, em khi mười tám tuổi càng khoa trương hơn có sao đâu!” Lí Thụy Vân cười nói. Đường Tắc An thở dài, ngồi xuống, ngữ khí hơi trách cứ đôi Lí Thụy Vân nói: “Đừng luôn kéo Húc Hòa ra ngoài, cô ấy đang học đuổi khóa cao nhất.” (học đuổi kiến thức) “Ài, không cần tạo cho cô ấy áp lực quá lớn, chúng ta đang ở ăn cơm đâu!” Lí Thụy Vân nhìn anh liếc mắt một cái. “Vậy thì nhanh ăn đi, buổi chiều anh còn có tiệc cần tham gia.” Anh bắt buộc kéo tầm mắt của chính mình ở trên người Đồng Húc Hòa trở về, chuyên chú nhìn thực đơn. “Lại nói nữa! Anh không thể bỏ mấy thứ đó theo giúp em sao?” Lí Thụy Vân thầm oán. “Thật có lỗi, gần nhất có nhiều việc.” “Lại việc cũng muốn thỉnh thoảng bồi bạn gái a! Anh sẽ không sợ em đi tình dục luyến sao?” “Không sợ.” “Anh nga, ấn định em có phải hay không.” Cô lấy đầu ngón tay khinh trạc hai má anh, làm nũng nở nụ cười. Đồng Húc Hòa nhìn thực đơn, nghe bọn họ liếc mắt đưa tình, chỉnh lại trái tim vừa chua xót vừa khô sở, lại không thể nào cầu cứu, chỉ có thể lẳng lặng nhìn xuống, chịu đựng. “Kỳ thật, hôm nay cũng không chỉ có ba người chúng ta, còn có một người nữa muốn tới.” Lí Thụy Vân thân bí hề hề cười. “Có ý tứ gì?” Đường Tắc An sùng sốt một chút. Lí Thụy Vân còn không có trả lời, liền thoáng nhìn thấy bạn của cô là một nam nhân xuất hiện ở cửa, vội vàng cách chỗ ngồi đi nghênh đón hẳn lại đây. “Đến, em cùng hai người giới thiệu, vị này là học đệ đại học của em.” Kể tiếp quả thực chính là bữa cơm thân mật, Lí Thụy Vân bỏ qua là muốn đem học đệ tân công Đồng Húc Hòa, cô bắt hình ảnh hành động, làm cho Đường Tắc An thay đổi sắc mặt, cũng làm cho Đồng Húc Hòa kinh hoàng không thôi. Toàn bộ cơm trưa, không khí trở nên quỷ dị cổ quái, Đồng Húc Hòa thật vất vả ăn ngon, thực không biết mùi vị, còn muốn ứng phó ánh mắt nhiệt tình của vị nam nhân kia lại còn liên tiếp quăng ra vấn đề, cô càng sợ tới lại càng không biết phải làm sao, ngồi bất an. Đường Tắc An ngồi một bên sắc mặt lại càng lúc càng khó coi, hơn nữa khi vị nam nhân kia phát hiện khóe miệng của Đồng Húc Hòa bị dính một ít tương, nhưng lại chủ động cầm lấy khăn ăn muốn vì cô chà lau, Đường Tắc An giận dữ bắt lấy tay hắn, lạnh lùng thốt: “Mong cậu trọng một chút, như vậy rất không hợp lễ nghi.” Ba người còn lại đều ngây ngẩn cả người. “A, thật có lỗi, tôi chỉ là.” Nam nhân kia tưởng giải thích. Đường Tắc An mặc kệ hắn, cầm lấy khăn ăn đưa cho Đồng Húc Hòa, bức mình đôi cô nói: “Đem miệng lau đi một chút.” “Vâng.” Đồng Húc Hòa lẳng lặng tiếp nhận khăn ăn, tự chà lau khóe miệng. Lí Thụy Vân nhìn chằm chằm một màn này, tươi cười rút đi. Cũng không biết nam nhân kia có hay không hiểu xem sắc mặt, vẫn là đối Đồng Húc Hòa rất có hứng thú, hoàn toàn mặc kệ Đồng Húc Hòa mặt càng lúc càng tái nhợt, nhất định muốn cùng cô nói chuyện phiếm. Cuối cùng, Đường Tắc An thật sự nhìn không được, phất chốc đứng dậy, đi đến bên người Đồng Húc Hòa, kéo cô, không khách khí nói: “Tôi nghĩ, Húc Hòa đại khái mệt mỏi, tôi trước đưa cô ấy trở về.” Đồng Húc Hòa hoảng loạn tùy ý anh cầm lấy tay, ở trước mặt Lí Thụy Vân cùng học đệ của cô ấy đang kinh ngạc, đi ra nhà ăn. Lí Thụy Vân mắt hứng đuổi theo, mặt tức giận găm lên: “Đường Tắc An, anh làm cái gì vậy? Mọi người chính là đang tán gẫu rất vui vẻ.” “Em cảm thấy mọi người thật sự đều vui vẻ sao?” Anh đứng tại chỗ, quay đầu nhìn cô nói. “Như thế nào, anh không vui sao? Em hảo tâm giới thiệu bằng hữu làm cho Húc Hòa nhận thức, này đó chẳng phải là suy nghĩ của anh? Là anh nói muốn giúp cô ấy tìm một tượng phu tốt, em mới.” Lí Thụy Vân tức bất quá, trực tiếp nói rõ. Đồng Húc Hòa sắc mặt trắng xanh, chậm rãi đem ánh mắt nhìn phía Đường Tắc An. Anh. Phải giúp cô tìm một tượng phu tốt? Vì sao? Là sợ cô tương lai sẽ quán quít lấy anh không buông sao? “Anh nói là về sau, không phải hiện tại! Hơn nữa chuyện này anh sẽ giúp cô ấy an bài, không cần em nhúng tay.” Anh cả giận nói. “Thế này thì có gì khác biệt? Cảm tình dù sao cũng phải chậm rãi bồi dưỡng, cô ấy giống như nội hươu, không sớm một chút làm cho cô ấy tiếp xúc với nam nhân khác, cô ấy như thế nào học được yêu đương?” Lí Thụy Vân trừng mắt nhìn anh, tổng cảm thấy hành vi của anh thực không bình thường. *Sau khi ăn dặm thì lên men, đầy nhanh quá trình phản ứng, đương nhiên là hok bình thường a* “Cô ấy bây giờ chưa cần yêu đương, đợi cho cô ấy tròn hai mươi tuổi.” “Chờ cô ấy tròn hai mươi tuổi, cô ấy liền rời không được anh.” Lí Thụy Vân lạnh lùng quăng hỏi một câu. Anh đột nhiên kinh ngạc run sợ, tâm lâm vào chấn động. Đồng Húc Hòa bị Lí Thụy Vân trực tiếp nói trúng tâm sự, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng, chột dạ lại khó xử bỏ tay bị Đường Tắc An cầm chặt ra. “Em cũng không hy vọng về sau khi chúng ta kết hôn, còn phải cùng với ‘Người khác’ ở cùng một chỗ.” Lí Thụy Vân ánh mắt liếc về phía Đồng Húc Hòa, trực tiếp tỏ thái độ. Tạm thời bất luận tâm tính Đường Tắc An là như thế nào, nhưng là này hai chu đến, cô đã phát giác Đồng Húc Hòa đối với Đường Tắc An là ý lại cùng vô cùng ái mộ, đã vượt qua phạm vi dễ dàng tha thứ của cô. Đồng Húc Hòa như là đã trúng phải một cơn, hoàn toàn không có cơ hội chống cự, nhượng lời nói của Lí Thụy Vân, rõ ràng là cảnh cáo đối với cô. “Lí Thụy Vân, em.” Đường Tắc An sắc mặt trầm xuống. “Húc Hòa, tôi không có ác ý, cô phải hiểu được, trách nhiệm của người giám hộ chính là bảo hộ cô, thậm chí đến trưởng thành, cũng không phải là chiều cố cô cả đời.” Lí Thụy Vân thật sự thực không nghĩ làm người xấu, nhưng cảm giác loại sự tình này cùng với nháo đến thế này đã không thể vấn hồi, không bằng sớm một chút đem nói rõ ràng. “Tôi biết.” Đồng Húc Hòa run giọng nói. “Thụy Vân, đừng nói nữa!” Đường Tắc An khẩn cấp nói. “Tắc An cũng là hảo tâm, anh ấy hy vọng có thể giúp cô tìm một đối tượng tốt, làm cho tương lai sau này cô không cần suy nghĩ lo lắng gì. Là nữ nhân thôi, luôn cần phải có chỗ dựa tốt, mới có hạnh phúc.” Lí Thụy Vân không để ý anh ngăn cản, tiếp tục nói. “Vâng.” Đồng Húc Hòa đau lòng mau chóng đỡ không nổi nữa. “Đù! Thụy Vân!” Đường Tắc An nhủ hai hàng lông mày. Loại này thời gian, loại này địa điểm, căn bản không thích hợp nói này đó. “Em là giúp anh giải thích, miễn cho cô ấy nghĩ là em muốn đuổi cô ấy đi, sau đó lại chạy ra ngoài trốn đi, cho anh tìm xoay quanh.” Lí Thụy Vân trừng mắt nhìn anh, lại nghĩ đến lúc trước anh vì tìm Đồng Húc Hòa mà bộ dáng vô cùng lo lắng, trong lòng cũng xuất hiện tư vị rất không phải. Bị Lí Thụy Vân vừa nói như vậy, cô không thể ở lại, nhưng cũng không thể chạy thoát. Đồng Húc Hòa dùng sức nhin xuống vượt lên trên hướng nước mắt, khẽ cắn môi dưới không nói. “Húc Hòa, chuyện này về nhà chúng ta bàn lại.” Đường Tắc An xanh mặt nhìn cô. Cô hít một hơi, ngẩng đầu, cố gắng tươi cười không để lộ cảm xúc: “Cảm ơn anh quan tâm đến tương lai cho tôi như thế. Chính là. Tìm đối tượng, loại sự tình này. Cũng không thể cho tôi tự mình tìm đến sao? Anh cho tôi làm đã muốn quá nhiều, không cần lại. Lại. Như vậy lo lắng.” “Húc Hòa.” Nhìn cô rõ ràng muốn khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn lại không thể không cười (cố cười ỉ), tâm anh toàn bộ thu lại thành đoàn. “Đừng rồi. Kỳ thật. Buổi chiều hôm nay tôi cùng bạn học đã hẹn. Muốn cùng nhau đọc sách.” Cô nhanh chóng tìm cái cớ để rời đi, nếu không đi, nước mắt của cô sẽ vỡ đê mất. “Bạn học nào? Hẹn ở nơi nào?” Anh ngăn ra, lập tức hỏi. “Ồ. Ở thư viện trong trường.” “Tôi đưa em qua đó.” Anh lo lắng, “Không cần, tôi có thể đi tàu điện ngầm.” “Tàu điện ngầm? Em có thể đi sao?” Anh phi thường lo lắng, “Có thể, Tạ Tường Nghị có dạy tôi.” Cô chuyển qua Tạ Tường Nghị làm cứu binh. “Tạ Tường Nghị? Hắn cũng sẽ đi thư viện?” Không biết sao lại thế này, anh có điểm để ý bạn học Tạ kia. “Vâng. Tôi sắp đến muộn, cần phải đi. Buổi tối tôi sẽ về nhà, gặp lại sau.” Cô nói xong xoay người chạy đi. “Đợi chút, Húc Hòa.” Anh muốn gọi giữ cô lại, lại bị Lí Thụy Vân ngăn lại. “Anh là ‘Ca ca’, sẽ không chiều cố quá nhiều thế chứ?” Lí Thụy Vân ăn phải vị chua

trùng mắt nhìn anh. “Thủy Vân, em hôm nay là làm sao vậy? Vì sao lại nói những lời như vậy với Húc Hòa?” Anh uẩn giận nói. “Em là vì muốn tốt cho cô ấy.....” “Cái gì?” Anh nhíu mày. “Anh tốt nhất nên làm rõ ràng, nếu anh không cùng cô ấy bảo trì khoảng cách, đến cuối cùng, người thống khổ nhất không phải anh, mà là cô ấy, bởi vì cô ấy đã muốn yêu thương anh.” Cô nhất thời một câu nói toạc ra. Anh về mặt đột nhiên biến. Đồng Húc Hòa..... Yêu thương anh? Anh về mặt đột nhiên biến. Đồng Húc Hòa..... Yêu thương anh? “Em nói bậy bạ cái gì chứ? Cô ấy chính là chịu khổ đã lâu, chưa từng có người chân chính quan tâm đến cô ấy, cho nên mới đem anh trở thành người thân của cô ấy tin cậy và dựa vào.....” Anh lớn tiếng bác bỏ. “Tin cậy cùng dựa vào, lâu liền biến thành yêu.” Cô hừ lạnh. “Em.....” “Đừng nói với em, anh không cảm giác được.” Cô rất tin Đường Tắc An thông minh sâu sắc, không có khả năng không phát hiện. Anh giật mình, lâm vào trạng thái tĩnh lặng nhớ lại. Đúng, anh cảm giác được, loáng thoáng phát hiện được cô ôm ấp tình cảm, nhưng lại cố ý xem nhẹ, hoặc là, có một loại tâm tư quấy phá ngay cả anh cũng không hiểu được, chiều cố Đồng Húc Hòa đồng thời, anh cũng sa vào sự tin nhiệm cùng ý lại của cô đối với anh, luyến tiếc cùng cô chia cắt, luyến tiếc..... Không sùng cô. (cái nì là iêu i anh ạ!) Nhưng, như vậy chỉ là hại cô a! Lí Thủy Vân nói đúng, nếu anh không thể tự mình tiết chế, một khi Đồng Húc Hòa đối anh nhận thức thực tế, đến lúc đó thương tổn cô phải chịu sẽ lớn hơn nữa. “Mà anh đâu? Tắc An, anh không có yêu thương cô ấy đi?” Lí Thủy Vân không hề chớp mắt nhìn thẳng anh. Sắc mặt khê biến, anh kinh hãi sững sốt một giây, mới lấy vẻ giận dữ bác bỏ: “Em đang nói ngốc cái gì? Đương nhiên không có.....” Lí Thủy Vân không có xem nhẹ một giây chần chờ kia, nhưng cô thực thống hận chính mình vì sao không thể ngu xuẩn xem nhẹ. “Không có là tốt rồi, em tin tưởng anh không đến mức ngốc đi đem chính mình cùng cô ấy đều đẩy mạnh xuống vực sâu địa ngục đi?” Cô nhin xuống tức giận, mặt lạnh lùng, điều ý nhắc nhở anh. “Đúng vậy.....” Anh thì thào tự nói, ánh mắt trở nên trầm, nhớ lại mà run sợ. Hoặc là, anh không thể lại kéo dài, trước khi Đồng Húc Hòa tròn hai mươi tuổi, anh phải mau chóng xác định cho cô một tương lai tốt, ở cô..... Trước khi quá độ ý lại vào anh, ở cô, trước khi yêu thương anh. Hẳn tuyệt đối không thể làm cho Đồng Húc Hòa cùng đi xuống đất ngục chịu khổ, cái loại này địa ngục, anh một người chịu đựng là đủ..... Những ngày sau hôm đó, Đường Tắc An cũng rất hiếm thấy đến Đồng Húc Hòa. Ngay từ đầu, là anh tránh mặt cô, buổi sáng, anh chờ cô ăn xong bữa sáng đi đến trường rồi mới rời giường, buổi tối, anh trở về thật sự trễ, có khi thậm chí trắng đêm không về. Nhưng qua vài ngày, anh mới phát hiện, cô tựa hồ cũng đành trốn anh. Cô lấy lí do ở lại trường học tự học, cự tuyệt lái xe đưa đón, sau đó rời nhà rất sớm, cũng có thói quen về trễ, hơn nữa càng ngày càng trễ hơn, liền ngay cả ngày nghỉ cũng sẽ không ở nhà. Là Trần tẩu nói cho anh, bà đã ba ngày không có nhìn thấy mặt Đồng Húc Hòa, anh mới phát giác tính nghiêm của sự việc. “Buổi sáng trước khi bác tôi có ấy kiên rồi khỏi nhà?” Anh kinh ngạc hỏi. “Đúng, tôi bây giờ đến, tiểu thư đã đi học.” Trần tẩu trả lời. “Buổi tối khi bác rời đi, cô ấy cũng không có trở về?” “Đúng vậy, có khi tôi giúp tiểu thư để lại bữa tối cùng tờ giấy, nhưng là ngày hôm sau tôi phát hiện, đồ ăn toàn bộ đều ở trong tủ lạnh, tiểu thư căn bản chưa ăn.....” Trần tẩu lo lắng nói. “Vậy cô ấy mấy giờ mới trở về?” Anh nhíu mày. “Hôm kia tôi riêng ở lại chờ tiểu thư, phải trái chờ đợi chút cũng không thấy đến người, kết quả mười một giờ khi rời đi nơi này, mới nhìn thấy tiểu thư cùng một nam sinh cùng nhau đi về đến.....” “Nam sinh?” Anh biến sắc. Đây là nguyên nhân cô yêu cầu không cần lái xe Vương? “Đúng vậy, hình như là bạn học của tiểu thư, mặc đồng phục giống nhau, bộ dạng cao cao.....” Anh kinh sợ không thôi. Là Tạ Tường Nghị? “Đường tiên sinh, cậu cùng tiểu thư là làm sao vậy? Rõ ràng ở cùng một chỗ, hai người lại cái gì cũng không biết, hơn nữa thoát nhìn đều như vậy không vui.....” Trần tẩu khuôn mặt u sầu nhìn anh. “Đạo này tôi có chút việc.....” Anh tâm thần không yên nói. “Cậu có rảnh liên chú ý tiểu thư nhiều một chút đi, tôi cảm thấy.....” Tiểu thư là lạ.....” Trần tẩu thờ dãi. Húc Hòa là lạ? Cô làm sao vậy? Tan học sau đều đi nơi nào? Là..... Yêu đương? Húc Hòa là lạ? Cô làm sao vậy? Tan học sau đều đi nơi nào? Là..... Yêu đương? Cả một ngày, tâm tình của anh liên phiêu du ở giữa không trung, hợp thời gian tâm, khi xử lý công việc thì thất thần, hoàn toàn không thể tập trung tinh thần, thật vất vả chờ đến buổi chiều, anh dặn dò Giang thư ký đem hành trình sắp xếp lại, liền vội vàng tan tâm. Năm giờ đúng, anh đã đi vào trường học của Đồng Húc Hòa, xe đứng ở cổng trường, bắt đầu chờ đợi. Các lớp đều tan học, nhưng Đồng Húc Hòa không đi ra. Một giờ trôi qua, hai giờ trôi qua, ba giờ trôi qua..... Tám giờ mười phút, ngay tại lúc anh mất đi tinh thần nài chờ đợi anh tưởng vọt vào trường học tìm người, rốt cục thấy Đồng Húc Hòa bình thản đi thông thả ra cổng trường, mà bên người cô, đi theo là một bạn học nam. Anh nhận được, đó là Tạ Tường Nghị, một bộ che chở đầy đủ bồi ở bên người Đồng Húc Hòa, hướng chiếc xe bên đường đi đến. Không lâu, chiếc xe đi đến chỗ anh, thấy bọn họ trên xe, anh mới khởi động xe, một đường đuổi theo ở phía sau. Chiếc xe ngừng đi một chút, dọc theo ngã tư đường hướng xa khu náo nhiệt, ước chừng qua ba mươi phút, Đồng Húc Hòa cùng Tạ Tường Nghị đột nhiên xuống xe. Đường Tắc An nhíu mày, nhìn xem bốn phía, không rõ bọn họ đến nơi đây muốn làm cái gì. Không có cửa hàng, không có nhà ăn, thấy thế nào cũng không giống nơi người trẻ tuổi sẽ lưu lại. Anh dừng xe lại, lạnh lùng nhìn bọn họ chằm chằm, phát hiện Tạ Tường Nghị lôi kéo Đồng Húc Hòa, tựa hồ không nghĩ làm cho cô đi đến phía trước, nhưng Đồng Húc Hòa nhẹ nhàng bỏ hấn ra, không biết nói gì đó, tiếp tục đi về phía trước. Tiếp theo, Tạ Tường Nghị đuổi theo, nhắm mắt theo đuổi theo ở phía sau cô. Anh nhìn thẳng hai người bọn họ, xe lặng yên tiến lên, chính là hoài nghi bọn họ phải đi nơi nào, phút chốc, liền thấy bọn họ chuyển vào một khách sạn! Hấn phanh mạnh lại, sắc mặt phi biến. Khách sạn?! Hai người này..... Thế nhưng đến nơi này! Khi nào thì bắt đầu? Đến vài lần? Đồng Húc Hòa vì sao phải làm như vậy? Tạ Tường Nghị chính là đối tượng cô nói? Cô liền như vậy yêu Tạ Tường Nghị sao? Yêu đến..... Có thể cùng hấn trên giường? Một tập đoàn dầu chấm hỏi cùng với lửa giận, ở ngực anh tiến lên, anh giật mình kinh ngạc, phần nộ, kinh hãi..... Dù loại cảm xúc như sóng to bốc lên mà đến, mà trong đó mạnh nhất mãnh liệt nhất, chính là cảm giác mọi thứ thực tại đều té đại! Ước chừng giây người vài phút anh mới hoàn hồn, đem xe đến bên đường ngừng lại, xuống xe, mặt lạnh đi vào khách sạn. Khuôn mặt tràn đầy lửa giận như muốn giết người hỏi ra số phòng ở quầy tiếp tân, anh giống người đi bắt kẻ lừa chồng thông dâm, một đường nghe năm người truyền đạt. Cửa, kêu nhanh như nổi trống. “Là ai?” Trong phòng, một giọng nam khàn trương đề phòng hỏi. Anh không nói, vẫn như cũ ra sức đập mạnh cửa. Cửa mở ra một khe nhỏ, người bên trong còn không kịp thấy rõ ràng, anh liền trực tiếp đẩy cửa xông vào. Trong phòng, Đồng Húc Hòa ngồi ở trên giường, vừa thấy đến anh, khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc biến trắng biến xanh. Đường Tắc An? Anh..... Làm sao có thể ở trong này? Đường Tắc An? Anh..... Làm sao có thể ở trong này? “Đường.....” Tạ Tường Nghị lại sợ tới mức ngây ra như phỗng, hoàn toàn há hốc mồm. “Em tới nơi này làm gì?” Trùng mắt nhìn Đồng Húc Hòa, tâm anh như bị lửa đốt, nhưng mắt anh, mặt anh, thanh âm của anh, lại lạnh buốt cơ hồ muốn làm người ta đông cứng. Đồng Húc Hòa nhanh chóng đứng dậy, không nói ra tiếng. “Mỗi ngày đều về trễ, chính là đến nơi đây?” Anh hỏi. “Không! Không phải! Chúng tôi bình thường là ở trường học, chỉ có hôm nay là lần đầu tiên.....” Tạ Tường Nghị vội vã giải thích. Anh hoắc mắt xoay người néo cổ áo Tạ Tường Nghị, cắn răng giận dữ hỏi: “Vậy người mang cô ấy đến nơi này muốn làm cái gì?” “Tôi.....” Tạ Tường Nghị gáy bị kéo nói không ra lời. “Đừng trách bạn ấy, là tôi gọi bạn ấy mang tôi đến.” Đồng Húc Hòa run giọng nói. Anh chấn động, kinh ngạc quay đầu trừng cô. “Là tôi..... Chính mình nghĩ đến.....” Cô cố lấy dũng khí nhìn anh. Buồng Tạ Tường Nghị ra, anh xoay người đi hướng cô, nhin xuống tức giận hỏi: “Vì sao làm như vậy? Em tưởng chứng minh cái gì?” “Tôi chỉ là..... Muốn cùng bạn ấy yêu đương..... Anh không phải hy vọng tôi yêu đương sao? Tôi đang ở tìm hiểu a, chẳng lẽ tôi sai sao.....” Trên mặt của cô lộ ra vẻ khiêu khích. “Em.....” Anh biết cô là cố ý! Cố ý muốn chọc giận anh! “Các người tìm đối tượng đều rất già đi, tôi không thích, Tạ Tường Nghị cùng tôi tuổi giống nhau..... Chúng tôi lại có vẻ chơi thân.....” Cô hơi hơi châm chọc. “Cho nên, bởi vì chơi thân lên lên lút đến khách sạn? Em liền như vậy ngây thơ? Là vì tôi không có để ý giáo huấn tốt, mới cho em như vậy phóng dăng vô sỉ sao?” Lửa giận đã cháy hồng lý trí của anh, anh bắt đầu nói không suy nghĩ đến nhiều việc. Cô giống bị rút đi sinh lực, cả người chấn động, oán hận nhìn anh chằm chằm. “Đường tiên sinh, anh đừng quá phận, Húc Hòa bạn ấy không phải người như thế, Húc Hòa kỳ thật.....” Tạ Tường Nghị ý đồ vì Đồng Húc Hòa giải thích, không ngờ lời vừa ra khỏi miệng càng như lửa cháy đổ thêm dầu. Phải một tiếng Húc Hòa, trái một tiếng Húc Hòa, Tạ Tường Nghị dám như vậy thân thiết kêu tên của cô? “Câm miệng! Ta không hỏi người.” Anh nổi giận cắt đứt lời nói của Tạ Tường Nghị, máu càng thêm nghịch lưu chảy tán loạn. “Anh đừng đối với bạn ấy hung dữ!” Cô tức khí đỏ mặt. Tạ Tường Nghị tất cả đều là bị động, là cô chủ động lợi dụng hảo cảm của hấn đối với cô, buộc hấn bồi cô cùng nhau đến khách sạn, thỉnh hấn giúp cô..... Giúp cô giải thoát nỗi thống khổ thâm trầm ở trong lòng, giúp cô quên đi Đường Tắc An. Nhưng là..... Vì sao người cô muốn quên nhất, hấn trong tận đáy lòng không tiêu tan cũng theo tới đâu? Vì sao, dù có ở nơi

xa, chính là trốn không thoát khỏi anh? Đường Tắc An thấy cô che chở Tạ Tường Nghi, neho mắt lại, giận dữ phát ra: “Em liên như vậy khẩn cấp muốn cùng nam nhân ở trên giường? Liên như vậy chờ không kịp muốn đập hư chính mình?” “Đừng, tôi thực vội, biết vì sao sao? Bởi vì tôi chịu đủ anh! Tôi nghĩ muốn nhanh chút tìm một nam nhân đến cứu tôi, thoát khỏi khống chế cùng trói buộc của anh, bằng không mỗi ngày bị anh là người giám hộ giám thị, tôi đều nhanh điên rồi! Sắp phiền đã chết.” Đồng Húc Hòa tức giận toàn thân phát run, hướng về phía anh lớn tiếng kêu lên. Những lời này, quả thực tựa như chất dẫn cháy củi lửa, tức giận như cuồng diễm làm cho chút bình tĩnh còn sót lại toàn bộ đem phá hủy, anh giống như con thú hoang bị chọc giận, cầm tay cô, dùng sức lôi kéo ra khỏi phòng. (khách sạn) “Chờ một chút, anh nghĩ làm gì Húc Hòa?” Tạ Tường Nghi đuổi theo ra đến giữ chặt tay Đường Tắc An, lo lắng hô to. Anh bỏ tay Tạ Tường Nghi ra, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, nói: “Tránh ra, đây là ‘Việc nhà’ của chúng tôi, không quan hệ đến cậu!” Một câu “Việc nhà”, đem lời nói của Tạ Tường Nghi tất cả đều phá hỏng, hắn ngây ngốc nhìn Đường Tắc An thịnh nộ đem Đồng Húc Hòa kéo vào thang máy, giật mình không nói được gì. Nay Đường Tắc An. Thật là người giám hộ của Đồng Húc Hòa sao? Nhưng giờ phút này xem ra, lại giống một nam nhân đang ghen dữ dội, đặc biệt đến đoạt lại nữ nhân yêu quý thuộc sở hữu của anh.

Bạn đang đọc truyện *Chết Cũng Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đồng Húc Hòa bị Đường Tắc An mang về nhà, vừa vào cửa, đã bị đẩy hung hăng ngã vào sô pha. “A.” Cô hô nhỏ một tiếng, anh ghé vào trên đệm. (ghế sô pha) “Nói!” Đường Tắc An lửa giận chưa hết, hai tay sát thắt lưng, giọng lạnh lạnh đối cô nói. “Muốn tôi nói cái gì?” Cô quay đầu trừng anh. “Nói rõ ràng em vì sao phải làm như vậy?” Anh một đường bão táp trở về, trong lòng càng không ngừng tự hỏi: Anh đối với cô có phải còn chưa đủ? Vì sao cô thể nhưng lại nói cô chịu không nổi? Là vì chịu không nổi anh, mới đi tìm cái tên tiểu tử Tạ Tường Nghi kia? Là như thế này sao? “Tôi cái gì cũng không có làm, không phải sao? Cái gì đều còn không có làm, anh đã tới rồi.” Cô trong lòng chua xót cùng trào phúng. “Em là đang trách tôi làm hỏng chuyện của em?” Anh cắn răng. “Đúng vậy! Anh không nên tới. Ai kêu anh tới.” Cô nói xong, đột nhiên rất muốn khóc. Anh vì sao muốn tới đâu? Đến đây, cũng không giải quyết được nỗi đau của cô. Đến đây, chỉ biết hại cô càng muốn ý lại anh, càng rồi không được anh. “Nếu tôi không đến như em nói, em thật sự tính cùng tên tiểu tử kia lên giường sao? Phải không?” Anh giận dữ hỏi. “Đúng vậy! Như thế nào? Tôi chính là muốn cùng bạn ấy trên giường! Bằng không tôi đi khách sạn làm cái gì?” Cô hồng mắt hô to. Nhất tưởng đến cô thiếu chút nữa liền cùng tên tiểu tử họ Tạ cùng một chỗ, tâm anh liền như vạn cây châm tê dại. “Em thích hắn?” Anh nhanh nhìn cô chăm chăm, trong lòng lửa bùng lên thêm đốt. “Đúng.” “Thương hắn?” Cô, tâm cơ rút đau đớn một chút, dùng một giây, quyết định nói dối. “Đúng vậy, tôi thương bạn ấy!” Anh tự lự biến sắc, khuôn mặt tuấn tú vạn vẻ biến hình. Cô nói. Cô yêu Tạ Tường Nghi? Trong ngực một cổ lửa cháy nóng bỏng, ần chứa thật sâu tiến vào chích trái tim đau đớn, là cái gì? Rốt cuộc là cái gì? Vì sao anh lại cảm thấy mọi tế bào sở hữu đều ở kêu gào, mỗi một dây thần kinh đều muốn vỡ tung? “Em nói lại lần nữa xem!” Thanh âm của anh đã lộ ra vẻ nguy hiểm. “Nói một trăm lần đều có thể, tôi thương bạn ấy, phi thường phi thường thương ấy.” Cô giống như đang phát tiết, liều mình nói xong. Phút chốc, anh cuồng nộ đánh về phía cô, dùng môi, chặt chẽ che lại thanh âm của cô. Dùng hôn, hung hăng cắn đi lời nói yêu người khác, cắn đi lời nói đáng chết của cô. Mãnh liệt, vô cùng mãnh liệt, như là giam cầm lâu lắm nay được phóng thích, hoặc như là đối với người yêu phản bội mà trách phạt, anh làm càn chà đạp cánh môi mềm mại của cô, không hề cam tâm, lại có uấn giận, có nùng tình, cũng có ghen ty. Đồng Húc Hòa bị dọa, đây là Đường Tắc An lần đầu tiên hôn cô, lần đầu tiên, cũng là như thế mãnh liệt và vô lễ. Nhưng cô lại càng không hiểu được, anh vì sao muốn hôn cô? Vì sao tức giận? Anh đem cô trở thành cái gì? Nay hôn. Tính là cái gì? Cô chính kinh sợ hoang mang, anh đã buông cô ra, hơi hơi ngẩng đầu, lấy một loại khẩu khí độc chiếm, khàn khàn ra lệnh: “Tôi không cho phép em thương hắn, không có sự cho phép của tôi, em không được phép yêu thương bất cứ người nào.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô biến đổi, tức giận dùng sức đẩy anh ra. “Tôi cũng không phải của người này nọ, anh dựa vào cái gì nói những lời này? Anh. Anh cho là anh là ai.” Không có làm cho cô đem nói cho hết lời, anh lại giữ chặt môi của cô, cuồng dã vừa hôn vừa liếm, giống như muốn chiếm lấy hơi thở của cô làm sở hữu riêng, không cho bất luận kẻ nào thừa cơ chiếm hữu. Dùng sức ôm thân thể yếu ớt như không có xương của cô, anh có loại cảm giác muốn đem cô bóp nát, cuồng tưởng đem nhét vào trong cơ thể chính mình, như vậy cô sẽ vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình anh, vĩnh viễn ở bên người anh. Cô bị hôn tâm hoảng ý loạn, cần bản năng cần không được như vậy tiến công, nguyên bản kháng cự lập tức liền hóa thành ôn thuận, tùy ý anh vén lên môi của cô, tùy ý anh hôn thâm nhập, mê hoặc các giác quan của cô, cuồng bức cô thần phục. Cô cơ hồ đã hít thở không thông, anh mãnh liệt mang dục vọng nam tính một tác một tác xâm nhập, giống như độc chiếm cô, muốn cô dâng ra thân thể cùng linh hồn cho anh thì mới bằng lòng bỏ qua. Đáng giận. Nào có người như vậy, chưa bao giờ nghĩ đến cảm giác của cô, luôn là theo ý của anh. Đáng giận. Nào có người như vậy, chưa bao giờ nghĩ đến cảm giác của cô, luôn là theo ý của anh. Vừa nghĩ đến vậy, trong lòng cô tức giận hóa thành nước mắt ủy khuất, từng giọt rơi xuống. Làm môi xuất hiện vị mặn của chất lỏng, Đường Tắc An mới đột nhiên bừng tỉnh, cả người lùi nhanh về phía sau, giống như sấm đánh lọt vào, giật mình kinh ngạc nhìn chăm chăm môi cô bị hôn đến sưng đỏ, cùng với nước mắt che kín khuôn mặt nhỏ nhắn. Ông trời, anh làm cái gì? Anh đang làm cái gì a? Anh là người giám hộ của cô cơ mà! Đúng. Thế giới này cô là người anh vĩnh viễn không được phép chạm vào a! Vừa ảo não vừa sợ hãi, anh bất động vài giây, tự trách lấy hai tay che mặt, ngã ngồi ở trên sô pha, thanh âm nói nhỏ: “Thực xin lỗi, Húc Hòa, anh nhất định là điên rồi.” Nước mắt của cô, tuôn càng nhanh. Cô không cần anh giải thích, về mặt cùng bộ dáng hối hận kia của anh, so với trực tiếp lấy dao chém cô còn đau hơn. “Để cho. Để cho tôi đi thôi!” Cô nghẹn ngào yêu cầu. Nguyên tưởng rằng chỉ cần yên lặng yêu anh là đủ rồi, nhưng là lòng cô trở nên càng lúc càng tham lam, yêu càng nhiều, liền càng dễ dự đoán được, cho dù biết anh vĩnh viễn không có khả năng là của cô, chính là không thể hết hy vọng, như vậy không bằng nhanh chút rời đi, để tránh đến cuối cùng, cô sẽ trở nên rất khó coi. “Cái gì?” Anh theo lòng bàn tay ngẩng đầu, kinh hãi trừng mắt nhìn cô. Cô. Thế nhưng còn muốn đi? Tưởng rời anh đi? “Tôi không nghĩ. Lại ở bên cạnh anh.” “Vì sao?” Anh giận tái mặt. “Tôi. Tròn mười tám tuổi, có thể ở một mình, có thể tự mình chiếu cố chính mình.” “Không được! Trước khi em tròn hai mươi tuổi, anh sẽ không cho em đi.” Anh quát chói tai, trong lòng hiện lên một tia khủng hoảng không hiểu. “Có thể, Đường Tắc An, anh không cần đem tôi trở thành trách nhiệm của anh, buông tay đi.” Cô lần đầu tiên kêu tên của anh. Anh kinh ngạc, trong lòng xao động. Cô. Không còn gọi anh là Đường tiên sinh? Đây là thể hiện. Cô đã vội vã muốn thoát ly khỏi sự bảo hộ của anh? Vội vã muốn trưởng thành? “Là vì những gì tôi cho em không đủ, cho nên em mới phải đi sao?” Tâm anh hơi run. “Không, những gì anh cho tôi đã rất nhiều. Chính là, thứ tôi chân chính muốn, anh lại không thể cho.” Cô là kẻ (nước mắt) nhìn anh, đầy mắt thâm tình, đầy ưu thương. Anh vừa chấn động vừa kinh ngạc nhìn cô, bỗng nhiên hiểu ra. Biết mấy ngày nay cô làm đủ việc dị thường, biết đủ loại phản ứng kỳ quái trong thời gian gần đây. Đồng Húc Hòa. Yêu anh! Cũng như anh.

Yêu cô, là giống nhau. Hai người bọn họ. Đều yêu đối phương. Sự thật này đã tồn tại từ trước, đã sớm bị Lí Thụy Vân nhìn thấu, nhưng bọn họ cho đến tận bây giờ mới không thể không nhìn thẳng vào, không thể không thừa nhận. Nhưng. Nhìn thẳng vào, thừa nhận, không có thay đổi được điều gì, ngược lại càng thống khổ, hằn thà rằng vẫn ở trong mơ hồ, không cần vạch trần, như vậy, bọn họ có lẽ còn có thể nhiều ở chung thêm một thời gian. Hiện tại, cũng không làm khác được, bởi vì bọn họ vô luận như thế nào cũng không thể yêu nhau, chết cũng không thể yêu! Đây là số mệnh của bọn họ. Là do mười năm trước anh là người không ra gì, nên giờ bị báo ứng. Thần sắc cứng ngắc không tránh được tầm mắt của cô, anh đứng dậy, lao đảo lùi lại. Thấy anh lùi về phía sau, cô đã hiểu được, anh có lẽ đối với cô động tâm, cũng không gọi là yêu cô, cho dù. Vừa rồi không không chế được hôn cô, nhưng anh vẫn là không có khả năng nhận thức cô. “Nếu anh hiểu được. Hãy. Để cho tôi rời đi nơi này.” Cô cố nén nước mắt, lại nhìn không được tan nát cõi lòng. “Không, em không cần đi, nên đi, là tôi.” Anh nói âm ỉ mà tự giễu. Nguyên lai, đối với cô người nguy hiểm nhất, không phải Tạ Tường Nghị, không phải nam nhân nào khác, mà là chính anh. Chỉ cần anh cùng cô ở cùng dưới một mái hiên, anh không biết một ngày kia sẽ làm ra chuyện gì với cô. Cô ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành một mảnh trắng bạch. Anh. Phải đi? Là vì cô tiết lộ tình cảm của cô với anh? Cô. Phạm tội điều cấm kỵ sao? “Căn nhà này sẽ để lại cho em, Trần tẩu mỗi ngày cũng vẫn đến, em tiếp tục ồe lại đây đi! Tôi cam đoan, cuộc sống của em sẽ không có gì thay đổi.” Anh ồe đột nói. “Vậy còn anh?” Cô run giọng hỏi. “Tôi sẽ quay về nhà tôi, ba mẹ cũng thúc giục đã lâu, muốn tôi về nhà ở.” Anh nói xong lại liếc nhìn cô một cái, mới nói: “Tôi không ở đây, em sẽ thoải mái tự tại đi? Thật có lỗi làm cho em chịu khổ, về sau, tôi sẽ không can thiệp vào chuyện của em nữa.” “Không.” Cô lắc đầu, hoảng loạn. Đây không phải kết quả mà cô muốn a! Cô đi, là sự thành toàn. Nhưng anh đi, lại là sự vứt bỏ. Cô đã chịu đủ bị vứt bỏ, người đi thi tiêu sái rồi đi, người bị bỏ lại lại thừa nhận cùng chịu đựng khổ sở đến vô tận, mỗi người ở bên cô đều dần dần biến mất, ba mẹ cũng là như thế này, nữ tu sĩ Trương cũng là như thế này, hiện tại, ngay cả anh cũng muốn đối cô như vậy sao? Anh. Cũng không cần cô sao? “Không cần lo lắng, cuộc sống cùng việc học của em tôi vẫn lo cho em. Bất quá, luật sư của tôi sẽ xử lý tốt tài vụ trong tương lai cho em, em trước hãy giữ lấy cái này sử dụng (thẻ tài khoản), em tùy lúc có thể đi lĩnh tiền để dùng. Còn có, cái chìa khóa này sẽ để lại cho em, nhớ rõ ăn cơm đúng giờ, chuyên tâm đọc sách, buổi tối đi ngủ sớm một chút, đừng cảm lạnh.” Anh giống như làm việc cuối cùng, đem chiếc chìa khóa của chính mình lấy ra rồi đặt xuống, mở ra chiếc cặp tài liệu, đặt lên trên bàn, sau đó xoay người bước đi. “Không. Không cần đi.” Cô bật thốt lên. Không cần bỏ lại tôi! Tôi có thể thu hồi những lời này, có thể đem tình yêu cất thật tốt, có thể chỉ làm cái muối muối. Xin anh. Đừng đi. Lòng của cô hướng đến anh hồ hết, nhưng là ở trong thâm sâu cô hiểu được, những lời này nếu nói ra miệng, anh sẽ gặp nhiều làm chuyện phức tạp, bởi vậy cô gắt gao che miệng mình, đem lời nói nuốt vào. Anh tâm chấn động một chút, chân dừng lại, chỉ trong một cái chớp mắt, anh thiếu chút nữa đã nghĩ quay đầu ôm cô vào lòng, điên cuồng mà hôn cô. Nhưng là, anh có thể đem bí mật chôn sâu, có thể mang cô cao chạy xa bay, nhưng không cách nào đối mặt với tội nghiệt của chính mình. Anh vĩnh viễn cũng không có cách đối mặt với tình yêu của cô dành cho anh. Anh quyết tâm, bước đi về phía trước, Đồng Húc Hòa không có lên tiếng giữ lại nữa, nhưng là anh có thể nghe thấy tiếng cô đau đớn khóc nức nở. Đi ra khỏi cửa, anh hốt hoảng trốn vào thang máy. Thang máy đi xuống bãi đỗ xe, ngực anh như bị nhéo đau đớn phải thở dốc, anh phảng phất nghe thấy tiếng cười quỷ dị càn rỡ ở trong lòng. Anh rốt cục hiểu được, vong linh của Đồng gia muốn anh trả lại, không phải mạng của anh, mà là tâm của anh. Đồng Húc Hòa bề ngoài thoạt nhìn không có gì bất đồng, nhưng là lòng của cô đang bị bệnh, bệnh thật sự nghiêm trọng. Cô không thể ăn, không thể ngủ, chuyện duy nhất có thể làm, chính là liều mình học bài. Bởi vậy thành tích của cô tốt đến mức làm cho thầy giáo phải giật mình, thi giữa kì vẫn duy trì ở vị trí thứ nhất, nhưng thân thể của cô lại xuất hiện thay đổi. Cô không hề mở miệng nói chuyện, phải nói, cô không có biện pháp mở miệng nói chuyện, cô, mất đi thanh âm. Trần tẩu lúc ban đầu vẫn chưa phát hiện ra, bởi vì cô vốn không nói nhiều, mà bà còn tưởng rằng là tâm tình của cô không tốt, mới dùng gậy đầu lắc đầu qua lại để trả lời, thẳng đến một tháng sau, bà mới rõ ràng kinh ngạc thấy, khi Đồng Húc Hòa bị té ngã, đúng là há mồm mà kêu không ra tiếng! “Tại sao có thể như vậy? Nhất định phải báo cho Đường tiên sinh mới được.” Trần tẩu bị dọa choáng váng, cảm điện thoại lên đã nghĩ khẩn cấp gọi cho Đường Tắc An. Đồng Húc Hòa xông lên đi bắt lấy tay bà, liều mình lắc đầu. Cô không thể lại phiền toái Đường Tắc An, tại thời khắc anh quay đầu rồi đi kia, cô đã thề, không bao giờ nữa cùng anh gặp mặt, không bao giờ nữa ảnh hưởng đến anh. Cô, một người cũng có thể sống tốt, cô không cần anh lo lắng, không cần anh khổ xử, đây là phương thức duy nhất cô có thể báo đáp anh. “Nhưng là tình trạng của tiểu thư.” Trần tẩu đau lòng nhìn cô. Không có việc gì, tôi sẽ tốt. Khẩu hình của cô nói như vậy, cô cố gắng quên đi chua xót mà mỉm cười. “Làm sao có thể không có việc gì? Sau này tiểu thư có thể nói a! Cháu rốt cuộc muốn đem bao nhiêu khổ nuốt vào trong bụng đây? Đứa trẻ ngốc.” Trần tẩu ôm lấy cô, khổ sở không biết phải làm như thế nào cho phải. Cô tựa vào vai Trần tẩu, trong mắt có một tia chua xót. Nhân sinh vốn chính là khổ, may mắn cô từ nhỏ đã học được đem cái khổ nuốt vào như thế nào, lúc này đây cô cũng có thể sẽ vượt qua, cô có thể. “Ngày nhất định là áp lực tâm lý tạo thành, tôi dẫn tiểu thư đi hỏi bác sĩ, xem có phương pháp gì có thể chữa trị.” Trần tẩu sao lại nhìn không ra chương ngại tâm lí của Đồng Húc Hòa? Là tình yêu đem cô bức thành như vậy, tâm hồn nhỏ bé của cô dù không thừa nhận cũng không được, mới có thể để lại phản ứng trên thân thể. Cô nhẹ nhàng gật đầu một cái, tuy rằng biết rõ bác sĩ trị không hết bệnh của cô, nhưng vì làm cho Trần tẩu an tâm, cô vẫn là đáp ứng chạy chữa. Vì thế, nghỉ học nửa ngày, cô đi bệnh viện một chuyến, làm kiểm tra, kết quả cùng dự đoán từ trước của cô là giống nhau, là vấn đề tâm lý. “Cô đại khái cho rằng chính mình nói cái gì không nên nói, mới dùng phương thức này trừng phạt chính mình đi?” Bác sĩ hỏi như vậy. Là. Như vậy sao? Cô giật mình kinh ngạc, run rẩy ẩn trong yết hầu của chính mình. Bởi vì thô lỗ tình yêu với Đường Tắc An, cô mới biến thành như vậy sao? “Đừng quá trách cứ chính mình, trên đời này có rất nhiều sự việc đều không phải như cô tưởng, thị phi đúng sai, có khi chính là bản thân cô tự cho là đúng, người khác không cho rằng như vậy, kết quả cũng là do cô đa tâm làm hại chính mình chịu khổ.” Bác sĩ ôn hòa khuyên nhủ. Nếu có không có sai, kia Đường Tắc An vì sao phải đi? Cô cúi đầu không nói, cô cảm thấy mệt mỏi, cầm một ít thuốc, có trở lại trường học, tiếp tục đi học, bạn học cùng thầy giáo đều nghĩ thân thể cô không thoải mái, chỉ có Tạ Tường Nghị hiểu được mọi triệu chứng của cô căn nguyên là vì cái gì. “Nếu thương anh ấy, phải đi yêu a!

Bạn rốt cuộc đang sợ cái gì? Anh ấy có bạn gái thì thế nào? Anh ấy còn không có kết hôn, ai cũng có thể thương anh ấy. Hơn nữa, anh ấy rõ ràng chính là yêu bạn, tôi thật không hiểu các người là làm sao vậy?” Tạ Tường Nghị lợi dụng thời gian tan học, mang buồn bực ra nói với cô. Hai người yêu nhau cũng không cùng một chỗ, anh còn không có lên sân khấu đã bị phán cho một cú knockout thì biết dùng cái gì kham nổi? Cô lắc đầu, viết lên trên giấy: Tôi không thể yêu anh ấy, anh ấy cũng không thể yêu tôi. “Vì sao? Bởi vì thân phận, địa vị? Bạn làm sao lại tự ti như vậy? Là cô nghĩ thì thế nào? Bạn so với bất luận kẻ nào đều vĩ đại hơn, tư chất thông minh, lại thiện lương ôn nhu, một chút cũng không thua kém những người khác.” Tạ Tường Nghị khẳng định. Cô bất giác nhìn cậu, cậu là người tốt, cô lần trước lợi dụng cậu, cậu cũng không tức giận, vẫn là giống như cũ đối với cô rất tốt, làm cho trong lòng cô cảm kích lại thật có lỗi. “Đừng nhìn tôi như vậy, tôi kỳ thật rất muốn đem bạn đoạt lấy, đáng tiếc tình yêu là bằng cảm giác, bạn đối với tôi không có cảm giác, tôi cho dù đi tìm Đường Tắc An một mình quyết đấu cũng không cần.” Tạ Tường Nghị ảo não thở dài. Tình yêu nếu có thể dựa vào đánh một trận mà quyết định thắng bại thì tốt rồi, ít nhất thật muốn đánh nhau, cậu cũng không nhất định thất bại dưới tay Đường Tắc An. Cô vỗ nhẹ cậu một chút, mỉm cười. Cậu quay đầu nhìn cô, thương tiếc nói: “Không nghĩ cười cũng đừng cười, tôi lại hy vọng bạn muốn khóc thì cứ khóc, phát tiết một chút, đừng ôm buồn mà thành làm hỏng chính mình.” Cô giật mình, gục đầu xuống. Nếu có thể, cô cũng muốn khóc lớn một hồi, nhưng từ sau khi Đường Tắc An rời đi, cô sẽ thấy cũng khóc không được. Ngực giống bị cái gì chặn lại, cô hòng chua xót cùng đau đớn, liền như vậy khóa chặt lại, buồn, chậm rãi chiếm lấy lòng của cô, tình yêu của cô, thanh âm của cô. Nỗi đau này, cô không biết mất bao lâu mới có thể chữa lành, có lẽ đến chết cũng không hết được. Một trận gió lạnh thổi qua, làm bay mấy sợi tóc, cô co rúm lại một chút, dựa vào bên hành lang, nhìn lên phía bên ngoài phòng học có vài bóng cây cao. Tháng mười hai, trên núi hắc đã là một mảnh khô vàng, trong thành thị lá cây lại còn kiên trì đến một chiếc lá xanh biếc cuối cùng, phảng phất không muốn lìa cành rồi đi, biện mệnh cũng muốn chống đến thời khắc cuối cùng. Đang trong trầm tư, cô đột nhiên nhìn thoáng xuống sân thể

dục đối diện với tường vây ở biên dưới tầng cây, có một bóng người cao gầy, đang ngóng nhìn về phía cô. Cô trừng lớn hai mắt, cả người cứng đờ. Đó là. “Húc Hòa, bạn làm sao vậy?” Tạ Tường Nghị thấy cô là lạ, ngạc nhiên hỏi. Cô không có trả lời, ánh mắt khóa tại bóng người kia, sau đó giống như người điên, dọc theo hành lang chạy như điên. “Uy, Đồng Húc Hòa! Bạn làm sao? Uy.” Tạ Tường Nghị hoảng sợ, lập tức đuổi theo cô. Không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của các bạn học khác, cô lao xuống hành lang, trực tiếp xuyên qua sân thể dục, nhưng là khi cô đi tới phía dưới tầng cây, người kia cũng đã chẳng biết đi đâu. Cô không ngừng thở gấp, ở mấy người xung quanh hỏi tìm, vẻ mặt lo lắng. “Đồng Húc Hòa, bạn đang tìm cái gì?” Tạ Tường Nghị cảm thấy vai cô hơi. Là anh! Là Đường Tắc An! Anh đến đây! Cô không thể nói ra tiếng, chính là càng không ngừng tìm kiếm, trái tim đập cấp tốc phồng lên cuồng loạn. Nguyên lai. Cô là nghĩ như vậy thấy anh! Rất mong muốn gặp được anh a! Nhưng là cô không thấy, rõ ràng vừa rồi còn ở đây, lại tránh đi. Ở nơi nào? Anh ở nơi nào? Nếu không nghĩ nhìn đến cô, anh vì sao còn muốn đến? Vì sao. Giống như đứa nhỏ không tìm thấy người thân, cô không ngừng đảo quanh qua lại, vẻ mặt kinh hoàng bất lực. Tạ Tường Nghị cũng nhìn không được nữa, xông lên trước bắt lấy cô, nói to: “Bạn không cần tìm! Húc Hòa. Anh ấy không ở nơi này, anh ấy cần bản không có đến, cũng không khả năng đến, là bạn nhìn lầm rồi! Nhìn lầm rồi!” Cô đột nhiên dừng lại, ngây ngốc ngạc nhiên nhìn cậu. Đường Tắc An. Không có tới sao? Người vừa nãy, không phải anh sao? Tạ Tường Nghị tâm thu lại, nhìn không được đem cô kéo vào trong lòng, đối với vẻ si ngốc của cô có chút tức giận. “Làm ơn đi, bạn đừng nghĩ đến anh ấy nữa, buông tha chính mình đi!” Cậu gầm nhẹ. Không cần nghĩ đến anh? Cô cũng không nguyên nghĩ đến a! Nhưng là tâm không chịu không chế, não không chịu không chế, tưởng niệm. Không chịu không chế. Cô, sớm không phải là chính mình, hiện tại chứa tể của Đồng Húc Hòa cô, chỉ có Đường Tắc An, chỉ có anh mà thôi! Nhưng là chứa tể vừa đi, cô cũng thành vật bị đánh mất, không có người nhận thức, trừ bỏ chờ đợi, trừ bỏ tưởng niệm, cô còn có thể làm gì bây giờ? Còn có thể làm gì bây giờ. Mở miệng ra, một tháng qua yết hầu cô đều phát không ra tiếng, rốt cục khóc lên bị thương trong lòng. “A.” Bên ngoài tường vây, Đường Tắc An một thân y phục màu đen, đối diện mặt tường, lẳng lặng đứng, tay phải anh nắm chặt thành quyền, khuôn mặt tuấn tú buồn ngủ, vẻ mặt thống khổ cùng áp lực. Anh không nên tới, cho dù tưởng niệm đến đau lòng, cũng nên nhìn xuống, bởi vì sau khi nhìn thấy cô, tâm càng đau. Trời biết anh muốn dùng nhiều khí lực, mới có thể ngăn cản chính mình đi vọt vào ôm lấy Đồng Húc Hòa. Phải dùng sức mạnh của ý chí, mới có thể khắc chế chính mình không ghen tị với Tạ Tường Nghị. Nhưng là anh cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể vụng trộm đến trường học nhìn cô, vụng trộm đứng ở chỗ này, chịu đựng sự dày vò của nội tâm. Một tháng này anh là như thế nào chống đỡ được, anh không biết, anh chỉ biết là trong đầu anh lúc nào cũng nghĩ đến cô, lo lắng cho cô, không gỡ bỏ xuống được. Từng nghĩ đến tránh mặt cô thì có thể bình tĩnh, sau khi rời đi mới phát hiện, không thấy được cô, so với trước kia ngược lại càng nhớ mạnh liệt, càng không thể tự kiềm chế. Hoặc là, ngay từ đầu không nên mang cô về ở cùng, nếu anh chỉ nặc danh giúp đỡ cô, như vậy bọn họ sẽ không quen biết, không có cùng xuất hiện, lại càng không yêu thương lẫn nhau. Đây đều là lỗi của anh, là quyết định sai lầm của anh, nên hận khổ chính mình, cũng hận khổ Đồng Húc Hòa, từng thể muốn đem những thứ cô mất đi toàn bộ trả lại cho cô, nhưng là kết quả là, anh trừ bỏ thương tổn cô, cái gì cũng không làm được cho cô. Cùng anh ở một chỗ trong khoảng thời gian này, cô chưa từng khoái hoạt. “Tổng giám đốc, cần phải đi, Lí tiểu thư còn đang chờ anh thử lễ phục.” Giang thư ký đi vào phía sau anh thúc giục. Anh ngăn ra, thu lại tâm tư, hơi nhíu mày, xoay người đi hướng xe, cước bộ có phần nặng nề, nhưng lại kiên quyết. Hiện tại, việc duy nhất anh làm được vì Đồng Húc Hòa, chính là cắt đứt ràng buộc giữa cô và anh. Anh cùng Lí Thụy Vân kết hôn, sau đó, làm cho Đồng Húc Hòa hoàn toàn quên anh. Cũng làm cho chính mình hoàn toàn hết hy vọng. Đường Tắc An muốn kết hôn! Đồng Húc Hòa ngây ngốc nhìn tin tức trên máy tính, không có biểu tình, cũng không có phản ứng, tâm, sớm đau đến chết lặng. Trần tâu không cho cô biết, giấu đi báo chí mấy ngày nay, nhưng là Trần tâu không biết, tin tức trên máy tính so với báo chí còn nhanh, còn chi tiết hơn. Hơn nữa, tập đoàn Thịnh Đường coi như là đại tập đoàn tài chính lớn trong nước, truyền thông đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, cố gắng đem gia thế của Đường Tắc An cùng Lí Thụy Vân nhất thanh nhị sở*, lớn hơn nữa là miêu tả hôn lễ này sẽ có bao nhiêu long trọng, bao nhiêu xa hoa. *nhất thanh nhị sở: phân tích rõ ràng chỉ li từng chút. Trong tin tức còn có ảnh chụp nam nữ nhân vật chính mặc thử lễ phục cười sang trọng dắt tay nhau cùng xuất hiện, thoát nhìn tựa như vương tử cùng công chúa, môn đăng hộ đối, cũng thực. Xa xôi. Kia không phải thế giới của cô, một khắc này cô càng hiểu, cô cùng Đường Tắc An trong lúc đó có bao nhiêu khác biệt. Cho nên, anh không thể yêu nàng, cô cũng không dám yêu anh. Run run đem màn hình (máy tính) đóng lại, cô ghé vào trên bàn học, sớm đã bị đau đầu, giờ càng thêm không khoẻ. Di động ở một bên đột nhiên vang lên chuông báo có tin nhắn, cô chậm rãi ngừng đầu, cầm lấy di động, là tin nhắn của Tạ Tường Nghị gửi đến. Bạn có khỏe không? Có cần hay không tôi đi cùng bạn? Trong mắt cô hiện lên một đám sương, Tạ Tường Nghị thật là một nam nhân thân thiết mà tốt bụng, vì sao cô không thể yêu thương cậu ấy? Vì sao. Lại tự mình chuốc lấy cực khổ đi yêu thương một người không nên yêu? Đang muốn trả lời tin nhắn nói cô không có việc gì, nhưng cô lại theo thói quen tính ẩn vào hộp thư dự bị, sau đó, chính mình liền gạt mình. Hộp thư dự bị đã lưu trữ đầy mà cô không dám gửi đi, người nhận đều là Đường Tắc An. Đường Tắc An đưa cho cô di động này, muốn cô có việc thì gọi cho anh. Nhưng cô chưa từng gọi cho anh, chỉ ở trong di động lưu lại một số tin nhắn, sau đó lại giữ nguyên, chưa bao giờ lời ra. Trên thực tế, những tin nhắn này nội dung đều giống nhau, chỉ có ba chữ – Em yêu anh. Ba chữ này, cô vĩnh viễn không thốt lên được thành lời, chỉ có thể lẳng lặng khóa ở trong điện thoại, không thể nào gửi đi. “Đường Tắc An, Đường Tắc An.” Cô đối với di động, nhỏ giọng gọi, nhớ kỹ, thanh âm đều là vô tận tưởng niệm. Đột nhiên, như là đáp lại cô, chuông cửa vang lên, cô kinh ngạc ngẩng đầu, tâm đột nhiên nhảy dựng. Đã trễ thế này, là ai tới? Chẳng lẽ. Là anh sao? Kích động lao ra khỏi phòng, đi ra phòng khách, cô dùng sức mở cửa chính ra, lập tức ngây dại. Không phải anh. Là Lí Thụy Vân! “Thật có lỗi, đã trễ thế này còn quấy rầy, bất quá tôi là đến tặng đồ.” Lí Thụy Vân nói xong đi vào phòng khách. Cô đóng cửa lại, bắt an phỏng đoán li do Lí Thụy Vân đến. “Tắc An nhưng lại đem này gian phòng ở này tặng cho cô, anh ấy đối với cô thật đúng là tốt đến thế nào, tốt đến làm cho tôi ghen tị nha!” Lí Thụy Vân nhìn quanh này gian phòng cao cấp hơn năm mươi mét vuông, phát ra thanh âm chắc chắn. Cô không dám tiếp lời, lẳng lặng ngồi ở một bên. “Tôi nói cho anh ấy, đối với một nữ nhân quá tốt, là thực dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm, cho dù là nữ nhân mới mười tám tuổi.” Lí Thụy Vân xoay người, lợi hại nhìn thẳng cô. Cô chột dạ co quắp cúi đầu, tổng cảm thấy hôm nay Lí Thụy Vân nói nhiều đến chuyện này. Chẳng lẽ. Cô ấy đã phát hiện cái gì sao? “Tắc An thu dưỡng cô, thuần túy là thuận tình đã gặp cô, cô nếu biết cảm ơn, không nên làm ra những chuyện phiến toái khiến anh ấy khó xử. Cô còn trẻ, về sau sẽ gặp được rất nhiều nam nhân tốt, không cần vội vã đem tình cảm định vị, sau đó xả ra một đồng sự tình.” Lí Thụy Vân nói thẳng. Cô thân mình chấn động, Lí Thụy Vân quả nhiên đã biết. “Tuy rằng Tắc An cũng chịu ảnh hưởng từ cô, tâm tình có chút lay động, bất quá anh ấy nói với tôi, kia chính là anh ấy nhất thời bị mê hoặc, hiện tại anh ấy đã thanh tỉnh, cho nên quyết định cùng tôi kết hôn.” Đường Tắc An đối cô chính là nhất thời mê hoặc sao? Nụ hôn cuồng nhiệt kia, ánh mắt thâm sâu, chính là mê hoặc a. “Anh ấy kỳ thật rất hy vọng cô tham dự, lại không tiện tự mình đến mời, cho nên bảo tôi đến một chuyến, đem thiệp cưới giao cho cô.” Lí Thụy Vân nói xong theo bao da lấy ra thiệp cưới, đưa cho cô. Sắc mặt cô khẽ biến, Đường Tắc An muốn cô tham dự tiệc cưới của bọn họ? “Cô hãy đi! Chúng tôi cần sự chúc phúc của cô.” Lí Thụy Vân ra vẻ hào phóng. Trừng mắt nhìn thiệp cưới khoa trương lóe sáng đến chói mắt, cô thật lâu không thể đưa tay ra tiếp nhận. Vì sao muốn như vậy? Vì sao lại đem miệng vết thương đã lâu của cô xé rách ra? Anh biết rõ cô sẽ chịu không nổi, biết rõ. Đây căn bản chính là khổ hình. “Người giám hộ của cô muốn kết hôn, cô không thể vắng mặt đi? Hơn nữa, anh ấy thu dưỡng cô, chữa khỏi mặt cho cô, lại cấp cho cô đi học, làm cho cô nhiều như vậy, cô không thể tự mình đến vì anh ấy mà chúc mừng sao?” Lí Thụy Vân đến gần cô, chờ cô nhận lấy. Người giám hộ! Đúng vậy, Đường Tắc An là người giám hộ của cô, anh đã vì cô làm rất nhiều, cô nếu không đi, sẽ không đúng với anh. “Được. Tôi sẽ đi.” Cô đem thiệp cưới nhận lấy, thấp giọng đáp ứng. “Tôi đã giúp cô đặt một bộ lễ phục tốt, ngày mai sẽ đưa tới cho cô, cho nên chuyện trang phục cô không cần quan tâm.” Lí Thụy Vân cười có chút biến hoá kỳ lạ. “Cám ơn.” Ngay cả quần áo cũng giúp cô chuẩn bị tốt, xem ra cô không thể không đi. “Tốt lắm, tôi phải đi rồi, chúng ta hôn lễ gặp lại.” Lí Thụy Vân rời đi, lưu lại cô một mình thống khổ mở ra thiệp cưới, nhìn hai người thành một đôi ở bên trong thiệp cưới, tâm địa rồi rầm đau đớn. Cô sẽ đi tham dự hôn lễ của anh, nếu đây là anh hy vọng. Nhưng, đây sẽ là lần cuối cùng cô nghe anh an bài, một lần cuối cùng.

Chương 8

Hôn lễ so với tưởng tượng của Đồng Húc Hòa còn lớn hơn rất nhiều, từ cửa lớn của khách sạn liền chứa đầy kín, nghe nói đó là hoa hồng trắng mà Lí Thụy Vân yêu thích nhất, còn thiết kế một đạo hoa lệ hình tròn khi cầu ở cửa, bên cạnh, trong ảnh chụp chủ rể cùng cô dâu cười đến thực ngọt ngào. Đồng Húc Hòa thấy ở cửa phía xa Đường Tắc An đang tiếp đón khách đến. Ở dưới ngọn đèn, anh một thân tây trang khi xuất, xem ra anh rất anh tuấn, diện mạo bất phàm, trên mặt lộ vẻ lãnh đạm mà vẫn lễ phép mỉm cười, anh giơ tay nhắc chân đều toát ra khí thế của công tử quyền quý vô cùng tuyệt. Hơn một tháng không thấy, anh khí sắc không khác, xem ra anh vẫn rất khá, vẫn chưa đem cô để ở trong lòng, cũng..... Không hề bị mê hoặc. Nguyên lai, thống khổ, đau thương, chỉ có một mình cô. Cô, rất nhanh sẽ bị anh quên đi, tựa như từng bị mọi người quên đi..... Đây là mục đích anh gọi cô đến sao? Hung hăng muốn làm cho cô hiểu, anh đã cùng cô phân rõ giới tuyến, không hề để ý đến cô. Cô đau đầu mẫn liệt, yết hầu nóng rát, lui thân mình, đi bước một lui về phía sau, chỉ cảm thấy rất lạnh, rất muốn chạy trốn..... Nhưng, đúng lúc này, Đường Tắc An nhìn thấy cô. Khiếp sợ cùng kinh ngạc đều hiện rõ ở trên mặt anh, có một cái chớp mắt như vậy, anh nghĩ đến chính mình bị hoa mắt, tưởng niệm quá mà sinh ra ảo giác. Chiếc thắt lưng cao màu bạc trên bộ lễ phục, bên ngoài là áo khoác màu đen, sờ sờ động lòng người, cô đứng ở trong gió lạnh, vẻ mặt thể lương bất lực, u oán tuyệt vọng nhìn anh..... Húc Hòa?! Đang kinh hoàng, liền thấy một nam nhân là tân khách ở hành lang tiến vào đụng phải Đồng Húc Hòa, cô nghiêng ngã một chút, ví da nhỏ trong tay bị rơi xuống. “Thực xin lỗi, cô không sao chứ?” Nam nhân kia thật có lỗi đỡ lấy cô, cũng giúp cô nhặt ví da lên. Đường Tắc An thể này mới phát hiện, không phải ảo giác, Đồng Húc Hòa nhưng lại thật sự ở trước mặt anh! Thật sự đến hội trường hôn lễ của anh! Nhất thời, anh giận tái mặt, bước đi hướng cô, một phen đã đem cô theo bên người nam nhân kia kéo ra. Đối phương hoảng sợ, nhưng anh lại nghiêm mặt, không nói hai lời, cầm nhanh cổ tay cô, thoát đi khỏi đám người, trực tiếp đi vào khách sạn, vọt thẳng đến thang lầu, mới bỏ cô ra, tức giận thấp giọng nói: “Em tới nơi này làm cái gì?” “Tôi..... Tôi tham dự hôn lễ của anh.....” Đồng Húc Hòa ủy khuất xoa cổ tay bị đau, không ngừng thở phào. “Ai kêu em tới? Em căn bản không nên xuất hiện ở đây!” Anh cả giận nói. “Vì sao hỏi tôi? Không phải là anh..... Ra lệnh cho tôi đến sao?” Cô trừng mắt nhìn anh, thanh âm đã bắt đầu nghẹn ngào. Lâu không nhìn thấy mặt, anh thế nào lại dùng thái độ hung ác như vậy đối với cô sao? Cô cũng không phải đến trộm đến thưởng, anh đang sợ cái gì..... “Anh? Anh làm sao có thể tìm em đến? Anh căn bản.....” Anh nói đến một nửa, sợ run một chút, lập tức hiểu được là ai đang làm trò quỷ, khuôn mặt tuấn tú che kín con tức giận. “Là Lí Thụy Vân đi? Là cô ấy đi tìm em tới?” “Mặc kệ là anh hay là cô ấy, các người muốn tôi đến, tôi sẽ, anh còn có cái gì không hài lòng?” Đồng Húc Hòa tức giận hỏi. “Anh không biết Thụy Vân đang làm cái gì, nhưng đây là hôn lễ của anh, anh không hy vọng em ở đây, trở về!” Anh tức giận quát. Trước mặt cô, hôn lễ này anh như thế nào kết được đây? Chỉ là như vậy nhìn cô, ý chí của anh đã bắt đầu dao động, nếu chờ một chút nữa khi hôn lễ bắt đầu mà cô ở đây, anh thật sự không dám chắc chính mình có thể cùng Lí Thụy Vân đi hết thăm dò được không. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng xanh, hốc mắt phỉm hồng. Anh là sợ cô làm anh mất mặt sao? Vẫn là cho rằng cô không có đủ tư cách đến chúc phúc? “Yên tâm, tôi..... Cũng không phải tới gây rối, tôi là thiết tình thành ý..... Đến chúc phúc anh..... Hy vọng hai người mãi mãi hạnh phúc.....” Những lời này, mỗi một chữ giống như một nhát dao, cắt bỏ đa nghi, mới có thể theo trong miệng nói ra. Cô chúc phúc anh? Thật châm chọc a! Điều anh không mong muốn nghe nhất, chính là lời chúc phúc của cô..... Ngực anh căng thẳng, sống chết nắm chặt tay nếu không sẽ vuron ra vuốt ve tay cô. Húc Hòa, không cần thương tâm, không cần khổ sở, anh hiện tại làm gì, đều là vì tốt cho em, em hãy quên anh đi! Xin em..... Anh đây là hung thủ ở trong lòng em không thể xóa đi! Tâm anh hò hét như thế, lại cái gì cũng không có thể nói, chỉ có thể thật sâu hô hấp, cố ý lãnh đạm nói: “Cảm ơn lời chúc phúc của em, anh nhận, trở về đi! Về sau, có việc gì anh sẽ thông qua luật sư tìm em, chúng ta không cần gặp lại.” Không cần gặp lại..... Anh đã không nghĩ gặp lại cô..... Cô giật mình, trong phút chốc máu cô như nước bị tháo chảy ngược, tâm khổ cực cố gắng chống lại giờ khắc này, rốt cục cũng bật thốt lên. “Ha..... Ha..... Cười thật tốt.....” Cô nở nụ cười, khóc nở nụ cười. Anh ngạc nhiên nhìn cô chăm chăm, trái tim không ngừng ứ lên đau đớn. “Nếu..... Vội vã muốn thoát khỏi tôi như vậy, lúc trước anh không nên nhận nuôi tôi, không nên mang tôi đến Đài Bắc, không nên xuất hiện ở thôn Nghênh Hi, không nên xuất hiện ở trước mặt tôi.....” Cô không hề ẩn nhẫn, muốn đem tất cả trong lòng oán, trong lòng hận, trong lòng đau, toàn bộ nói ra. “Húc Hòa.....” Anh biết, này hết thảy đều là lỗi của anh, cho nên anh mới liều mình muốn bù lại..... “Nếu không phải anh bắt buộc tôi đến đây, tôi sẽ không trở nên buồn cười như vậy, sẽ không thay đổi thành chi một chút cũng không giống chính mình, lại càng không yêu thương anh.....” Giống như kháng nghị, cô lớn tiếng kêu lên. “Không cần nói!” Anh kinh hô. Anh không dám nghe, không thể nghe, không nên nghe cô nói yêu anh! “Vì sao không nói? Tôi càng muốn nói, em yêu anh em yêu anh em yêu anh.....” Cô điên cuồng mà hô to. “Không thể! Em không thể yêu anh! Tuyệt đối không thể!” Anh tiến lên bắt lấy vai của cô, lớn tiếng quát bảo cô ngưng lại. “Vì sao không thể? Vì sao không thể yêu anh? Nói cho em biết vì sao?” Cô gầy dựa cuồng hô, nhiệt độ không ngừng tăng lên làm cho cô mất đi lý trí. “Yêu thương anh, em sẽ rơi vào địa ngục, anh không thể hại em cũng giống như anh, không ngừng chịu sự tra tấn của tâm can.....” Anh nhíu mi đau đớn. “Em đã muốn ở địa ngục! Anh không biết sao? Bởi vì anh, em..... Đã sớm đã muốn..... Ở tại địa ngục.....” Thanh âm cô khàn khàn hóa thành đau khổ khóc nức nở. Anh kinh hãi trừng mắt nhìn cô, bị nước mắt của cô đã kích, nội tâm đau triệt để. Mặc kệ làm như thế nào, đều vẫn là làm tổn thương cô sao? Không thể yêu cô, lại không thể không yêu cô, anh nên làm cái gì bây giờ? Xúc động đang muốn đem cô ôm vào trong lòng, cửa thang lầu đột nhiên bị đẩy ra, Giang thư ký cùng nhân viên cuốn bị cho công việc kết hôn đang lo lắng đi vào. “Tổng giám đốc, đã đến giờ, nên đi thôi.....” Giang thư ký nhìn thời gian, gấp giọng thúc giục, cũng chỉ trích liếc mắt nhìn Đồng Húc Hòa một cái. Đường Tắc An ngăn ra, khuôn mặt tuấn tú nhăn lại, buông cô ra. Đã không có đường lui, anh không thể lại nghĩ nhiều, chỉ có thể nói cho chính mình, làm như vậy là đúng, đúng..... “Giang thư ký, đưa Húc Hòa trở về.” Anh ra mệnh lệnh. Đồng Húc Hòa thân mình run rẩy một chút, cô biết, tình yêu của cô, phải dừng ở đây. Đường Tắc An đã quyết định ra khỏi cuộc sống của cô, sẽ không quay đầu. “Vâng.” Giang thư ký hướng sang Đồng Húc Hòa, lãnh đạm nói: “Đồng tiểu thư, mời.” “Không cần, tôi tự mình trở về được.” Cô hít một hơi, thẳng lưng, không muốn làm cho chính mình thoát nhìn giống như người ăn xin đáng thương, tình yêu của cô, cho dù không có kết quả, cũng không thể mất đi tồn nghiệm. Dứt lời, không đợi Đường Tắc An đáp lại, cô đã đẩy cửa lao ra ngoài thang lầu. Đường Tắc An theo bản năng bước ra từng bước, lại dừng lại. “Tổng giám đốc.....” Giang thư ký quay đầu hỏi, lại phát hiện sắc mặt anh kịch liệt đau đớn giống như vừa mất đi thứ quan trọng nhất. “Quên đi, chúng ta vào đi thôi.” Anh thờ dài, thông thả đi ra ngoài, chuẩn bị đi đến hội trường của hôn lễ. Nhưng mà, anh mới đi đến đại sảnh khách sạn, rõ ràng thấy ở cửa có một đoàn hỗn loạn ầm ỹ, rất nhiều phóng viên cầm microphone vây quanh Đồng Húc Hòa đang muốn rời đi, tranh nhau phỏng vấn. “Cô chính là Đồng Húc Hòa đi? Xin hỏi cô cùng Đường Tắc An chân chính là có quan hệ gì?” “Nghe nói anh ấy đi riêng đến thôn Nghênh Hi đem cô về nhận nuôi, đem cô giấu ở chỗ ở của anh ấy.....” “Có người nói mặt cô trước kia bị bỏng, là thật sao?” “Anh ấy hôm nay muốn kết hôn, cô có cảm tưởng gì không.....” Đường Tắc An thần tình kinh biến. Đây là có chuyện gì? Rất nhiều phóng viên làm sao có thể chạy đến nơi đây? Lại làm sao có thể biết được chuyện Đồng Húc Hòa? Lừa

giận trong anh bật ra, lập tức đã nghĩ xông lên phía trước, lại bị Giang thư ký dùng sức giữ lại. “Không thể, tổng giám đốc, anh hiện tại đi qua liền xong rồi!” Giang thư ký nói. “Tránh ra!” Anh hô lên, ra sức giãy dụa. “Anh hiện tại đi qua tương đương với trùng kẻ, tôi nghĩ, đây là có người có ý tính kẻ muốn chinh anh.....” Giang thư ký ý bảo hai nam nhân viên cùng gia nhập, giữ Đường Tắc An lại. Anh trong lòng nghiêm lại, có người tính kẻ? Sẽ là ai? Là ai? “Anh nên đi vào trước, đừng gây chuyện.” “Nhưng là.....” Anh nóng vội, làm sao một mình Đồng Húc Hòa có thể đối mặt với đám lang sói truyền thông này? “Đừng quên, hôm nay là ngày anh kết hôn, anh hãy vì mặt mũi của Đường gia cùng Lý gia mà suy nghĩ.” Giang thư ký nghiêm túc khuyên răn. Anh nhìn những người đứng ở phía xa, về mặt của cha anh đã sớm xanh mét, cùng với vợ chồng Lý gia, tâm nhất thời trầm xuống, chỉ cảm thấy có gánh nặng ngàn cân chặn lên ngực. Anh vì trường bối của hai nhà mà suy nghĩ, không thể tại thời điểm mấu chốt lại phạm lỗi, phải không? “Đi, mau vào đi, nơi này tôi sẽ xử lý.....” Giang thư ký đưa anh đến hướng hội trường liêu minh đẩy mạnh đi. Anh chịu đựng đau đớn, cứng ngắc xoay người, lại ở cùng thời gian, anh tình tường nghe thấy thanh âm mông manh của Đồng Húc Hòa. “Tôi..... Không biết ai là Đường Tắc An, tôi cho tôi bây giờ cũng không nhận thức anh ấy, anh ấy..... Cùng tôi không hề có quan hệ, đến chết..... Cũng không có quan hệ.....” Đứng bất động, trong lòng anh như có một sợi dây thừng trói buộc, như muốn chặt đứt! Khẩu khí quyết tâm đoạn tuyệt của Đồng Húc Hòa, đâm xuyên qua trái tim của anh. Bị người mình yêu thương nói không có quan hệ, nguyên lai đau đến như vậy, một cái chớp mắt này anh mới hiểu được, anh trước kia khi đem cô đẩy ra, có bao nhiêu tàn nhẫn..... “Làm sao có thể không có quan hệ? Cô không phải cùng Đường thiếu ở chung sao?” Phóng viên vẫn là không buông tha Đồng Húc Hòa, tiếp tục truy vấn. “Cô là vì bảo vệ Đường thiếu mới nói như vậy đi?” “Nghe nói Đường Tắc An là người giám hộ của cô, các người như vậy không phải muốn làm không chỉ là.....” Một câu sau so với một câu trước còn quá đáng hơn, giống như mũi tên vô tình hướng Đồng Húc Hòa đâm tới, hơn nữa tia sáng huỳnh quang chiếu loạn xạ, mọi người ơ ơ ờ ờ càng không ngừng cười phúng, loại cảm giác này, giống như giấc mơ trước đây tái hiện lại, cô bị người trong thôn vây đồ cười nhạo đủ loại, cùng giờ phút này cảnh tượng cũng như vậy, khủng hoảng cùng thống hận trong cô đã đạt tới cực hạn, người lung lay sắp đổ nên cô liêu minh tưởng thoát đi. Nhưng phóng viên cùng nhiếp ảnh gia lại ác ý chặn đường đi lại, không cho cô thoát đi. Ngay tại bề bộn bên trong, không biết ai đã đụng vào cô, cô sớm đã hư chiến vô lực, thân thể rốt cuộc chống đỡ không được, chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, cả người ngã đi, ngã xuống đất. Đường Tắc An khiếp sợ đau lòng nhìn một màn này, rốt cuộc bất chấp tất cả cấm kỵ cùng áy náy, tất cả thị phi đúng sai, ra sức thoát khỏi Giang thư ký cùng mấy người nhân viên, một bước dài tiến lên, tách đám người ra, đi vào bên người cô, lo lắng nhẹ vỗ về khuôn mặt nóng bỏng của cô, anh mới giật mình thấy cô phát sốt rất cao..... “Húc Hòa.....” Làm sao có thể sơ ý như vậy, nhưng lại nhìn không ra cô đang bị bệnh? Cô là ốm bệnh mà cô đến, anh lại đối với cô như vậy..... Anh tự trách và hối hận, tay đưa ra, trước mặt rất nhiều người, đem cô ôm vào ngực rồi đứng lên. Tất cả phóng viên cùng mọi người vây xem đều ngây dại. Đường gia cùng Lý gia cũng há hốc mồm cứng lưỡi. Hôm nay chú rể sắp kết hôn, lại ôm một nữ nhân khác?! “Cút ngay, đừng chặn đường.” Anh sắc bén trừng mắt nhìn những người chung quanh, lạnh lùng hô. Mọi người không tự giác tránh ra tạo thành một đường, một phóng viên dẫn đầu có phản ứng, chạy nhanh chụp được này hình ảnh, ngay sau đó tia sáng huỳnh quang đăng lại tiếp tục lóe sáng, nháy lên không ngừng. “Tắc An! Con muốn đi đâu?” Cha Đường Tắc An kinh sợ hướng đến anh hô to. Anh quay đầu nhìn cha mình, kiên định nói: “Cha, thực xin lỗi, con không thể cùng Thụy Vân kết hôn, bởi vì người con yêu, là cô gái này.” Công khai thông báo tình yêu, lại một lần nữa làm cho cửa lớn khách sạn nguyên bản là náo nhiệt nhất thời lặng ngắt như tờ. Anh biết sự tình nhất định sẽ biến động rất lớn, nhưng anh đã mất đi sự kiềm chế, nếu muốn hấn dứt bỏ Đồng Húc Hòa, anh thà rằng chính mình xuống địa ngục. Dù sao, anh đã sớm ở địa ngục, từ thật lâu thật lâu trước kia, đã ở chỗ này. Không có lưu lại lâu, anh ôm Đồng Húc Hòa đã mất đi ý thức, ở trước mắt bao người, ngang nhiên rời đi. “Xôn xao!” Một trận huyền náo xôn xao lại lần nữa nổi lên, các phóng viên hưng phấn này chính là đại siêu cấp bát quái, trường bối của hai nhà cùng bạn bè thân hữu vô cùng kinh hoàng cùng tức giận vội vã thu dọn tàn cục. Đang lúc tình hình hết sức hỗn loạn, Lí Thụy Vân lặng yên xuất hiện ở một góc, cô đã sớm cởi áo cưới, trên khuôn mặt xinh đẹp có tia phẫn nộ, thống khoái, thương cảm, tình ngộ, nhưng cũng có một tia thần nhiên được giải thoát. Chú rể mà tâm đã sớm bay mất, cô không cần. Hôn lễ này, ngay từ đầu chính là một trò khôi hài, tìm Đồng Húc Hòa đến, bất quá là muốn chấm dứt tất cả. Chính là, cô thế nào cũng không nghĩ tới, chỉ thả ra một chút điều tiếng, phóng viên truyền thông lại tựa như ruồi bọ tụ đầu bay đến cả một đoàn, càng không nghĩ tới, bọn họ thật thần thông quảng đại, lại có thể đào ra nhiều chuyện có liên quan Đồng Húc Hòa như vậy. Giấy không gói được lửa, bí mật của Đường Tắc An, có khả năng lực che giấu được bao lâu? “Kể tiếp, anh hãy tự mình đối mặt với vấn đề của anh, Đường Tắc An, anh lựa chọn một con đường chết, ai cũng cứu không được anh.....” Cô tự thì thào nói xong, sau đó, dứt khoát đem chiếc nhẫn kết hôn ở ngón áp út tháo ra, xoay người rời đi. Đồng Húc Hòa đứng ở trên vách núi đen, bốn phía là nước, âm u. Cô đang đợi mặt trời mọc, nhưng là mặt trời vẫn chậm chạp không chịu lên cao, cô rất hoảng, rất sợ, không biết còn phải chờ bao lâu. “Húc Hòa..... Húc Hòa.....” Có người đang gọi cô, thanh âm rất quen thuộc, cô trái phải nghe thật kỹ, lại nhìn không thấy đối phương. “Húc Hòa, lại đây, mau tới đây.....” Ở nơi nào? Người đó ở nơi nào? Cô lo lắng không thôi, cố gắng lắng nghe, mới phát hiện thanh âm đến từ cốc âm u phía trước sâu không thấy đáy. “Húc Hòa.....” Người đó, ở vách núi đen nhìn xuống thật sâu gọi cô. Cô giống như bị thôi miên, đi về phía trước từng bước, một cước đã nhẹ nhàng, mắt thấy cả người sẽ ngã xuống, đột nhiên, có người bắt lấy tay cô, đem cô kéo trở về. “Húc Hòa! Húc Hòa!” Cô hoảng sợ, nhất thời bừng tỉnh từ trong mộng. Ý thức mê mang vừa rồi cũng được thu về, cô chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên, chính là khuôn mặt của Đường Tắc An. “Húc Hòa! Tỉnh sao?” Anh ghé sát vào cô, giọng trầm thấp ôn nhu hỏi. “Anh.....” Đầu cô là một mảnh hỗn độn. “Có khỏe không? Có hay không chỗ nào không thoải mái?” Anh vuốt ve cái trán của cô, âm thầm thở một hơi dài nhẹ nhõm. Cô mê man hai ngày hai đêm, phải tiêm, phải truyền, vẫn là bất tỉnh, anh sốt ruột lần thứ hai mới bắc sĩ đến khám lại. Bác sĩ nói, cô bất tỉnh chìm vào trong giấc ngủ say trừ bỏ sinh bệnh, có một nửa là do do nhân tố tâm lý, có lẽ là chịu đã kích quá lớn nên không muốn tỉnh lại. Đã kích quá lớn? Anh vô cùng lo lắng, lại hối hận tự trách, nhìn xem anh đã đem cô bức thành bộ dạng gì? “Thử gọi cô ấy xem, cứ không ngừng kêu tên cô ấy, cô ấy sẽ tỉnh lại thôi.” Bác sĩ đề nghị như thế. Y theo lời dặn của bác sĩ, anh cầm tay cô, không ngừng gọi tên cô, cùng cô nói chuyện, rốt cục đem cô tỉnh lại. Ánh mắt Đồng Húc Hòa có chút nghi ngờ, cảm thấy không quá thích hợp, Đường Tắc An làm sao có thể ở bên cạnh cô? Anh không phải muốn..... Không phải muốn..... Kết hôn sao? Nhất tưởng đến kết hôn, cô dừng lại một chút, suy nghĩ nháy mắt liên kết đến tình cảnh lúc trước, Đường Tắc An nhẫn tâm trong lời nói, chính mình ở trước mặt rất nhiều người mà bất lực rồi ngã xuống, cô biến sắc, bỗng nhiên ngồi dậy, hoàn toàn thanh tỉnh. “Làm sao vậy?” Anh đỡ lấy cô. “Không đúng, anh..... Anh làm sao có thể ở trong này?” Cô tức giận đẩy anh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nghi ngờ vừa tức giận. “Anh đưa em trở về, em bị bệnh, hơn nữa mê man đã hai ngày.” Anh hỏi tưởng lại một khắc kia khi cô té xỉu, tâm lại hơi hơi co rút đau đớn. “Anh đưa tôi trở về? Kia..... Hôn lễ của anh đâu?” Cô kinh ngạc hỏi. “Hủy bỏ.” Anh nhìn cô chăm chăm. “Hủy bỏ? Vì sao?” Cô ngây dại. “Bởi vì, anh quyết định không trốn tránh nữa, quyết định đối mặt với tình cảm của chính mình, quyết định chính mình cùng người con gái mình yêu sẽ ở bên cạnh nhau.” Anh ôn nhu vuốt mấy sợi tóc của cô, nhẹ giọng nói. Anh quyết định? Lại là chỉ có chính anh quyết định? Chưa bao giờ hỏi một chút cảm nhận cùng suy nghĩ của cô, muốn yêu liền yêu, không yêu liền không yêu? “Đừng chạm vào tôi!” Cô lại lần nữa đẩy tay anh ra, oán hận gầm nhẹ: “Anh muốn đùa giỡn tôi sao? Mới nói không nghĩ gặp lại tôi, bảo tôi đi, hiện tại lại đột nhiên nói loại này..... Loại này nói.....” Anh đem cô trở thành cái gì? Nghĩ đến cô đã cố gắng đến, lại phải chịu tức là sao? “Thực xin lỗi, anh biết anh làm em tổn thương quá sâu.....” Đối với sự trách giận của cô, anh sớm đã chuẩn bị tâm lý. “Anh cho tôi một dao, lại giải thích..... Anh nghĩ rằng tôi cứ như vậy chấp nhận sao?” Cô đỏ mắt, trừng anh. Cô không hiểu được, anh cho cô một dao, chính anh cũng chịu một dao, cô có bao nhiêu đau, anh còn đau nhiều hơn nữa. Trong lòng anh than nhẹ, cũng không nghĩ nhiều lời, chính là ôn nhu hỏi: “Như vậy, muốn như thế nào em mới có thể nhận giải thích của anh?” “Anh không cần giải thích, bởi vì tôi đã muốn không có quan hệ với anh, không còn quan hệ gì.....” Cô cắn môi dưới, chuyển đầu tài, không nghĩ nhìn ánh mắt thâm trầm của anh, sẽ làm cho chính mình lay động. “Húc Hòa.....” “Không cần nói gì với tôi, anh đi đi!” Cô nhắm mắt lại, bối rối hô. “Húc

Hòa.....” “Tránh ra!” “Anh yêu em, Húc Hòa.” Anh nhẹ giọng nói. Cô kinh ngạc mở mắt ra, nín thở. Đường Tắc An nói..... Anh yêu cô..... Nói xong..... Câu này cô vẫn hy vọng có thể nghe miệng anh nói ra ba chữ đó chứ? “Anh yêu em.” Anh nói thêm một lần. Chậm rãi, cô quay đầu lại đầu, nhìn anh, muốn xác nhận không phải cô nghe nhầm, mà là thật sự anh đang nói với cô..... Ánh mắt anh chân thành tha thiết mà chắc chắn, vẻ mặt của anh như là hạ một quyết tâm đau đớn, làm lòng của cô toàn bộ nhảy lên. Không phải không hề có cảm giác, không phải không hề bị anh kích động, nhưng là nước mắt lại không chịu thua kém, ở trong mắt đảo quanh. Vì sao mỗi lần đối mặt anh, cô đều là người thua? Là vì cô yêu quá nhiều, liền mất đi lợi thế chuyển bại thành thắng sao? Vì sao mỗi lần đối mặt anh, cô đều là người thua? Là vì cô yêu quá nhiều, liền mất đi lợi thế chuyển bại thành thắng sao? “Anh sẽ không lại rời em đi nữa.” Anh giống như thề thốt. Hơi nước mờ mờ trong mắt cô, cô tưởng tức giận, muốn mắng anh, nhưng là nói ra cũng chỉ là yếu đuối, không hề có cốt khí, ủy khuất mà đáng thương hỏi câu – “Anh..... Đã muốn..... Có thể yêu em sao?” Thanh âm của cô có chút run rẩy. Anh hơi giật mình, ngực nhất thời tràn đầy thương tiếc, tay vòng ra, đem cô găt gao ôm vào. “Đúng vậy, không còn cái gì có thể ngăn cản anh yêu em, cho dù thiên lôi đánh xuống, anh cũng không sợ.....” Anh khàn khàn nói. “Em thì sao? Em cũng có thể yêu anh sao?” Cô khóc thút thút hỏi. Anh bị sự sợ hãi trong câu hỏi của cô làm tâm đau, nâng lên khuôn mặt của cô, cúi đầu dùng một nụ hôn dài ôn nhu thay thế cho câu trả lời. Cô nhắm mắt lại, nước mắt ngược lại càng không kiềm được, thành từng chuỗi nhào ra. Nguyên lai..... Rất hạnh phúc cũng sẽ rơi lệ..... Mỗi anh quỳ vào đôi môi của cô, ôn nhu hôn sợ làm đau cô, thật cẩn thận, giống như đang ôm ấp một bảo vật cỡ nào trân quý. Hai đôi môi giao nhau ngọt ngào, trái tim của cô kinh hoàng, tứ chi vô lực ngồi ở trong vòng tay của anh, cảm giác không an toàn từ trước tới giờ, bị nụ hôn hơi đau ở trên môi xóa đi, bước qua bóng ma trước đây bao phủ lấy cô, cũng vì yêu anh mà có thể tiêu trừ, cô rốt cục tìm được ý nghĩa tồn tại của chính mình, tìm được dũng khí để có thể sống..... Vì thế, cô hoàn toàn không phòng vệ dâng lên nụ hôn của chính mình, ngây ngô lại nhiệt tình đáp lại anh, hồn nhiên không biết động tác như vậy lại dễ dàng có thể làm cho một người đàn ông phát điên. Anh bị cô chọc cho tâm hoảng ý loạn, thờ hốc vì kinh ngạc, vội vàng đem cô đẩy ra, hơi thở khô trầm không thông. “Sao..... Sao?” Cô vội vàng hỏi. “Đồ ngốc! Anh thiếu chút nữa liền đem em ăn!” Anh đem cô ôm vào trong ngực, không dám khẳng định chính mình có hay không kiềm chế đến lúc cô tròn hai mươi tuổi mới chạm vào cô. Cô dán tại trong ngực anh, nghe thấy nhịp tim đập cấp tốc cuồng dã của anh, hiểu được ý tứ của anh, mặt đột nhiên thành một mảnh hồng hồng. Anh..... Cũng sẽ vì cô động tình sao? “Em còn không có khỏi hẳn, phải nghỉ ngơi thật tốt, cái gì cũng đừng nghĩ, biết không?” Anh cúi đầu hôn tóc của cô. Cô găt găt đầu. “Trong khoảng thời gian này em cũng đừng đến trường học nữa, chờ em hết bệnh rồi, chúng mình cùng nhau ra nước ngoài sống.....” Anh lại nói. Cô cả kinh, ngẩng đầu nhìn anh: “Ra nước ngoài? Vì sao?” “Ồ lại Đài Loan, cuộc sống của chúng mình đã trở thành một mớ phức tạp.” Anh không có nói rõ, nếu ở lại, cha anh tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha cho Húc Hòa, quan trọng hơn là, nếu ra nước ngoài, sẽ không có người đi đào móc làm mất đi cuộc sống âm áp của anh. Nếu có thể, anh vĩnh viễn cũng không muốn cho cô biết cái sự kiện kia. “Cha mẹ anh..... Rất tức giận đi?” Cô rất nhanh liền liên tưởng đến Đường Tắc An hủy hôn là cú đánh sâu vào Đường gia cùng Lý gia, gia tộc có tiền tài quyền thế như bọn họ, như thế nào không để ý mặt mũi được? “Ngày mai anh trở về một chuyến, có một số việc cần anh ra mặt thu xếp.” Hai ngày này tin tức ồn ào huyền ảo, tuy rằng hai nhà Đường Lý đều đề xuống thấp nhất để không đề cập tới, nhưng anh biết cha anh đang tìm anh, anh có trách nhiệm trở về gặp các vị trưởng bối nói một lần rõ ràng. “Anh trở về..... Không có việc gì đi?” Cô bắt đầu bất an. “Đừng lo lắng, anh sẽ xử lý tốt. Em phải ở nhà, điện thoại đừng nghe, ai tới cũng đều không cần mở cửa, hiểu không?” Anh dặn. “Biết.....” Cô rốt cục hiểu được, anh vì yêu cô, phải trả giá bao nhiêu, mà cô lại chưa bao giờ thay anh suy nghĩ, không hiểu anh phải giằng co, chính là một mặt vì yêu mà yêu..... “Không nên suy nghĩ bậy bạ, chỉ cần nhớ rõ anh yêu em là được rồi.” Anh nâng cằm cô lên, không hy vọng cô để tâm quá mức vào những chuyện vụn vặt. “Àn.” Cô nhẹ nhàng cười cười. “Ngủ đi.” Anh lại hôn hôn cái trán của cô, mới buông cô ra, đi hướng cửa phòng. “Tắc An.....” Cô gọi anh. Anh dừng lại, quay đầu nhìn cô. “Em yêu anh.” Cô thâm tình chân thành nói. Anh rung động đứng nhìn cô thật lâu, mới nói: “Anh biết, vẫn là biết nói.....” Hai người bốn mắt nhìn nhau, tình cảm sau đậm đều không nói ra lời. Nhưng là khi anh đi ra khỏi phòng của cô, đứng trước cửa phòng, anh lại để lại trái tim, nhìn không được hô hấp dồn dập. Vì sao cô càng yêu anh, tâm anh liền càng đau? Chẳng lẽ cảm giác tội ác trong lòng anh, vĩnh viễn không thể dùng tình yêu chữa khỏi sao? Tình yêu của bọn họ, nên làm thế nào cho phải? Anh hoàn toàn mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Chết Cũng Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đường Tắc An vội vàng cùng mọi người trong nhà bàn bạc, mỗi lần anh trở về nhà đều giống như tham gia chiến tranh khó khăn gian khổ. Đồng Húc Hòa không đành lòng, nhưng cũng không biết nên như thế nào giúp anh, chỉ có thể yên lặng ở một bên, khi anh mệt thì cho anh một cái hôn môi hay một cái ôm, an ủi anh quên đi tâm tình phiền muộn. Một tuần, hứng thú của báo chí đối với chuyện này vẫn là tăng không hề có giảm, nguyên nhân chủ yếu là thân phận của cô bị đưa ra tranh luận. Có người nói cô cùng Đường Tắc An trên danh nghĩa là người giám hộ và người được thu dưỡng nhưng chỉ là giả, hai người yêu nhau tựa hồ giống như loạn luân. Nhưng là có người nói trên văn bản pháp luật qui định rõ ràng, chỉ cần cha mẹ đồng ý, người được giám hộ vẫn có thể cùng người giám hộ kết hôn, vấn đề là cha mẹ của cô, toàn bộ vấn đề đều trở thành sự mù mịt..... Cô kỳ thật cũng không để ý này đó, cô cùng Đường Tắc An không hề có quan hệ huyết thống, yêu nhau thì có gì sai? Vấn đề duy nhất cô để ý, là Đường Tắc An vẫn không thể hòa giải được với người nhà, bởi vì quan hệ của cô, cha anh thậm chí khai trừ anh khỏi chức vị tổng giám đốc, cũng tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con..... Đến cuối cùng, Đường Tắc An sắp xếp lại, anh nói cho cô, hiện tại cha anh đang nổi nóng, nghe không vào những lời anh nói, anh có nói lại nhiều lần cũng vô dụng, không bằng trước rồi Đài Loan đi, ra nước ngoài ở tạm một thời gian, chờ hết thầy lảng xuống rồi trở về. Cô không sao cả, chỉ cần anh ở nơi nào, thì nơi đó chính là nhà của cô, bất luận là trong nước hay ngoài nước, Địa Cầu vẫn là ngoài không gian, cô sẽ ở bên cạnh anh. “Em cứ như vậy ngây ngốc theo anh, không sợ sao?” Sau bữa tối, anh ngồi chiếc ghế dài ngoài ban công nhắm nháp ly rượu màu hồng, đột nhiên hỏi cô. “Không sợ, cho dù xuống địa ngục cũng không sợ.” Chiếc khăn lông dề bao quanh cô, bà đầu tựa trên vai anh, nói ngay thẳng. Anh biến sắc, tâm đại chấn. Có vài thứ, anh muốn đem sự tình hướng cô thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng là lại sợ hãi cô sẽ chịu không nổi, càng sợ bởi vậy mà mất đi cô, cuối cùng lại như cũ đem bí mật lại khóa kỹ cất sâu vào trong tâm, để đau khổ chính mình gánh vác. Nhưng hiện tại cô nói những lời này, lại làm cho anh sinh ra sự sợ hãi không hiểu nổi. Cô làm sao biết địa ngục cô bộ đáng gì? Cái loại này tra tấn, sống không bằng chết..... “Những lời này, không được tùy tiện nói lung tung.” Anh cứng nhắc nói, cầm lấy ly rượu, một ngụm to uống rượu hồng để ổn định lại nội tâm bất an. “Em là nói thật, em không sợ xuống địa ngục, chỉ sợ anh không còn yêu em.” Cô ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng anh, ánh mắt còn thật sự vô cùng trong trẻo, bên trong đơn thuần là tình yêu không hề có tia tạp chất. Anh bị cô nhìn thẳng tay có chút lúng túng, ly rượu hồng bị rung bắn tung tóe ra, có giọt rơi ở áo somi trắng của anh, nhan sắc kia, giống

huyết..... “Ai nha!” Cô hô nhỏ một tiếng, rút ra khăn tay giúp anh lau đi, cũng đem cái ly trong tay anh lấy ra rồi đặt xuống. “Đừng uống nữa, anh hôm nay đã uống rất nhiều.” “Yên tâm, anh sẽ không say.” Anh từng tưởng say đến chết, nhưng uống gần hết của bình rượu mạnh, vị đau muốn chết, đầu lại vẫn như cũ thanh tỉnh. Có chút thống khổ, là ngay cả cồn cũng gây tê không được, ngay cả chết, cũng không thể quên được..... “Anh nhất định là mệt mỏi, sớm một chút đi ngủ đi.” “Anh còn không có.....” “Đi ngủ, ngoan, nghe lời.....” Cô giống như đối với đứa nhỏ mềm nhẹ khuyên nhủ, hơn nữa lại nhẹ nhàng vỗ hai má anh. Anh có điểm buồn cười liếc nhìn cô một cái, nghĩ rằng: Rốt cuộc ai lớn hơn ai mười tuổi a? Bất quá, cô gần đây thoạt nhìn tựa hồ càng ngày càng thành thực hơn, thần thái dịu dàng lại kiên định, làm anh mê muội càng sâu..... “Đi thôi, anh đi ngủ trước, nơi này em thu dọn một chút là tốt rồi.” Cô đưa lưng về phía anh, chuyên tâm thu thập bình rượu, lúc này di động đột nhiên vang, cô cầm lấy vừa thấy, là Tạ Tường Nghị, cơ hồ nghĩ không nhiều liền mở ra nghe. “Uy, Tạ Tường Nghị, có chuyện gì sao?” Đường Tắc An nhú chặt hai hàng lông mày, khuôn mặt tuần tú trầm xuống. “Tôi tốt lắm..... Ân, tôi đại khái sẽ không đến trường học nữa.....” Cô cùng Tạ Tường Nghị trò chuyện, hoàn toàn không chú ý tới có người sắc mặt càng lúc càng khó coi. “Dù là chuyện gì, tôi cũng không nghĩ..... A?” Cô còn chưa nói hết câu, di động đã bị cướp đi. Đường Tắc An mặt nghiêm lại, không nói hai lời, trực tiếp đưa điện thoại di động lên cao. “Anh làm gì a? Em đang cùng Tạ Tường Nghị nói chuyện.....” Cô tức giận thần thủ muốn cầm lại di động. “Không cho phép cùng hắn nói chuyện.” Anh đưa lên cao không trả, không hề giận trừng mắt nhìn cô. “Anh.....” “Cũng không được tiếp điện thoại của hắn.” Giật mình, anh đang ghen, cô hé miệng bật cười, nói: “Hắn chỉ là bạn học mà thôi, chính là một bạn học nam tốt bụng, gọi tôi vì quan tâm em.....” Vừa mới nói tới đây, “Tốt lắm!” Bạn học nam lại gọi tới. Anh nhướn mi càng cao, con tức lớn hơn nữa. “Trả điện thoại cho em, em muốn cùng hắn nói lời tạm biệt cuối cùng.....” Cô kiễng mũi chân, thần thủ muốn xoay tay lấy lại điện thoại, không ngờ bị tay anh chế trụ, cả người bị kéo vào trong lòng anh, sau đó một cổ hơi thở nóng rực thẳng hướng mặt mà đến, che lại miệng của cô. “Ngô.....” Cô có chút kinh ngạc, bị anh cuồng dã hôn làm cho hoảng sợ. “Ngô.....” Cô có chút kinh ngạc, bị anh cuồng dã hôn làm cho hoảng sợ. Anh lại lần nữa đưa điện thoại di động ra xa, hướng trên bàn để xuống, leo lên một tia lửa giận, hướng đôi môi mềm mại của cô mãnh liệt cắn nát, bộc phát tính dã thú đã nhịn lâu ngày, con khát làm con mồi trong tay tê dại. Trong lửa nóng kịch liệt phong tỏa của anh, tim cô đập gia tốc, không thể hô hấp, toàn thân run run giống như một con nai con yếu mềm, mặc anh cắn thì cứ lấy. Anh cường thế đẩy miệng của cô ra, đầu lưỡi tham nhập vào trong, thả sức phóng dăng triền miên, không cho của miệng cô có khí lực dư thừa mà nhắc tới tên một nam nhân khác. Di động lại không ngừng vang lên, anh nhủ mi, buông môi cô ra, nắm di động lên, mở ra, lạnh lùng nói: “Đừng gọi tôi nữa, Húc Hòa cùng ta đang có việc.” Dứt lời, anh dỡ pin điện thoại di động xuống, thả lên trên bàn. “Anh..... Anh nói như vậy cậu ấy sẽ hiểu lầm.....” Cô thở phì phò, xấu hổ cấp thiết nói. “Em sợ hiểu lầm?” Anh neho mắt lại, tiến sát vào cô. “Không có, em chỉ là.....” Căn bản không muốn nghe cô giải thích, anh lại dùng một nụ hôn khác càng nóng bỏng càng nồng nhiệt, để biểu đạt bất mãn trong lòng anh. Cô bị đồ oan không nói được gì, cũng không có cách mở miệng. Anh điên cuồng xâm lược, miệng lưỡi nóng, thân thể cũng nóng, một đường nóng bỏng hướng thẳng xuống ngực, thiêu nóng dục vọng, thiêu cả lý trí, cô hồn nhiên si mê, giống như con thiếu thân, tự nguyện cuốn mình vào ngọn lửa bùng cháy này, đốt thành bụi, cũng không oán thán gì. Hai người rơi vào biển sâu của lửa tình, như con ngựa hoang đứt dây cương, anh đem cô áp hướng mặt bàn, bình rượu cùng cái ly bị rơi xuống đất, vỡ thành một mảnh vụn, nhưng bọn họ đã sớm không bận tâm..... “Không.....” Anh kinh suyến một tiếng, mạnh mẽ dừng tay. Hạ thân buộc chặt đã chứng thực cảnh báo anh, tự chủ của anh đã sắp hỏng, còn tiếp tục như vậy đi xuống dưới, anh nhất định dừng không được. Một tay anh kéo lấy cô, gắt gao ôm lấy cô, thống khổ vùi đầu ở bên tai cô nói nhỏ: “Ngăn cản anh..... Húc Hòa..... Mau ngăn cản anh.....” “Không.....” Cô ôm lấy vai cùng lưng của anh, ý loạn tình mê nói nhỏ: “Em yêu anh..... Em muốn anh.....” Thanh âm của cô giống như xuân dược, dễ dàng làm tan rã ý chí mỏng manh như tờ giấy của anh, anh hít một ngụm khí lớn, mặt đối mặt đem cô toàn bộ ôm lấy, đi hướng phòng ngủ. Không lâu sau, trong phòng ngủ truyền ra tiếng thờ gấp gấp cùng nỉ non, bọn họ trêu chọc cảm quan lẫn nhau, đụng chạm, âu yếm, cho nhau giữ lấy..... Anh mê luyến thân thể mảnh khảnh tuyết trắng, hơi gầy, yếu ớt, lại xinh đẹp không tỳ vết, hơn nữa khi cô bị vỗ về chơi đùa bộ dạng hơi run run mê hoặc, quyến rũ như nước, đủ để đưa anh chìm ngập. Vì thế, anh rơi vào trầm mê, luân hồi, khi anh xâm nhập vào trong cơ thể cô, đồng thời có một tư duy đáng sợ cũng xâm nhập vào linh hồn anh, một khắc kia, anh bỗng nhiên cảm thấy không sao cả, liền cùng nhau sa đoạ, cùng nhau xuống địa ngục đi! Làm cho cô..... Cùng anh thừa nhận tội nghiệt này..... Cùng nhau..... Vạn kiếp bất phục..... Cô ở trong đau đớn do mới nếm thử dư vị tình ái, lệ đảo quanh hốc mắt, nhưng lại cam tâm tình nguyện, bởi vì người đó là anh, là người đàn ông cô yêu, vì anh, cô có thể đem hết thảy đều giao phó, kính dâng. Làm kích tình như vậy sao rơi xuống đất, đến khi buồn ngủ hai người ôm nhau cùng ngủ. Một đêm này, bọn họ ở trong tiếng hô hấp cùng tim đập của lẫn nhau, rốt cục tìm được cảm giác bình tĩnh chân chính của mười năm. Một khi bắt đầu nổi lên, sẽ thấy không ngừng được, Đường Tắc An cơ hồ hàng đêm đều cần Đồng Húc Hòa làm bạn, tựa hồ chỉ có lúc điên cuồng làm tình, ở trong thân thể mềm mại ấm áp của cô, anh mới có thể tạm thời tìm được sự cân bằng tâm linh, cũng mới có thể xác nhận Đồng Húc Hòa còn tại bên người anh. Anh biết chính mình đang sợ hãi, càng yêu cô, liền càng sợ hãi mất đi cô, tương đương với việc bí mật càng khóa sâu càng tốt. Vì nguyên nhân này, khiến cho anh hoàn thành nhanh hơn thủ tục xuất ngoại, anh không nghĩ lại trì hoãn, chỉ có nhanh chút đem Đồng Húc Hòa rời đi nơi này, đến một nơi mà không ai có thể vạch trần bí mật của anh, cũng không có người quấy rầy cuộc sống của bọn họ, anh mới có thể an tâm. Rốt cục, xác định được ngày xuất ngoại, sáng sớm anh liền ra ngoài, hẹn gặp kế toán viên cao cấp, xử lý tài sản cá nhân trên danh nghĩa của anh. Kia đều là cá nhân anh đầu tư thu được lợi nhuận, về sau cho dù không dựa vào cha anh, anh cùng Đồng Húc Hòa cũng có thể cuộc sống không phải vất vả. Đồng Húc Hòa ở nhà vội vàng sửa sang lại hành lý, dù sao cũng là muốn xuất ngoại một thời gian nên mang đi không ít, cả buổi sáng cô không hề rảnh rỗi, chuẩn bị thật tốt mọi thứ cần mang của chính mình xong, tiếp theo đi đến phòng của Đường Tắc An, trước giúp anh sửa sang lại một ít quần áo cần mang. Phòng của anh, cô đã rất quen thuộc, nghĩ đến mỗi ngày buổi tối tại đây, trên chiếc giường lớn kia cùng anh triền miên, mặt của cô liền hơi nóng lên. Đường Tắc An có khi giống như đứa nhỏ, luôn không cho cô ngủ yên ổn, anh lại luôn có khả năng khiêu khích cô, dụ hoặc cô, thẳng đến khi cô bị dục hỏa thiêu đốt toàn thân, anh mới chậm rãi tiến vào trong cô, sau đó cùng cô đi tới cao trào..... Một khắc kia, giống từ lại giống sinh, cô có thể cảm nhận rõ ràng được nỗi bất an không hiểu nổi của anh, giống như trong tâm linh bị thiếu một phần gì đó, như thế nào tìm khắp nơi cũng không thể đầy đủ. Mỗi khi đến cái thời điểm kia, tâm cô đều rất đau, chỉ có thể ôm chặt lấy anh, dùng chính mình để bù đắp nội tâm kia. Cô muốn dùng tình yêu của cô, làm cho anh vui vẻ hạnh phúc. Chính là thế nào..... Hàng đêm như vậy mất hồn, có khi thật đúng là ăn không tiêu, hơn nữa tối hôm qua anh quả thực giống như dã thú không có chừng mực, sau khi ăn xong ở ngay sà phòng khách muốn cô, sắp sửa mọi thứ đem cô làm bữa đêm ăn một lần nữa..... Thật khó tưởng tượng bề ngoài xem ra anh rất nhã nhặn lãnh đạm, lại có lúc cuồng dã như vậy! Đồ mặt, cô cảm thấy đau hết hai bả vai, khoe miệng thẹn thùng lại mỉm cười thỏa mãn, đi hướng tủ quần áo. Mọi thứ trong tủ quần áo đều sắp xếp thật sự chỉnh tề, tựa như cá tính đầu vào đầu của Đường Tắc An, cô đem vài bộ quần áo anh thường mặc bỏ vào trong va li, rất nhanh liền sửa sang lại không sai biệt lắm, sau đó vừa lúc Đường Tắc An điện thoại về, muốn cô giúp anh tìm một phần văn kiện. “Anh đặt ở chỗ nào?” Cô hỏi. “Đã quên, hình như ở trên giá sách, em giúp anh tìm xem có hay không, nếu không có anh lại đến công ty tìm.” Anh tựa hồ bề bộn nhiều việc. “Vâng, em tìm một chút, như thế nào gọi điện cho anh.” Trò chuyện xong, cô bắt đầu ở trên giá sách tìm văn kiện anh nói, chính là tìm đến nửa ngày, trừ bỏ thư, cái gì cũng không phát hiện. Đang muốn dừng lại thì cô nhìn đến một ngăn kéo, kéo ra, lại thấy khóa. “Nên sẽ không ở bên trong đi? Ân, cái chìa khóa ở nơi nào?” Cô đoán vậy, lục khắp nơi tìm chìa khóa ngăn kéo. Từ giá sách đặt trên bàn học, đến từng cái ngăn kéo bàn học, cô tìm kiếm từng chỗ, ngay tại lúc thấy mệt mỏi hết sức, ở ông đưng bút trên bàn học, tìm được một cái chìa khóa nhỏ. Cô tò mò cầm mở thử ngăn kéo ở giá sách, không nghĩ tới cách một tiếng, thế nhưng mở ra! “Oa! Ta muốn nói với Tắc An, ta có thể làm trinh thám rồi.....” Cô cười khê, trực tiếp mở ngăn kéo ra, đang muốn nhìn xem bên trong có hay không văn kiện của Đường Tắc An cần, phút chốc, ý cười liền cứng đờ trên khuôn mặt. Đây..... Là cái gì? Nàng kinh ngạc cầm lấy phần tư liệu kia, thấy trên đó là tên chính mình mà hoảng sợ. Trái tim kích động kinh hoàng, cô chậm rãi mở ra, chỉ thấy bên trong tràn đầy thông tin hết thảy đều có liên quan đến cô, từ khi cô sinh ra, đến khi cô mười bảy tuổi..... Sắc mặt của cô nhất thời biến thành màu trắng xanh, không hiểu được tư liệu điều tra về chính mình

làm sao có thể khóa ở trong ngăn kéo của Đường Tắc An? Tiếp theo, tầm mắt của cô nhìn thẳng đến một tờ giấy khác ở trong ngăn kéo. Đó rõ ràng là cắt ra từ tờ báo cũ, bài báo đó đăng, chính là mười năm trước cô cùng cha mẹ, cả nhà cô gặp chuyện không may, còn có cả ảnh chụp cùng bình luận! Hoàng sợ lui về phía sau từng bước, cô không thể lý giải, Đường Tắc An thu thập cái cắt từ báo này là muốn làm gì? Anh thậm chí còn điều tra cô? Vì sao? Chẳng lẽ, ngay từ đầu anh chính là có kế hoạch tiếp cận cô? Càng nghĩ càng hỗn loạn, cũng càng sợ hãi, cả đầu nghi vấn một cái so với một cái lại càng lớn, lại như thế nào cũng nghĩ không thông. Nhưng vào lúc này, di động truyền đến tin nhắn thứ nhất, âm thanh nhẹ nhàng vang lên, vẫn là làm cho cô giật mình nhảy lên một chút. Sau một lúc lâu, cô mới cầm lấy di động, nhìn chăm chăm màn hình. Điện thoại báo có một tin nhắn mới, có hiện lên một dãy số lại không thấy tên (số lạ), cô buồn bực, mở tin nhắn ra đọc, cả người toàn bộ ngây ra. Tin nhắn chỉ có sáu chữ to rõ. Đường Tắc An là hung thủ! Đây là..... Có ý tứ gì? Cô nín thở, kinh ngạc thất thần. Tiếp theo, lại có âm báo tin nhắn truyền đến. Cô lại nhìn, sợ tới mức tay không ngừng run run. Đường Tắc An giết cha mẹ người! Là ai? Là ai đang chơi trò đùa dai? Rốt cuộc là ai? Cô vừa sợ vừa giận, mồ hôi lạnh chảy ròng. Tiếp theo, tin nhắn thứ ba được gửi đến di động cô, sau khi cô xem xong, hoảng sợ đến mất hồn, ngã ngồi trên mặt đất, di động từ trong tay rơi xuống. Trên màn hình, viết rõ ràng – Mười năm trước tai nạn xe cộ của Đồng gia, do Đường Tắc An đi ẩu trên đường núi, Đồng Định Hưng né tránh không kịp, xe va vào vách núi bị cháy, Đường Tắc An thấy chết mà không cứu được, lại hốt hoảng bỏ chạy! Mười năm trước tai nạn xe cộ của Đồng gia, do Đường Tắc An đi ẩu trên đường núi, Đồng Định Hưng né tránh không kịp, xe va vào vách núi bị cháy, Đường Tắc An thấy chết mà không cứu được, lại hốt hoảng bỏ chạy! Đây là giả! Là có người muốn hại Đường Tắc An, mới cố ý nói bậy bạ! Cô toàn thân run rẩy, càng không ngừng nói với chính mình như vậy. Nhưng là những thứ Đường Tắc An giấu ở ngăn kéo, lại làm cho cô nhìn không được khả nghi. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Chuyện cũ mười năm trước, vì sao hiện tại lại trở về gây sóng gió? Lúc đó rõ ràng là ngoài ý muốn..... Tất cả mọi người nói là ngoài ý muốn..... Cô khiếp sợ còn chưa hết, tin nhắn lại giống như u hồn, liên tiếp truyền đến. Đường Tắc An bỗng nhiên cảm thấy thật không thích hợp. Điện thoại của anh chỉ vang lên một tiếng liên ngừng, phía trên thông báo số gọi đến là số máy bàn từ nhà. Đồng Húc Hòa tìm anh sao? Cô như thế nào không cầm di động? Mi nhíu lại, anh gọi cho cô, nhưng là điện thoại của cô không liên lạc được. Không liên lạc được sao? Anh gọi về máy bàn, nhưng chờ nửa ngày, cũng không có người nghe. Những suy nghĩ hỗn độn qua lại giống như lốc xoáy, đem cô hướng đến vực sâu đen u ám, tại đây gần như trong nháy mắt, cô mới biết được, loại cảm giác nội tâm không ngừng bị xé rách, gãy dụn, không có chỗ trốn, cảm giác khủng bố cùng giày vò thật thống khổ, đây mới chân chính là địa ngục..... Địa ngục theo như lời của Đường Tắc An! Hắn là vì chuộc lỗi mới nhận nuôi người, vì muốn tâm thanh thần mới cùng người ở chung một chỗ. Hắn đối với người chỉ có đồng tình, không có yêu. Người có thể sống cùng với hung thủ đã giết cha mẹ người sao? Người nghĩ không làm thất vọng cha mẹ người sao? Từng chữ giống như đang bức cô đến đường cùng, cô sợ hãi đem pin điện thoại dỡ xuống, lao ra khỏi phòng, bắt lực đứng ở giữa phòng khách, thở hổn hển, cảm xúc sôi trào, trong đầu không ngừng hồi tưởng tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Đường Tắc An. Anh chủ động đến giáo đường tìm cô, bộ dáng giống như đã biết cô từ trước..... Anh nói anh gặp qua ba ba..... Anh trực tiếp xin thu dưỡng cô..... Khi đó..... Cô đã cảm thấy kỳ quái, vì sao là cô? Anh vì sao lại tìm tới cô? Sau đó đi đến Đài Bắc, ngay tại này trong phòng khách này, anh nói với cô, anh thiếu nợ cô! Anh muốn đem những gì vốn là của cô hết thảy trả lại cho cô! Những lời này, lúc ấy cô không rõ, hiện tại nhớ tới, cùng với những tin nhắn kia gắn kết lại rất hợp lý. Đường Tắc An..... Thật sự..... Là hung thủ? Thật sự..... Anh đối với cô chính là bồi thường? Cho nên..... Anh mới dùng mọi cách chữa khỏi mặt cho cô? Cho nên mới chiều cô, cũng chỉ vì..... Giảm bớt cảm giác đắc tội của anh? Này..... Trong tâm anh là một màu đen sao? Cô trợn to hai mắt, mỗi hồi tưởng về từng lời nói của anh, anh vì nợ cô nên làm những chuyện như vậy, nước mắt chảy ra một lần so với một lần lại càng nhiều hơn. Không phải..... Không phải như thế..... Cô sẽ không tin tưởng những lời này..... Tuyệt đối không tin..... “Mình hỏi Tắc An, hỏi rõ ràng.....” Cô nắm lên điện thoại, ấn xuống điện thoại dãy số của anh, lại chỉ vang một tiếng chuông, cô đột nhiên dừng lại, vội vàng tắt máy. Đường Tắc An từng nói qua, cô không thể yêu anh, nếu không, sẽ xuống địa ngục..... Anh..... Lý do cô không được yêu anh, chính là này sao? Bởi vì, năm đó anh là người gây họa khiến cả nhà cô gặp chuyện không may sao? Cô kinh ngạc thất thần, tâm như chịu hình phạt treo cổ, đau triệt nội tâm. Quả thật là như vậy, cô nên như thế nào mở miệng hỏi anh? Nên như thế nào hỏi anh, anh không phải là người giết cha mẹ cô sao? Vạn nhất là thật? Vạn nhất, anh thừa nhận, cô chịu được sao? Chính mình đã yêu nam nhân này sâu sắc, lại là hung thủ hại chết người nhà cô, mà cô, thẳng đến tối hôm qua, còn nằm trong lòng anh sinh tình ý..... Loại sự tình này, cô có thể thừa nhận sao? Cô..... Có thể tha thứ được cho chính mình sao? Cuồng loạn hai tay luôn vào tóc ôm đầu, cô toàn thân không còn sức lực, quỳ rạp trên mặt đất, thê thảm đau đớn kêu khóc. “Làm sao bây giờ..... Mình nên làm cái gì bây giờ..... A.....” Những suy nghĩ hỗn độn qua lại giống như lốc xoáy, đem cô hướng đến vực sâu đen u ám, tại đây gần như trong nháy mắt, cô mới biết được, loại cảm giác nội tâm gãy dụn không ngừng bị xé rách, không có chỗ trốn, cảm giác khủng bố cùng giày vò, thống khổ, mới là địa ngục chân chính..... Địa ngục theo như lời của Đường Tắc An! Đường Tắc An bỗng nhiên cảm thấy thật không thích hợp. Điện thoại của anh chỉ vang lên một tiếng liên ngừng, phía trên thông báo số gọi đến là số máy bàn từ nhà. Đồng Húc Hòa tìm anh sao? Cô như thế nào không cầm di động? Mi nhíu lại, anh gọi cho cô, nhưng là điện thoại của cô không liên lạc được. Không liên lạc được sao? Anh gọi về máy bàn, nhưng chờ nửa ngày, cũng không có người nghe. Sao lại thế này? Đây là có chuyện gì? Cô hẳn là ở nhà a! “Đường tiên sinh, văn kiện tìm được rồi sao?” Kế toán viên cao cấp hỏi anh. Anh hoàn hồn, nói: “Ngạ, tôi đang nhờ người tìm giúp tôi, hẳn là để ở giá sách nhà tôi.....” Nói đến giá sách, anh xoay mình đứng lại, về mặt đột biến. Giá sách! Anh thế nhưng kêu Đồng Húc Hòa tìm ở giá sách! Anh bỗng nhiên đứng dậy, nắm lên áo khoác liền lao ra bên ngoài. “Đường tiên sinh?” Kế toán viên cao cấp kinh ngạc gọi anh. “Tôi hiện tại có việc, ngày mai tôi lại đến.” Anh bỏ lại một câu, liền lo lắng chạy ra khỏi sự vụ sở, như báo tập trên đường trở về nhà. Đùng khản trương, hẳn là không có việc gì, nơi đó có khóa, cái chìa khóa anh dùng cất giấu, Húc Hòa sẽ không phát hiện. Đúng, không có việc gì, cô nhất định là đang bận việc, hoặc là ở toilet, hoặc là ở ban công..... Anh không ngừng trấn an chính mình, nhưng là trong lòng lo lắng lại gát gao không buông, ngay cả tay lái xe cũng không tự chủ mà run rẩy. Trở lại nhà, nhấn chuông cửa, không có người mở cửa, tâm anh bắt đầu trầm xuống, nhanh lấy ra chìa khóa mở cửa đi vào nhà, lớn tiếng gọi: “Húc Hòa? Húc Hòa!” Trong phòng trống rỗng, bình thường người đầu ở phòng khách tươi cười nghênh đón anh trở về, bây giờ cô ở nơi nào? “Húc Hòa!” Anh gấp đến độ mở toang cửa phòng cô, không có. Không ở phòng bếp, không ở phòng khách, không ở phòng đọc..... Sau đó, anh thấy cửa phòng anh đang mở, đi vào, anh liền kinh ngạc trừng mắt nhìn đến ngây dại. Ngăn kéo..... Mở! Nơi ẩn giấu bí mật mười năm..... Bị mở ra! Đây là điều anh sợ nhất, đau nhất, thống khổ nhất, hận mình nhất tưởng đã đi qua, giờ lại hiện hình..... Tập tễnh đi đến trước giá sách, mảnh cắt từ báo còn nằm trong ngăn kéo, tư liệu điều tra Đồng Húc Hòa rơi trên mặt đất. Húc Hòa đã thấy cái này, sẽ rất khiếp sợ đi? Cô sẽ nghĩ như thế nào? Cô nhất định rất hoang mang đi? Nhất định muốn làm rõ ràng đây là có chuyện gì xảy ra đi? Như vậy, cô vì sao không gọi hỏi anh? Vì sao lẩn tránh? “Húc Hòa! Húc Hòa!” Anh đau lòng lo lắng gọi to, xoay người tìm cô, lại ở bên đầu giường có cái gì, cúi đầu vừa thấy, là pin điện thoại của cô, mà di động đặt ở một bên. Điện thoại của cô vì sao lại ở trong này? Anh sắc mặt khê biến, khom người nhặt di động lên, đem lắp pin vào, khởi động máy, kiểm tra xem gần nhất cô gọi điện cho ai, khi anh vừa khởi động xong điện thoại của cô. Sau đó, anh thấy một tin nhắn còn chưa đọc, vừa mở ra, lập tức hoảng sợ biến sắc. Người cùng Đường Tắc An căn bản không nên yêu nhau, chết cũng không thể yêu! Rồi hẳn đi! Các người cùng một chỗ chỉ càng thống khổ hơn mà thôi. Là ai? Là ai gửi loại tin nhắn này cho Húc Hòa? Anh giận dữ, phát hiện vài tin nhắn ở cùng thời gian liên tục gửi đến, vì thế liền mở ra. Phút chốc, anh hoảng sợ thở hộc vì kinh ngạc, tựa hồ có cái gì ở trong lòng nổ tung, đau, nháy mắt len lỏi vào từng dây thần kinh, vào mỗi tế bào! Người này..... Biết anh là hung thủ! Biết chuyện của anh! Như vậy..... Húc Hòa cũng đọc được..... “Không..... Không..... Không——” Anh điên cuồng mà hô to, tê thanh kiệt lực mà hô to, hét lên, hét lên nội tâm thống khổ. Rốt cuộc là ai đã làm việc này? Là ai..... Muốn vạch trần anh, chia rẽ anh và cô? Nhất định là Lí Thụy Vân, chuyện của anh, chỉ có cô ta biết. Anh vì nổi giận mà khuôn mặt vặn vẹo biến hình, lập tức gọi điện thoại hướng cô ta chất vấn. “Không phải em, em chưa nói. Bất quá, cha anh hình như luôn điều tra chuyện của Đồng Húc Hòa, ông ấy gần đây thường tới tìm Giang thư ký, nghĩ biện pháp muốn đem hai người

tách ra.....” Giang thư ký? Anh rùng mình, lúc trước anh vì tìm Đồng Húc Hòa mà nói lộ ra với hân một chút, lấy sự thông minh của hân, hoàn toàn có khả năng tìm ra dấu vết sót lại..... “Tắc An, này hết thầy đều là chính anh tạo thành, chẳng trách được người khác.” Lí Thụy Vân lạnh lùng nói. “Là..... Em nói đúng,.....” Là anh yếu đuối đem một chuyện kia biến thành giấc mộng hảo huyền..... “Nhanh đi tìm được Đồng Húc Hòa đi! Coi cá tính của cô ấy, tuyệt đối lại suy nghĩ luẩn quẩn ở trong lòng.” Cô thở dài, nhắc nhở anh. Anh tâm đột nhiên chấn động. Húc Hòa..... Sẽ làm ra việc gì? “Ngay từ đầu, anh không nên làm cho cô ấy yêu thương anh, mà anh, cũng không nên yêu thương cô ấy, khả năng kết quả của anh chỉ có vậy.....” Mà lại còn hại chết người cuối cùng của Đồng gia, biến thành một hung thủ chân chính.....” Lí Thụy Vân nói với ngữ khí rất nặng. Anh bị lời của cô đánh bại. Chịu đựng mười năm tự trách cùng cảm giác tội ác, lấy tư thái cường ngạnh tự nguy trang cho vẻ bề ngoài của chính mình, giờ đã tan nát. Ngắt điện thoại, anh suy sụp ngã ngồi trên sofa, đột nhiên giật mình không nói được gì. Nguyên lai, anh cũng không có kiên cường như vậy, anh chính là một người nhát gan không biết như thế nào đối mặt với vết thương nội tâm đã hủ bại thối rữa..... Hiện tại, anh phải tự cầm máu cho chính mình, chính mình phải đi gánh vác hết thầy hậu quả. Cho nên, anh phải tìm được Đồng Húc Hòa, anh muốn đích thân hướng cô nhận tội, sau đó, tùy cô ra hình phạt. Anh, không bao giờ nữa chạy thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Chết Cũng Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Đồng Húc Hòa không nghĩ tới Đường Tắc An nhanh như vậy tìm đến mình, cô còn không có kịp sửa sang lại tâm tình của chính mình. Sắc mặt cô tái nhợt, kích động nhìn anh, lại không biết nên nói cái gì. Đường Tắc An sắc mặt so với cô còn tái nhợt hơn, ánh mắt anh tràn ngập tơ máu, cảm cơ hồ đã lâu không cạo râu, cả người như là từ địa ngục đi ra, tiêu tụy chật vật. Ba ngày, suốt bảy mươi hai giờ, anh cơ hồ không ăn không ngủ, như người điên đi nơi nơi tìm cô. Cuối cùng, anh thuê ba người thu thập tin tức (kiểu như thám tử), bày ra thiên la địa võng, rốt cục tra ra cô ở trong này, ở nơi yên nghỉ của cha mẹ cô. Năm đó, tro cốt của vợ chồng Đồng Định Hưng, chính là thả tại ngọn núi này, mà nơi này cách thôn Nghênh Hi chỉ có một đoạn đường. Đồng Húc Hòa tựa hồ là từ Đài Bắc bao một chiếc tắc xi đi đến nơi này. Một chuyến, tắc xi đã sớm xuống núi, cô một mình ở lại nơi rét lạnh khiến người cảm thấy lạnh lẽo này, tựa hồ không có ý định rời đi..... “Vì sao phải đi? Vì sao không hỏi anh?” Anh đi bước một hướng đến cô, cách cô hai bước thì dừng lại để chờ một khoảng cách, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn thê lương cùng hai mắt đã khóc đến sưng đỏ của cô, ngực tràn lên chua xót cùng đau lòng. Ba ngày này, cô là như thế nào chống đỡ được? Cô đang suy nghĩ cái gì? Cô tính sẽ làm gì? “Em..... Nên hỏi như thế nào?” Cô run giọng nói. Vì sao nên hỏi? Không hỏi, cũng đã đoán được đáp án. Không hỏi, cũng đã đủ khóc đến gan ruột đảo lộn. “Trực tiếp hỏi, không cần trốn, không cần trốn, em muốn biết, anh toàn bộ đều sẽ nói cho em.” Anh nói nhanh. Anh không trốn, lại đổi thành cô muốn chạy trốn. Con người thật sự rất yếu ớt, đối mặt thống khổ khi, thà rằng lựa chọn trốn tránh..... “Nhưng là em cũng không muốn biết, một chút cũng không muốn biết.....” Cô lùi về phía sau từng bước. “Sự ngờ vực vô căn cứ so với chân tướng tội tệ lại càng dễ dàng đã thương em, em chẳng lẽ vẫn muốn sống ở trong ngờ vực vô căn cứ không minh bạch sao?” “Đây là tự do của em.....” “Húc Hòa, hãy nghe anh nói.....” Anh không thể để cô né tránh, nếu không cô cùng anh, vĩnh viễn bị giam trong thống khổ, miệng vết thương kia sẽ ngày một lan ra. “Không! Em không nghe!” Cô trừng lớn mắt, kinh hãi kêu. “Đúng như em đã xem được, em đã nghe được, cùng với những gì em suy đoán, là anh, người tạo ra tai nạn xe cộ mười năm trước chính là anh.” Anh chặn lời cô, trực tiếp thừa nhận. “Không cần nói! Em không muốn nghe! Không muốn nghe!” Cô che lại lỗ tai, kêu khóc thảm thiết. “Em phải nghe, bởi vì em là người duy nhất sống sót của nhà họ Đồng, anh nói cho em biết ai đã hại em mất đi hết thầy, là ai.....” Anh nói tiếp. “Đem em biến thành như ngày hôm nay.....” Anh tiến lên kéo tay cô ra, đau kịch liệt, gặm nhẹ. “Đừng chạm vào tôi! Anh là hung thủ!” Cô đẩy anh ra, uất hận la hét. Anh giống như bị đánh một cái tát, đứng thẳng bất động. Theo trong miệng cô nói ra “Hung thủ”. Hai chữ này, so với dần vật lương tâm còn đau đớn hơn. “Vì sao là anh..... Vì sao.....” Anh lại làm loại sự tình này.....” Cô nhìn về mặt bị thương của anh, tâm cứng lại, yêu hận đan xen, lệ rơi đầy mặt. “Thực xin lỗi.....” Anh gục đầu xuống, vô cùng áy náy. “Hiện tại mới nói thực xin lỗi, có ích lợi gì? Hết thầy.....” “Đều đã tạo thành.....” Cô khóc nói. “Chúng ta trước xuống núi đi! Xuống núi nói sau, nơi này rất lạnh, em sẽ chịu không nổi.....” Anh không muốn cùng cô ở nơi này nói chuyện, anh sợ, nếu cảm xúc của cô nhất không khống chế được, tùy thời nhảy xuống dưới..... “Tôi không đi.” Cô tới nơi này..... Là hướng cha mẹ thăm hỏi, thăm hỏi cô đã yêu thương hung thủ giết bọn họ. Cô sám hối..... Cho dù sau khi biết chân tướng đáng sợ này, lại vẫn như cũ yêu anh..... “Húc Hòa, đừng như vậy.....” “Tôi còn có chuyện..... Cần nói với cha mẹ.....” Phải nói cho bọn họ biết..... Tôi đã tìm được người hại chết bọn họ..... Nhưng..... Cũng yêu thương người này..... Vì yêu hân nên không biết như thế nào hận hân.....” Cô nói xong lại nghẹn ngào khóc nức nở. Anh rung động thật mạnh, tâm đau đến không thở nổi. “Bọn họ nhất định sẽ rất tức giận..... Nhất định đối với tôi thực thất vọng.....” “Ồ..... Tôi thật kém cỏi..... Không dụng.....” Cô khóc run lên như sắp ngã, cuối cùng quỳ rạp xuống đất. “Húc Hòa!” Anh nghĩ đi đến đỡ cô, lại bị cô chặn lại. “Đừng tới đây! Anh cách xa tôi một chút.....” Cô trừng mắt hai mắt đầm lệ. Anh dừng lại, đau lòng nhìn cô. “Bọn họ sẽ không trách em, người làm sai là anh, là anh cố tình đi tìm em, là anh tự mình chủ trương nhận nuôi em, nếu anh không mang theo em xuống núi, nếu chúng ta không có sinh hoạt cùng nhau, sẽ không.....” “Đúng vậy.....” “Đều là anh..... Anh vì sao muốn tới thôn Nghênh Hi? Vì sao muốn tới tìm em? Vì sao không đem chuyện này làm phai nhạt đi? Như vậy, anh vẫn là anh, tôi vẫn là tôi, sự việc này.....” “Liền vĩnh viễn chính là ngoài ý muốn.....” Cô ngẩng khuôn mặt đầm lệ, lâm lâm. Có khi, mọi người muốn cũng không phải chân tướng, bọn họ muốn, chính là cái có thể làm cho chính mình nhận ra, như vậy là đủ rồi. “Nếu, ngày đó không gặp em ở trong rừng cây kia, anh sẽ không đi điều tra mọi chuyện của em, sẽ không biết thân phận của em, sẽ không cảm thấy áy náy mà muốn chiều chuộng em.....” “Cớ lẽ hết thầy đều là sự ảm đạm của số phận. Ngày đó ở trong rừng cây gặp gỡ bất ngờ, nay hỏi tương, chỉ cảm thấy kỳ diệu. Nếu không phải thượng đế an bài, vì sao bọn họ sẽ ở nơi đó gặp nhau? “Anh cùng tôi ở chung một chỗ, chính là thương hại tôi? Chính là muốn được tha lỗi sao?” Cô đột nhiên hỏi. “Ngay từ đầu, đúng vậy, anh là vì muốn giảm bớt cảm giác tội ác mới nhận nuôi em, chiều chuộng em, nhưng là sau lại..... Sau lại lại kim lòng không được đi yêu thương em..... Yêu đến ngay cả chính mình cũng không thể khắc chế, biết rõ không thể, lại dừng không được, biết rõ như vậy sẽ chỉ làm chúng ta càng thống khổ, nhưng là..... Dù khổ, vẫn muốn yêu em.....” Anh nói hết khúc mắc nội tâm, không hề che dấu bất cứ tình cảm gì. Dù khổ, anh vẫn muốn yêu cô..... Nghe lời nói thâm tình của anh, nước mắt của cô tuôn rơi như đê vỡ. Anh là thật sự yêu cô! Thật sự thực yêu cô..... Cô làm sao lại không tin chứ? Nhưng mà, bọn họ càng yêu nhau, cô liền càng hận chính mình, hận chính mình không thể hận anh, hận chính mình không thể không thương anh, cứ như vậy đi xuống, cô nhất định sẽ điên mất..... “Không cần nói, càng yêu nhiều, càng không giảm bớt được tội lỗi của chúng ta.....” Cô khóc nức nở. “Em không có tội, Húc Hòa. Người có tội là anh, em muốn anh làm như thế nào, em cứ nói, có lẽ thời hạn truy tố đã qua, nhưng nếu em muốn anh sẽ đi tự thú.....” Anh thà rằng cô đem hết thầy tội lỗi đổ lên trên người anh, cũng không cần cô tự trách. “Tự thú? Anh hiện tại đi tự thú có ích lợi gì? Cha mẹ tôi có thể sống lại sao?” Cô tức giận nói. “Như vậy, anh nên làm như thế nào? Em nói cho anh biết.” Anh nhúm mũi, chờ đợi cô xử lý. “Anh cái gì cũng

không cần làm, anh đi đi!” Cô lau đi nước mắt, nản lòng thoái chí nói. “Em muốn anh đi? Vậy còn em? Em tính ở trong này làm cái gì?” Anh nghiêm nghị nhìn thẳng cô. “Tôi muốn ở trong này..... Yên lặng một chút..... Suy nghĩ một chút.....” Cô quay đầu, không nhìn hẳn. “Em hãy cùng anh xuống núi, tại đỉnh núi nhiệt độ không đến ba độ, em sẽ bị đông cứng mà chết mất!” Anh thấp giọng. “Đông chết..... Cũng không sai, nghe nói sẽ không cảm thấy đau, giống như đang ngủ thôi.....” Cô nói giống như đang nói mê. Anh sắc mặt đại biến, tiến lên trước, nắm lấy tay cô kéo đi. “Em đang suy nghĩ cái gì? Anh không cho phép em như vậy, theo anh trở về.” Anh cường thế kéo cô hướng xe anh đi đến. “Không cần! Anh buông! Tôi không đi xuống!” Cô giãy dụa thét chói tai. Anh xanh mặt, đơn giản đem cô khiêng lên, quăng vào bên trong xe, lại nhanh chóng ngồi vào vị trí điều khiển, đem cửa xe khóa lại. “Đường Tắc An! Tôi muốn xuống xe! Thả tôi xuống!” Cô phát cuồng liều mình đưa tay đánh anh. Anh nhanh chóng chế trụ cổ tay nàng cô, không cho cô lộn xộn. Cô cúi xuống, hung hăng cắn hươu tay anh. Anh lẳng lẳng bất động, chờ cho cắn cái đủ. Vài giây sau, cô ngẩng đầu, nhìn trên tay anh có hai dấu răng rõ rệt lại có cả máu, rốt cục không thể làm gì. “Tôi hận anh tôi hận anh tôi hận anh.....” Cô lớn tiếng khóc rống lên, điên cuồng gào thét. “Hận đi! Dùng sức hận anh đi!” Anh thân thủ đem cô ôm chặt lấy, hốc mắt cũng đỏ. Cô ở trong lòng anh khóc, không ngừng run, khóc thật tuyệt vọng. Như thế nào, hận thế nào? Cô là như thế yêu anh, cho dù biết anh là hung thủ, cho dù biết anh giấu diếm cô sự thật, cũng không làm giảm đi tình yêu của cô đối với anh. Cho nên, người thực sự không thể tha thứ được, là cô, cô thực xin lỗi cha mẹ, cô, mới là người nên bị trừng phạt..... Không biết qua bao lâu, lệ của cô ngừng chảy, anh mới phát động xe, hướng xuống núi. Trên đường, hai người trầm mặc, không khí lạnh như băng. “Sau khi xuống núi, anh vẫn nên thả tôi đi đi, chúng ta..... Không nên ở cùng một chỗ.....” Cô nhìn phía trước, dờ dẩn nói. “Rời anh đi..... Em sẽ vui vẻ, hạnh phúc sao?” Anh hỏi. “Sẽ không hạnh phúc, có lẽ sẽ càng thống khổ.....” “Nếu như vậy, anh và em vẫn nên sống cùng nhau.” “Anh muốn sống cùng tôi? Thật vậy chẳng? Vô luận tôi sẽ làm gì?” Cô quay đầu nhìn anh, trong mắt hiện lên một tia hoang mang quái dị. “Đúng.” “Nếu tôi nghĩ đi tìm chết thì sao?” Cô không hề chớp mắt nhìn thẳng anh. Anh liếc mắt nhìn cô một cái, đột nhiên nở nụ cười, cười đến không hề vương bận. “Vây cùng nhau chết đi!” Nói xong, anh nhấn mạnh ga, hai tay buông tay lái. Cô kinh hãi, không nghĩ tới anh thật sự muốn chết cùng cô! Anh..... Cũng giống như cô, thống khổ đến mức muốn giải thoát sao? Hoặc là, từ đầu tới cuối, Đường Tắc An mới là người đáng thương nhất..... Phía trước bên trái mới là đường, xe lại thẳng tắp phía trước mà phóng đi, mắt thấy xe sẽ vọt vào sơn cốc, Đường Tắc An vẫn là quyết tâm bất động, cô đột nhiên sợ hãi, lý trí trở dậy, hoảng sợ kêu to: “Không—” Thân thủ xoay lại tay lái, vội vàng chuyển hướng sang bên trái, lại bởi vì dùng lực quá mức (tức là xoay tay lái quá lớn), toàn bộ xe hướng đến vách núi bên trái, va đập thật mạnh làm cho hai người trong xe bị va chạm kịch liệt, xe thậm chí còn ma sát với vách núi một lúc mới dừng lại. Cô một trận choáng váng, đầu tựa hồ vào vào cái gì mà đau đớn không thôi, lòng vẫn còn sợ hãi ngẩng đầu, đang muốn hỏi một chút Đường Tắc An có hay không bị thương, liền rõ ràng phát hiện anh đã té xù ở vị trí điều khiển xe. “Tắc An!” Nàng sợ hãi gọi một tiếng, vội vàng cúi bỏ dây an toàn, vươn người ra nhìn anh. Bên trái đầu anh bị mấy mảnh thủy tinh vỡ đâm vào, máu không ngừng chảy ra, che kín khuôn mặt bên trái của anh. “Không..... Không..... Tắc An, anh tỉnh đi, Tắc An.....” Cô bị dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ôm lấy đầu anh, càng không ngừng run. Gió núi vốn rất lạnh, so với máu bị đông trong giờ phút này lại không lạnh bằng. Cùng một tình cảnh, cùng một phương thức, mười năm trước cô mất đi cha mẹ, hiện tại, lại mất đi người cô yêu nhất cuộc đời này sao? Kết quả là, cô lại biến thành một người cô đơn..... “Không..... Không..... Không cần..... Không cần chết! A—” Cô hối hận, tự trách khóc lóc gào hét, thanh âm thê lương thống thiết, ở núi rừng yên tĩnh len lỏi vào, nghe lại giống như là Quỷ Hồn gào thét. Đường Tắc An bị thương khâu ba mươi mũi, may mắn không có thương tổn nguy hiểm đến thần kinh, bất quá vẫn là nằm viện để tiến một hành kiểm tra một loạt, xác định có hay không có dấu hiệu nào bị chấn động. Khi người nhà của anh đến bệnh viện, Đồng Húc Hòa vẫn canh giữ ở bên người anh, nhìn khuôn mặt buồn ngủ tái nhợt của anh, cô vừa đau lòng vừa hối hận, căn bản không muốn lặp lại chuyện không may chỉ trong nháy mắt giống như trong quá khứ kia, trong lòng cô chân chính không muốn. Cũng không dám đoán ý tưởng điên cuồng của Đường Tắc An trong lúc đó. Hai người bọn họ, đều đã chịu đựng nhiều thống khổ, không cần từ những người bên ngoài mà đi trách móc bản thân, cũng không cần người khác định tội họ. Bọn họ, đã sớm tự mình trừng phạt chính mình, chính là không ai biết. Cho nên, đủ rồi, giờ đến lúc ra đi! Mọi việc mười năm trước, nó đã theo thời gian trôi qua, hóa thành yên lặng..... Nhẹ vỗ về mặt anh, cô hy vọng anh có thể an ổn ngủ say, cái gì cũng đều không cần suy nghĩ, để mọi đúng sai đi qua! “Chúng ta còn sống là tốt rồi, còn thật sự, phải vì chính mình mà sống, cho dù không thể ở cùng một chỗ, cũng có thể yêu nhau.” Cô cầm tay anh, đem mặt vui vào lòng bàn tay anh, ôn nhu nói. Cô đã nghĩ thông suốt, có lẽ cha mẹ sẽ hiểu cho cô, sẽ hiểu tình yêu của cô đối với Đường Tắc An, bởi vì bọn họ đã rõ ràng, anh đối với cô là thiệt tình, đã trọn lấy cách ôm mọi tội lỗi về mình. “Có lẽ đến một ngày nào đó, lúc chúng ta có thể trút bỏ gánh xiềng trên mình, hoặc là lúc chúng ta có thể bình thường trở lại, đến lúc đó, nếu chúng ta còn yêu nhau, ông trời sẽ an bài cho chúng ta gặp lại.....” Cô tiếp tục nói. Đường Tắc An hơi hơi giật mình, nhưng mắt anh vẫn nhắm chặt. “Em yêu anh, cho nên phải rời anh đi, em không cần trở thành cảm giác tội ác của anh, nếu không, chúng ta ở cùng một chỗ chỉ có cùng nhau thống khổ, không thể cùng nhau hạnh phúc, điểm ấy anh nhất định hiểu được, đúng không?” Nói xong, nước mắt của cô lại chảy trong hốc mắt. Bên ngoài phòng bệnh truyền đến âm thanh âm ỹ, cô biết đã đến lúc cô phải đi. “Hẹn gặp lại, Tắc An. Em biết anh có thể tìm được em, nhưng là đừng tới tìm em, em sẽ sống tốt, cũng sẽ chiều cổ chính mình, không cần lo lắng cho em.....” Thanh âm cô ngang ngạnh, nói xong, đứng lên, nhìn anh một lần, cuối cùng, không đành lòng cúi xuống, ở trên môi anh in lại một nụ hôn thật sâu, sau đó nhẹ nhàng rời đi. Sau đó, cha mẹ Đường Tắc An đuổi tới bệnh viện, một đồng phòng viên truyền thông cũng tới góp vui, toàn bộ lại lâm vào hỗn loạn nho nhỏ, tất cả mọi người vội vàng hỏi nguyên nhân Đường Tắc An gặp chuyện không may, hỏi tình trạng hiện tại của anh, nhưng không ai phát hiện, khóa mắt anh, chậm rãi chảy xuống hai hàng lệ. Đồng Húc Hòa sẽ không xuất hiện ở đây nữa, cô đi rồi, từ nay về sau sẽ biến mất khỏi cuộc sống của Đường Tắc An. Năm năm sau... Đường Tắc An mỗi ngày đều bận rộn nhiều việc, từ lúc sáng sớm đến tối muộn cũng không ngừng làm việc. Bởi vì trở lại chức vị tổng giám đốc tập đoàn, hơn nửa ở thôn Nghênh Hi, hội quán Tịnh Độ đang vẫn chuyển làm ăn buôn bán, muốn xử lý mọi chuyện liên quan nhiều càng phức tạp, bởi vậy ngày càng ngày nghỉ cũng không thể nghỉ ngơi. Thư ký mới của anh, Lô Lợi thường thường khuyên anh nên vì cấp dưới suy nghĩ một chút, bởi vì anh một người đi đầu, những người đi sau so với anh còn vất vả hơn, còn như vậy mỗi ngày phải tăng ca, người đã kết hôn thì ly hôn, người chưa kết hôn vĩnh viễn không cưới được vợ. “Tôi nghĩ cậu là chính mình tưởng nghỉ ngơi đi?” Đường Tắc An trừng mắt nhìn nam thư ký trẻ tuổi liếc mắt một cái, hừ lạnh. Nguyên lai Giang thư ký đã bị chuyển công tác, tuy rằng anh biết Giang thư ký phía trước có làm điều gì cũng đều muốn tốt cho anh, nhưng vết rách đã tồn tại, anh không nghĩ gặp lại hẳn, vì thế điều hẳn đi nơi khác làm việc, tuyển một thư ký mới. Chính là, Lô Lợi này so với Giang thư ký còn muốn nhiều lời hơn. “Tôi là suy nghĩ cho anh a, tổng giám đốc. Anh còn như vậy đem toàn bộ tâm tư đặt ở công việc, như thế nào có thể yêu đương a?” Lô Lợi lắc đầu thờ dãi. Tổng giám đốc đều ba mươi ba tuổi, lại ngay cả đối tượng cũng không có, thật đáng thương. “Ai nói tôi không thể yêu đương?” Anh nhú mi tâm. “Anh có sao?” Lô Lợi cá kinh nói. “Có.” “Ai a? Ở nơi nào? Tôi như thế nào lại chưa thấy qua?” Lô Lợi được đà. “Ở trong này.” Anh chỉ chỉ ngực. Lô Lợi sùng sốt một chút, mới thất thố nói: “Tổng giám đốc, nữ nhân hân là ôm vào trong ngực, mà không phải đặt ở trong lòng.” Anh cười nhẹ, lười giải thích. Căn cứ vào trước kia, anh không muốn cho thư ký can thiệp và cuộc sống của anh, nhất là đời sống tình cảm, cho nên Lô Lợi cũng không biết chuyện Đồng Húc Hòa. Mọi việc có liên quan đến cô, chỉ có chính anh mới rõ ràng. Mớ mảy tính ra, bên trong có tin gửi đến là ảnh chụp mới nhất cùng tình hình cuộc sống của cô, những tư liệu báo cáo này, đã giằng co anh năm năm. Anh có thể không đi tìm cô, lại không thể không biết cô ở nơi nào, anh muốn xác nhận cuộc sống của cô có tốt không, có an ổn không. Hiện tại cô đã hai mươi ba tuổi, năm trước sau khi tốt nghiệp đại học, tại ột khu nhà tiểu học phía nam ở một thôn nhỏ dạy học. Năm năm nay, cô trở nên càng thành thực, xinh đẹp hơn, tựa hồ đã đi qua bóng ma trước kia, trên mặt tươi cười ấm áp mà điềm tĩnh. Nhìn ảnh chụp, miệng cô cười tươi, nhìn không được cảm xúc trong lòng, tưởng tượng cảm giác đầu ngón tay mon trón khuôn mặt cô. Cô nhớ anh sao? Còn muốn bao lâu nữa, anh mới có thể đi tìm cô? Mà anh sắp bị nhớ nhung làm cho tâm suy sụp, không biết còn có thể chống đỡ đến khi nào? Anh muốn nói cho cô, cô đã không hề làm anh mang cảm giác tội ác, chính là, cô thì sao? Cô có hay không buông tha xiềng gông trong lòng? Húc Hòa..... Đây là tên gọi âu yếm nhất trong lòng anh, giống như qua thời gian rất lâu cũng không thay đổi gì. Không quan hệ, bao lâu anh đều có thể

chờ, đợi cho cô nguyện ý nhận anh, đợi cho cô có thể tha thứ chính mình, đợi cho lòng của cô không còn có bóng ma cùng nỗi thống khổ tại thời điểm kia. Có lẽ, Thượng Đế sẽ thành toàn cho tình yêu của anh, cho anh một kết cục viên mãn đi? Có lẽ..... “Tổng giám đốc, nên xuất phát đến sân bay trước, gần đây kiểm an (ở sân bay) rất nghiêm, tốt nhất nên đến sớm một chút.” Lô Lợi gõ cửa nhắc nhở anh. “Được, kêu lái xe chuẩn bị xe, đi thôi.” Anh chuyển mắt nhìn lại ảnh trên màn hình máy tính, mới đứng dậy mặc áo khoác, rời khỏi văn phòng. Năm nay mùa đông đặc biệt lạnh, một tháng ở Đài Bắc, giống như là hàn băng, gió lạnh đến thấu xương, làm người ta phải phát run. Anh mờ mờ nhìn cảnh sắc ở ngã tư đường, cảm thấy cùng một mùa ở tại đây, liền càng không ngừng được tưởng niệm. Có thể đã rất lâu rồi, hai tay anh rất muốn đem người nào đó thâm ôm vào lòng, làm ấm chính mình, cho nên tâm tư mới đặc biệt di động đi! Thờ dài, anh mệt mỏi dựa lưng vào ghế dựa, dù rất muốn ngủ, nhưng không cách nào nhắm mắt được. Năm năm này, anh cùng với chứng mất ngủ đã trở thành bạn tốt, cho dù là mệt, cũng không thể an ổn đi vào giấc ngủ. Bởi vì khi nằm ở trên giường, hợp lại trước mắt anh, trong đầu anh không ngừng xuất hiện hình ảnh của Đồng Húc Hòa, đó là toàn bộ hình ảnh nửa năm ở chung cùng cô, một lần lại một lần trở lại trước mắt anh. Thanh âm của cô, ánh mắt của cô, nụ cười của cô, nước mắt của cô, cô ở trong lòng anh ngấm nga (cái lúc oxox đây *mắc cỡ quá*). Là tiếng lòng không ngừng thôi thúc, làm anh phải mở to mắt đến thẳng hừng đông. Anh có bệnh! Bệnh thật sự nghiêm trọng! Lí Thụy Vân nói như vậy. Đúng, anh là bị bệnh, mà tên bệnh này, gọi là tương tư. Yêu có bao nhiêu sâu đậm, tương tư sẽ có nhiều nghiêm trọng, cho nên, anh mỗi khi phát bệnh, liền đặc biệt khắc cốt ghi tâm. Xe một đường đi thẳng, không bao lâu liền đến sân bay. Anh cùng với Lô Lợi xuống xe, đi vào đại sảnh sân bay, sau đó giao cho Lô Lợi đi làm thủ tục xuất cảnh, anh đi đến phòng nghỉ dành cho khách quý nghỉ ngơi. Đại khái đã gần tết âm lịch, trong đại sảnh sân bay khá là đông người, anh bước nhanh đi tới phía trước, đi xuyên qua một đám lễ hành, đột nhiên phía trước xuất hiện hơn mười học sinh tiểu học đi thăm quan, chặn đường đi của anh. Anh tránh qua một bên, không muốn phá ngang bọn họ, đột nhiên một thân hình mảnh khảnh chặn chẽ quắc trụ tầm mắt anh, chân anh dừng một chút, giống như bị điểm huyệt, rốt cuộc không thể nhúc nhích. “Cô giáo, có bạn muốn lên toilet!” Một em học sinh trong nhóm hô to. “Được, chúng ta sang bên đi, đến bên kia tập hợp, từng nhóm một sẽ đi toilet.” Cô giáo tế nhị nói thực êm tai. Từng nhóm học sinh đều ngoan ngoãn nghe lời chỉ huy của cô giáo, hướng đến bên cạnh dựa vào, vừa vặn đi đến hướng anh. Anh không có nhường đường, đứng yên tại chỗ, làm cho bọn nhỏ nhất nhất theo bên anh người đứng lại, sau đó ở phía trước anh chờ cô giáo cùng đi bước một hướng tới gần anh. “Thực xin lỗi, có thể nhường đường..... Thực có lỗi..... Nhường đường.....” Cô giáo cúi đầu, có lẽ vì chính mình đang hướng người bên ngoài giải thích. Anh lẳng lẳng đứng yên, nín thở chờ đợi. Ánh mắt nóng lên, tâm cũng nóng bỏng rung động. Cô giáo rốt cuộc đi đến trước mặt anh, vẫn cúi đầu muốn xin nhường đường, thấy anh bất động, ngẩng đầu mỉm cười nói: “Thực xin lỗi.....” Gương mặt đang tươi cười trong khoảnh khắc nhìn thấy anh mà cứng lại. Thanh âm nhẹ nhàng cũng im bặt. Bốn mắt nhìn nhau, thời gian năm năm, bình tĩnh đã cách một thế hệ..... “Đã lâu không gặp, Húc Hòa.” Anh tìm khí lực thật lớn, mới áp chế được cơn sóng trong ngực, làm cho chính mình có thể bình tĩnh nhìn về phía cô ân cần thăm hỏi. Đồng Húc Hòa về mặt có kính ngạc, có kích động, cuối cùng, hóa thành một chút bình tĩnh mà cay mạnh. “Đã lâu không gặp, Tắc An.” Miệng môi cô lại run rẩy. “Em..... Tốt không?” Anh không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, nhẹ giọng hỏi. “Hoàn hảo, anh thì sao?” Cô cũng nhìn anh, ánh mắt lưu luyến nhìn khuôn mặt mệt mỏi của anh. “Không tốt lắm.....” Hân giống như đang nói giỡn, nhưng trong mắt lại tràn ngập quyến luyến. Cô hốt hoảng tránh đi ánh nhìn chăm chú của anh, thuận miệng hỏi lại: “Anh muốn xuất ngoại sao?” “Đúng vậy, đi Hongkong.” Anh thất vọng rồi, cô, vẫn là không thể đối mặt với anh sao? “Nga, em mang học sinh đến thăm quan sân bay.....” Cô phảng phất tìm không thấy đề tài bên giải thích. “Anh biết.” Anh cười khổ. Sân bay chật chội, tựa hồ không phải địa điểm nói chuyện lí tưởng, mà thời gian, cũng không có nhiều. “Cô giáo!” Các học sinh gọi. “Nga, các em chờ một chút.....” Cô dốc lòng cầu nhóm học sinh không làm ồn, mới quay đầu nhìn anh, có điểm xin lỗi. “Em phải nhìn một chút học sinh của em.....” “Đi thôi, đi lo việc đi.” Anh gật gật đầu, thông cảm nói. Cô hướng anh nhợt nhạt cười, lập tức đi hướng học sinh, nhưng là ở nháy mắt khi xoay người, khóe mắt đã nhòa nước mắt. Anh yên lặng nhìn bóng dáng nhu nhược càng lúc càng xa, một mét, hai mét, ba mét, không ngừng làm tăng khoảng cách với anh, cảm giác giống như muốn đi ra khỏi sinh mệnh của anh, thoáng chốc, ngực anh căng thẳng, từng bước xông lên phía trước, hô to: “Anh có thể yêu em sao?” Đồng Húc Hòa phút chốc đứng lại, không có quay đầu. Ngược lại mọi người xung quanh đều quay đầu, kinh ngạc nhìn anh. “Có thể sao?” Thanh âm của anh vừa khàn khàn vừa thê lương bi ai. Đồng Húc Hòa vẫn như cũ không nhúc nhích, chính là người bắt đầu run rẩy. “Năm năm, còn chưa đủ sao? Nếu em cảm thấy còn chưa đủ..... Cũng đừng quay đầu, anh sẽ im lặng tránh ra.” Anh thống thiết nói. Đồng Húc Hòa đưa lưng về phía anh, che miệng lại, không dám làm cho chính mình khóc thành tiếng. Anh lẳng lẳng chờ đợi, chờ cô cho anh một đáp án. Những người vây xem cũng khản trương nhìn bọn họ, chờ xem kết cục. Một phút đồng hồ trôi qua, cô vẫn như cũ không nhúc nhích, mà sân bay đã truyền đến tiếng thúc giục từ radio, thúc giục hành khách đăng ký, cũng thúc giục giờ phút chia ly. Anh mất mát cúi người, trong lòng hiểu được, cô còn không có chuẩn bị tốt, thời gian của bọn họ còn chưa tới. Vì thế, anh không hề cưỡng cầu, lui từng bước, trong lòng thương cảm cùng chua xót, chậm rãi tránh ra..... Mọi người vây xem đều đau lòng, không biết nên nói cái gì, ngay cả này nhóm học sinh tiểu học cũng đều không dám tranh cãi ầm ĩ. Đúng lúc này, Đồng Húc Hòa xoay người, mang theo nước mắt ràn rụa, đối với Đường Tắc An hô: “Anh còn nguyện ý yêu em sao?” Đường Tắc An ngăn cả người, quay đầu nhìn cô, trái tim ngừng một nhịp, hô hấp cũng ngừng một nhịp. Thượng đế a..... “Còn muốn em sao?” Cô nghẹn ngào hỏi. Khí nóng xông lên hốc mắt anh, anh chạy đến hướng cô, một tay kéo cô ôm vào trong lòng, gắt gao ôm chặt lấy. “Đúng vậy, anh yêu em, từ năm năm trước đã bắt đầu, liền không thể ngừng yêu em.” Anh kích động mừng như điên, thanh âm phát run, lệ nóng quanh mắt. Cô nhắm lại hai mắt nhắm nghiền, người đang ôm chính mình là nam nhân năm năm nay mình mong nhớ ngày đêm, trong lòng cuối cùng có một dòng nước ấm chảy qua. Cho chính mình năm năm, nếu anh còn yêu cô..... Cho chính mình năm năm, nếu hai người bọn họ có khả năng gặp lại..... Như vậy, chính là cha mẹ đã nhận lời giải bày tình cảm của cô. Như vậy, cô có thể thân nhiên cùng anh ở chung một chỗ. Giờ phút này, anh thật sự đi đến trước mặt cô, mang theo tâm của anh, tình yêu của anh, tới đón cô..... Cho nên, cô không hề trốn tránh, không hề nao núng, cô rốt cuộc có thể quang minh chính đại yêu anh! “Như vậy, liền mang em đi đi!” Cô tựa vào trước ngực anh, vui sướng khóc nức nở. Anh rung động cố gắng hít thở, cúi người bả đầu chôn ở trên vai cô, thấp giọng nói: “Anh không bao giờ để em rời anh đi nữa.” Việc tốt đẹp động lòng người này, làm cho những người vây xem cảm động không thôi, có người vụng trộm lau lệ, có người mỉm cười thờ dài, chỉ có học sinh còn nhỏ là huyếch nhau cười trộm. “Chờ một chút cô giáo cùng người kia nhất định lại thân thiết.” “Vì sao?” “Bởi vì trong phim kết cục đều là như vậy a.....” Đường Tắc An nở nụ cười, như là có ý thuận theo này đó đồng ngôn đồng ngữ, cúi đầu hôn Đồng Húc Hòa một chút. Đồng Húc Hòa ngẩn ra, mặt đỏ đánh anh một cái. Nhìn cô đỏ bừng mặt, anh rốt cuộc bắt chấp dám đông bốn phía, nhìn không được nâng mặt cô lên, lại một lần nữa thâm tình chân thành tha thiết hôn cô. Thanh âm ầm ỹ đều đã đi xa, giờ này khắc này, toàn thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ, không còn cái gì có thể đem bọn họ tách ra, không còn có người nào có thể ngăn cản bọn họ yêu nhau. Đi qua cốc đen u ám (cốc trong rừng), là ánh sáng bình minh ngay tại trước mắt, hạnh phúc, vốn không hề xa xôi.....

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Chết Cũng Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

